

Tu mana laime

50s

5000. US

W. Heimbürgs
romans

Sathfinats isbervums.

Grahmatu un paškaršņu isdeveezība

„ *C r i e n t s* “

Rigā, Gertrudes eelā 49, Marijas eelas st.
Zahrunis 21000. — Pasta kastīte 566.
Pasta tekošs rehfinš Rigā Nr. 10317.

Muhsu 50 sant. romani

H. Kurts-Mahleres:

Rožanta. Ar smaidiņi un luhpam. Potiwara
feewa. Nošegums un šods. Es nekad wairis
newaru tā mihlet. Deewa dširnawas maš lehui,
bet labi. Zesju jaunibai, 2 dašās. Starp diwām
pašaulem. Trafuligais Hasbergs.

Bes tam wehl:

Wiki Baum — Es sinu, wiši mani neewā. W.
Wiljamsa — Modes karaleene. A. Schiro-
kauera — Peenahkums un mihla, 2 dašās. Wee-
ni smeji, otri ašaras lej. Satans. S. Sudrab-
strauta — Amora bultas. Teas fon Malten —
Ragana Lill. S. Sudermana — Klufās dšir-
nawas W. Heimburga — Tu mana laime.

Muhsu 1 lata romani

W. Westala — Liktenis. A. Landsbergera — Eedšimtais
grehts. F. Bergeša — Milšoni, mešoni, mihla un wiltus.
S. Fonwisina — Bes wainas wainigee. B. Gegidšes —
Lauliba. H. Kurts-Mahleres — Mihla bes laimes. Ne-
šapraštā. D. Uedfli — Pa maldu zeseem. Wašhās kaltais.
S. Schoberta — Genijs, kas zeesch badu. R. Šwetlajas —
Špirktais lahšts.

Lata grahmatas dabujamas gresni ešeetas par Ls 1,80. Teef
apmainitas neešeetas pret ešeetām ar Ls 0,80 peemafšu.

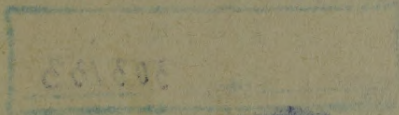
Tu A

$$\begin{array}{r} \cancel{62-3} \\ L 358 \end{array}$$

Behrens, Bertha

L
A

W. Heimburgs

$$\begin{array}{r} \cancel{62-3} \\ L 358 \end{array}$$

TU MANA LAIME!

1888
Romans

Atstāstījuši W. Dole.

Saīšinatā isdewums

Isdewneeziba „Oriens“.

Rīgā, Gertrudes eelā 49, Marijās eelās st.

Tālrūnīs 21.000. Pāsta laštīte 566.

Pāsta tel. rehē. 10317.

0309045368

303/33

Grāmatu spiestuve
"Universal",
Rīgā, Avotu ielā 21.
Tālr. 26344.

LA

6281

Slaidras dwehseles tuwums ir tā svehtdeena, kas
klusa un gaišā pazēlas pahri darbdeenu traufmei. Nejust
to newar neweens, tam tuws — ihstenibā waj wairš tilai
atminās — laiks, tad ilgās rundā. Labi patawetees tur,
tur elpo slaidriba.

Warbuht tapeh3 daudsu gahjeju traufsmainez foli ne-
witus klawa lehnaki, ejot gar peleto naminu schaurās eelas
malā. Ais slaidrajām ruhtim tur staigaja atminu telās slaidra
dwehsele.

Beh3 wahrda wezo Margreetas jaunfundsī pasina
daudsi, tuwat tilai retš lahdš. Zilweti un dšihwe trauza
garām wezajai weentulajai seeweetel, kas klusi gaidija wera-
mees muhschibas wahrtus. Warbuht ais teem winu gaidija
ta, turai winas ārds wifu muhschu bija dseedajusi augsto
dseefmu, — mihlestiba.

Mihlestida jau ari bija ta, kas winu klusās stundās
fauza us wezo kapsehtu pilsehtas nomalē. Sehru wihtoleem
apehnotā meera weeta flehpa weentulās seeweetes jaunibas
šapnūs.

Tās bija senās gaišās besruhpyju deenas, tad Mar-
greeta wehl bija masa, pahrgalwiga mettina, turu wifš fauza
par Greetinu.

Winas tehws bija mahzitajs neleelā lauku draudse.
Wina druhmā, šwinigi nopeetnā seja jautrajai Greetinai
nepatika, lahdreis klās pat šweschā. Bet wifu to atweetoja
mahtes maigums. Igi tas maso nesaldija, jo mahte nomira,
tad Greetinai bija tillo šeschi gadi.

Sahlās behdigs laiks. Tehws, kas par maso nelab
nebija fewschki ruhpeees, sehrodams peh3 miruschās seewas,
klawa wehl nejuhigats pret wifu apfahriejo. Greetina
slaidija aplahrt bes usfraudšibas, jo wezā Maršja, kas bija
auslejust jau winas mahti, domaja, tā tās usdewums ne-

fnedsas tahlat par shtajeem ildeenas darbeem un ta mafajai peetils, ja wina ir paehduft un apgehrbusees.

Wasaru meitene deenam sraidija pa meschu. Tad laikam bija spahrni, til ahtri tas srehja.

Bet seema likas nebeidsami gara. Stundam masà fehdeja laktinà pee leelàs krahsns un klauftjās, tà dseedaja ratinsch un wezà Marija, nenogurstoschi mihdama paminu.

Bija brihschi, tad Greetinà modàs dsina — laut to mahzitees, laut to leetderigu darit.

Tad ta klufi eeflihdeja tehwa istabà un bilki prafija tahdu biltschu grahmatinu.

„Man naw neweenas, turà tu waretu sstatitees, masà,“ winsch parafiti atbildeja, „es tahdu atwedischu no pilsehtas, tad aibraufschu us tureeni, bet tagad netrauzè mani.“

Greetina skumji atstahja leelo, wehso istabu.

Al. tà masà gamileja, tad atkal nahza pawafaris. Nu jau grahmatas wairš newajadsjeja. Meschs un lauks aizinaja tuhstosch balim. Meitene bija laimiga.

Netahlu no mahzitaja muischas stalti pazehlàs bagato Welzenu muischa, suru masà apbrihnoja tà tahdu pasaku pill. Drihs gadijums atwehra meitenei durwis us to.

Rahdu deenu Greetina atkal sraidija pa meschu. Bija farstš. Ruplee toki leedsa eestatitees debestš, turàs straujt zehlàs mahlonu grehdas.

Noguruft masà atlaiddàs salajà fuhnà un luhlojàs schuhpojofchos wihsnu saros.

Se tahlumà dohji eedunejàs, it tà tahds straujt brauktu pahr atmens tiltu.

Uzumirkt meitene bija tahjās, jo Marija tai bija eeaudstinajufi mahatizigas bailes no negaisa, un metàs sreet us mahjas pufi. Jau pehz daschàm minutem mescha dsiko krehliu pahrschkehla sposchs sibens, tam feloja spehztigs pehrfona grahweens. Roki loztjās wehtrà, baigi schalldami.

Bailès meitene nefaprata, us suru pufi dobas. Peepefchi ta redseja, ta neatrodas wis mahzitaja mahjas gatwè, bet leelajà muischas alejà.

Nebija laika wairš mellet zeku us mahju, jo atkal azis apschilbinaja spiltš sposchums. Bes elpas masà metàs pa aleju teefchi us pill.

Ba augstajām durvim patlaban isnahza flaiſti gērbuſees ſeeweete, laiſam, lai wehrotu negaiſu, jo meiteni ta wehl neredſeja.

Bailēs Greetina aiſmirſa billumu. Ta metās pee ſweſchās ſeeweetes, eefauldamās :

„Wed mani eelſchā, man ir bail!“

Pahrſteigta ta wehrās meitenē, tad paſmaidija un, pee rotās ſanehmui, eeweda maſo plaſchā, augſtā iſtabā.

„Manš Deews, tā tu ſchett noſtuwi? Waj tu neeſi mahzitaja maſā Greetina?“

Behrns pamahja.

„Waj tad neweens par tewi neruhpejaš,“ wina pehtija tahlat, „ta tu ſchahdā laiſā wari ſtreet tur gribi?“

„Marija ſin, ta eſmu meſchā,“ meitene aibildeja.

Nu jautajums ſekoja jautajumam, ſamehr ahrā ploſjās negaiſš :

„Waj tu beeſchi tā weena pati ſtraidi apſahrt? Waj tew nemaš naw jamahzaš? Waj tu pati to newehletoš?“ un beidſot : „Ziſ tew gadu?“

„Uſtoni.“

„Zeeſchām? Nu tad tatſchu kaut kaš ſchai leetā jādara! Klauſees, behrns, kad tu tagad aiſej mahjā, tad paſai ſawam tehwan, ta eš riht agri eeradiſchoš pee wina pahrrunat par ſahdu ſwarigu leetu. Waj tu to eedo-maſi?“

Greetina apſolijās to neaiſmirſi.

Kad negaiſš bija pahri un leetus mitejees, ta tuhlin dewāš mahjā.

Tehwš brihni jāš par gaidamo Welzena kundſes apmellejumu.

Marija netizigi kratija galwu. Par ziteem ruhpetees nebija Welzenu paradums.

Alnahza rihtdeena un lihds ar to Welzena kundſe. Pehbejā tuhlin dewāš mahzitaja darbiſtabā, tur ilgi uſta-wejās.

Pehz laba brihſcha tehwš eefauza Greetinu. Gegahjuſi ta redſeja wina ſeja preezigu pahrſteigumu.

„Nu ſlatatees paſchi, mahzitaja lungš — maſā iſſtatāš tā nowahrtā pameſta!“ ſauza Welzena kundſe, rahdidama uſ meiteni, kaš bailigi ſpeedāš pee durwim.

„Jums taitniba, kundse,“ atbildeja mahzitajs, „un es neginu, ta jums pateiktees.“

„Jr jau labi, mahzitaja lungs,“ ta pahrtrauja, „manem behrneem buhs beedrene mahzibas un rotalads, un masa kaut to eemahzifees. Waj ne, Greetina, tu taitchu to gribetu? Waj nahsta man lihds un buhs ischalla? Waj gribi mahzitees last, rakstii, adit un schuht?“

„Ut ja!“ masa strauji apstiprinaja. „Es eeschu lihds — pee tewis ir til skaiti! Es eeschu, ja tehws laus,“ ta klusaf peebilda.

„Ja, behrns! Tawa pateiziba lai ir ischallums. Tew ta buhs leela laime.“

Masa gandrihs wairs nedirdeja tehwa wahrduis. Staki gawiledama, ta metas wirtuwel, fur Marija gatawoja weenlahrschads pusdeenas.

„Marij, Marij, es eeschu lihds us muischu! Es mahzifchos last, rakstii — — —“

„Kas par neekeem,“ Marija ihgni pahrtrauja, „to tu muischa dariji?“

Greetina, pawisam farahwusees, klusi isstahstija, to Welzena kundse ar tehwu norunajusi.

Marija fasta rolas.

„Lai Deews schehligs, tad tapehz wina te atnahluft!“

Tad, ahtri ischlichrusees, weza dewas us mahzitaja darbistabu.

Greetina feloja baididamads, ta wifs, kas tads behrna azim til skaiti bija parahdisees, waretu sabruft.

Mahzitajs atkal fehdeja pahr grammatam noleezees, Welzena kundse bija aischahjusi.

„Mahzitaja lungs,“ Marija eesahla, „waj juhs fuhstifeet Greetinu projam — us muischu?“

„Ja,“ wezais lungs atbildeja, masleet faihdsis par trauzejumu. „Schowakar tu winu aischwedisi, bet tihri apgehrbtu.“

„Lai Deews schehligs, mahzitaja lungs, juhs tal neaischahdaseet no mahjas weenigo, par to wehl war buht lahds preets?“ Marijas bals eerihzejads. „Nelaike kundse to gan nebuhtu peelahwusi.“

Mahzitajs peezehläs.

„Dfirdi, Marij: masä lihds schim ir augustä tä meschonnittis. Nela wina nemahzäs un nela neprot. Tu est laba dwehsele, bet jaunu meiteni audsinat tu neproti. ari es ne. Welzena kundset behrna kluwis schehl, wina gribetu audsinat Greetinu topä ar sawäm meitam. Behrna dehl man schis peefschlikums japeenem ar dflako pateizibu. Tu wina warest redset, zit beeschi wehlesees. Masä muhs beeschi apzeemos, waj ne, Greetin, beeschi? Tu, Marij, wehl warest par to preezatees, un tagad beids raudat!“

Marija bija aifflahjuft seju ar preefschautu; wareja dftirdet tilai apspeestus wahrduß:

„Sas labi nebeigsees, to es sinu, winai te waitis netad nepatiks.“

Wakarä ta, wehl aifween raudabama, sapina meitenei matus, apgehrba to tihras drehbäs un aifweda uf muischu.

„Greetin,“ wina zela teiza, „faut ari wini tur wif buhtu pret tewi labi, neaifmirsti, fa tawa weeta ir muhsu masaja mahzitaja mahja. Tu nedrihlst kluht augstprahitiga. Al Deewß, fa til nenoteef lahba nelaim!“

Toreif Greetina nedomaja, fa wezäs Marijas druhmais paredsejums waretu peepilditees.

Muischä wina sagaldija laipnt. Masä mahzitaja meitene mahzjäs topä ar abäm Welzenu meitam — Rutu un Annu. Audsinaschana bija ruhpiğa un mahzitajs wareja buht lepns par sawu Greetinu.

Marija aifween pehtija, waj winas sejina neparahdäs augstprahitibas pehdas, bet tad ta weenmehr bija mihla un draudfiga, laba dwehsele pamasäm apmeerinajäs. Rapehz gan domat, fa dshwe-muischä waretu nest postu winas mihlulei?

Barons Welzens bija tipifß lauku aristokratis. Pehz ahreja isstata winsch bija staltis gaischmatis siläm, labstirdigäm azim. Par leelu garu to newareja fauft. Schai sind wina feewa to pahrspehja.

Welzena kundse, faut gan lepna, tomehr zehli domajoscha feeweete, bija mihla, gahdiga mahmula un treetna mahjas mahte.

Wezald meita Ruta bija staitstule. Owalo sejinu ar

leelâm, tumſchâm azim, kaſ, melnu ſtroyſtu eetwertas, raufſjâs leegi un reiſe ugungti, apnehma tumſchbruchnu zirtu pluhdums; maſa mute prata ſmaldit ſaldi un aizinoſchi. Slaitais, wiſtigais ſtahwê liſa domat par meſcha laumu ſenlaižigâ glefndâ.

Winaſ rakſturâ eeſthmejâs lepnums, un wina biſa weenigâ wiſâ muſſchâ, kaſ neſturejâs laiſni pret mahžitaja Greeſtinu.

Wiſpahr Rutas rakſturs nebija ſlawejams. Glaimi, to tai jau agrâ jaunibâ weltija no wiſâm puſem, padarija to par koſeti.

Jaunatâ meita Anna biſa biſla, miſla meitene. Wina un Greetina ſkuwa draudſeneſ un palika taħdas lihds Annas agrajai nahwei. Wina ſargaja mahžitaja meiteni no wezatlâs mahſas pahreſtibam.

Rahdieſ muſſchâ biſa eenahziſ wezſ ſhlleetu tirgotaje, ſura leelâ ſoma eetwehra daſchadus kraſfainus neekus: deeguſ, dſiſas, krelleſ, lentas.

Kalpotajas wezajam wiſtram jau biſa dewuſchâs ſinamu mahjeenu, jo taſ apleežinaja:

„Rad godatâs jaunkundſeſ buhſ iſwehlejuſchâs to, kaſ winam patihſ, eſ rahdiſchu ſawu mantu ari kalponem.“

Welzena kundſe meitenem par leelu preeku atahwa ſatrai iſwehleteeſ taħdu lentu, wina pati tad ſamakfaſhot.

Rutas maſâs rozinas tuħlin twehra peħz taħdas ſilas lentas, kaſ ari Greetinai loti patika. Anna iſwehlejâs taħdu zitu kraſhu.

„Un tu, Greetin,“ ta ſautaja.

„Eſ ari wehletos ſilu; luhdſu dodeet man!“ meitene teiza.

Ruta, kaſ ſawu lentu tâ iſmehginadama jau biſa eeliuſi tumſchajâs zirtâs, pee ſcheem wahrdeem to peħlſchni iſrahwa.

Altmetuſi maſo galwu, ta wehroja Greetinu ar nebeiſfami nižigu ſlatu, tad atſweeda lentu taħdal kalpotajai:

„Nem, to eſ tew dahwinu!“

Īirmâ mirklit Greetina neaptwehra, to taſ noſihmê.

Rab ta wisu faprata, pasemojums to draudeja nomahlt. Ja Anna nebuhtu pret winu til mihla un wezà mahzitaja mahja neliktos til nemihliga, wina labpraht buhtu atgreesu-
fees pee tehwa.

Bet wehdàs, tuffchàs istabas, par turàm ruhpejàs wezà Marija, un tur nebija wairs neweena gresnuma preelshmeta — ne puķu, ne pallahja pee wezà, nodilusçhà diwana, pat ne aistaru logeem — wišs Greetinai litàs til behdigš; bija fajuhsta, it lā peletàs feenas draudetu to ap-
raft.

Wina neapsinigi jau bija peeraduš pee augstajàm, lepnajàm telpam muiščà, pee mihlštajeem pallahjeem, tas aptwehra kohjas lā meščà fuhna. Dauds tas eewainoja meitenes klaištuma juhtas wezajà mahzitaja mahjā, ari tas, ka Marija, nošlauzijuš galdu ar preelshautu, pasneedsa lastju bruhnā mahla kruhšē. Greetina few aišween jautaja lā tas eespehšams, ka tehws, isglištotš zilweš, wareja istiit bes masakàm ehrtibam.

Marija juta, ka mahjā tai wairs nepatihl, tatsçu dauš wairs nerunaja.

„Es jau to finaju,“ tas bija weenigais, to ta lahbreiš teiza.

Bet Greetina schuhpojās it lā starp debešm un semī, un labā Anna išlihdšinaja wisu, tas to fahpinaja.

Rutu eeswehtija.

Pehz tam ta apmetleja pilšehtā tahdu augstaku skolū. Nu nahza latmīgš laišs Annai un Greetinai. Rā spahrnotas aišstrehja latmīgās pušaudšču deenas. Greetinas tehws abas reišē eeswehtija. Greetina šlepenti batdijās, ka Ruta drihs warētu atkal eerastees tehwa muiščā un winai buhtu jaatgreesçhas mahzitaja mahjā. Ar asaram ta domaja par šçauru dšihwiti tehwa pašpahrnē.

Tatsçu fçiš batles bija weltigās. Welzena kundšes mahsa, kas dšihwoja Winē, gribeja eewest jauno, štaisto krustmeitu leelajā pašaulē.

Rutas wezaki tai peekrita, jo weentulā muišcha nebija ihšitā weeta schahdai štaistulei.

Tā tad pehz skolas beigšçanas Ruta dewās uš Wini. Welzena kundse runaja ar mahzitaju, waj wina meita wehl

lahdu laiku newaretu palikt muischâ, lai Anna nebuhtu weena.

Neweens par to newareja buht laimigals, tã Greetina pati. Wifã pret winau bija labi, lahdreif to pat lutinaja, fewischki pats Welzens.

Greetinai bija skaisa balss. Tã ta barons dseedaschanu mihleja wairat par wifu. tad winsch paruhpejãs par labu skolotaju schai nosarẽ. Nelas winam nesagahdaja leelaku preeku, tã ta mihlãdãs dseefmas, kuras meitene tam krehtlas stundãs dseedaja. Par to tas winau beeschi apdahwinaja. Greetina behrnischki preezajãs par dahrgajãm dahwanam un domaja, ta tam wifam tã jabuht, waj wismas par to nelad dsilat nepahrdomaja.

Rahdreif, tad wina baronam fewischki labi bija nodseedajusi wina mihlako gabalu — brihnischko pascha ariju no „Figaro kahsam“: „Jauni preeti, jaunãs kahpes“, tas winai eedahwinaja sirgu un jahjamo tehrpu.

Ihã pirms tam, apluhkodama lahdu glesnu, kas attehloja flaidu amazoni staltã sirgã, Greetina bija issautu-fees:

„Zit brihnischki tam gan wajaga buht, schahdã lepnã sirgã jonot pahri plawam un lauleem!“

Nu wina dabuja sirgu un tehrpu; Anna bija eemahzijasfees jaht jau agrãt.

Greetinai scho mahlsu eemahzija pats Welzens. Leelakais preekã tai nu bija lopã ar Annu jaht pa flaido ap-lahrni. Tai gribejãs gawilet, kad sirga patawi sita ehnaino mescha zeku.

Daschreif barons tãdã powadija. Meschã, tur sirgu kahjas bes trolschna grima mihlstoja suhnã un saule tã flehpdamãs luhkojãs zaur sareem, winsch luhdsa:

„Greetin, dseedi man lahdu dseefmu!“

Un tad wina dseedaja par kalneem, flajeem, meschu, pawafari. Anna, flusi peebalsosa.

U. tãdã bija laimigas stundãs!

Daschreif, kad abas meitenes sehdeja sawã istabinã muischas apalaja, leelaja torni un no masa balkona, kas turejãs pee ta tã besdeligu ligsa, raudsijãs skaisajã ap-lahrnẽ, Greetina, Annu apstahwusi, teiza:

„Anna, pasaulē tatschu ir pahrat stāisti, un tas wišs wehl nenahs!“

Seemu, tad wehtra plošjās ap wezo muifchu un daušja logu flehguš, meitenes sehdeja torna istabinā pee lamina; uguns sprautškeja, leesmas plaišnijas, filee logu preelštari bija aifwillti, lampa dega. Darba steigā peetwihkufcheem watgeem abas strahdaja pee Seemasfwehtku dahwanom, waj ari weena lašja preelščā no grahmatam, turas Welzena kundse aifween ruhpiigi iswehleja Rahdreis ta usnahza augščā paluhkotees, ko meitenes dara, waj ari islasit tām preelščā Rutas wehstuli, tad ta bija atrastijū.

Rošainais papiritis parasti stahstija par tahdu no pehdeja laika weefbam un apleezinaja, ta rakstijaja juhtas loti laimiga un firnigi fweizina mihlos wezalus un Annu. Greetinai ta fweizeenus nesuhstija. Anna par to bija jahpigal aifstahrta, nedā tās draudfene pati un Rutai rakstidama kotrā wehstulē peemetinaja:

„Greetina man ir tā mahsa. Es winu eemihloju if deenas jo wairat; mehš dšihwojam loti laimigi. Wina leet e w i f w e i z i n a t.“

Pehdelee wahrdi bija fewisčkē uffwehrti, tatschu toš laikam neewehebroja.

Neraugotees uf to, ta bija laimiga dšihwe, un ja mahzitaja mahjas pelekais jumts pahr wezo leepu galotnem neatgahdinatu Greetinai tās tehwa pajumti, ta domatu, ta Welzenu muifcha ir winas dšimtene.

Tā bija pagahjis gads no abu jaunawu eefwehtifchanas. Tā ta neweena mihla trusmahte newehlejās ari Annu eewest leelpilsehtas ispreezās, tad wezaki ruhpejās pehz eefwehtas par isflaideschanos tepat laulu weentulibā. Ruta wehl nebija atgreesufees. So gaidija titat wafarā; pehdejo tad art gribeja stāisti pawadit.

Greetina ar flehpiām bailem domaja par Rutas atgreeschanos. Jau behrnibā ta pret winu bija bijuši naidiga. Waj tagad wareja gaidit ko zitu?

Bija brihnifčka deena, marta beigās, tad Greetina un Anna atgreesās mahjup no tahda tahlata jahjeena. Debefis druhsmejās weegli, peleki mahtoni, kotos schuhpojās tumfch-bruhni pumpuri. Zelfch weda gar masu upiti, las, lihds

malam peepluhduß, tſchalobama wehla mahlainuß, neſtai-
druß wilnuß.

Upmalaß wihtoli mehrzeja uhdeni dſelteni puhlainoß
ſeeduß. Gaißß bija til flitß, ta ſtatß newituß teežäß uß
leju, lat melletu ſiläß pawafara puliteß. Sirgi gahja ſoloß;
jaunawaß nerunaja, pawafara gaißß täß bija nogurdinajiß.
Greetina pawehräß Annä; pehdejäß gaißſhee matu wilni,
iſpluhduſchi no melnäß zepuriteß, garäß žirtäß krita uß tum-
ſchä tehrya, ſiläitß plihwurinſch tä glahſtidamß plihwoja ap
peetwihtuſcho ſejinu, maſäß rolaß waligi tureja pawadu un
pahtadſinu, ažiß ſapnaini luhkojäß uhdeni.

Peepeſchi Greetinai atkal eekrita prahtä: tä buhß, kad
Ruta atgreßſſeeß? Tad winai lahdä deenä pateittu, ta nu
winaß te waitß newajaga, ta abäm mahſam peeteel weenai
ar otraß ſabeedribu.

Garä jaunä meitene jau redſeja ſewi mahžitaja mahjaß
dſihwojamä iſtabä, dſirdeja wežäß Marijaß ratinu ruhžam,
tſchirtſtam ſem lahjam uß balti berſtojam grihdam iſkaiſitäß
ſmiltiß; uß galda bruhnä ſaſijaß kruhje —

Newituß ta ſatwehra pawadu zeſſchat; ſirgß ſtrauſi
ſaležäß ſahnuß.

„Kaß tew ir, Greetin,“ Anna ſatruhtuſeeß jautaja, „tu
iſſtateß til bahla.“

„Neſäß, Anna; eß tikai domaju, tä man buhß, kad
beß tewiß buhß jadſihwo tur — wežajä mahžitaja mahjä.
Man bail no Rutaß,“ ta kluß peemetinaja, kad Anna to
tä iſbrihnä uſluhkoja.

Wina meerinaja Greetina ſimtiß mihteem wahrdeem,
apleezinaja, žil mihta ta winai un winaß wežakeem, ta
winä beß täß newarot dſihwot un ta Ruta gan ilgi neiſtu-
reſſhot lautu weeniliibä.

„Tu nemaß neſtini,“ wina teiza, „žil loti tewi manß
tehwiß mihto. Wakar pat, kad tu ar ſneegpulleſteniſcheem
nahži zaur dahſu, winſch teiza: Žil jauki iſſlataß maſä
laumina; galu galä ta wehl manäß meitaß pahſpehß.“

Greetinai bija ſlati jaſmejaß. Wina jau bija apmeeri-
najufeeß. Wiſpahr ta nekad nemehdſa par ſaut ko nepa-
tihtamu ilgi domat. Peeleekufeeß pee Annäß, wina to ſmee-
damäß noſtuhpſtiſja uß waiga un, lihdama ſirgam riſſhot
tai jautri uſſauza:

„Man pakal! Kas tiks pirmā pee leelajām trepem, ta buhš faraleene!“

Sirgš, dširbedams aij fewis Annas sirga pakawu trofni, ahtri peejonoja pee trepem.

Uš fematā lahpeena stahweja barons, winam lihdsās, wehl leelats par winu, lahds fwešchs lungš, kura tumšchās dšihwās azis šchaj mirkli pauda isbrihnu. Palozijees winsch peenahza, lai palihdsetu jaunawai notahpt.

„Nerahzne,“ barons smeedamees rahjās. „Kas nu tit pahrgalwigi drihst jaht! Ta meitene naw waldama un otra tur dara tai wisu lihds — waj es neteizu,“ un winsch pamahja uš Annas puš — ta ari jau bija klaht. „Kura tad nu atkal bija eesahzeja?“ winsch jautaja, azimredšot wislabalā gara stahwolli.

Jaunawas pa tam jau bija nolekušchās no sirgeem un sintahrigi wehroja jauno, eleganto wihreeti.

„Ej, Anna, apšweizinees ar sawu nahkamo mahšas wihru; grafs Satewitšis ir tawas mahšas šaderinatais.“

Anna nobahluš patila nelustedamās stahwam. Grafs luhšojās drihs winā. drihs Greetinā.

Barons šanehma meitu pee rolas un peeweda tam klaht; bitli ta eelika sawu rolu winejā.

„Un šchi nerahzne.“ Welzens, uš Greetinu rahdidams, teiza, „ir manas meitas draudšene un muhšu mihlā mahšas beedrene Margreeta Sigismunda jaunfundsē.“

Brihdi Greetina stahweja tā apmulšufi, tad, škali eega-wiledamās, krita Annai ap fallu.

„Anna, tu sint, kadehl esmu tit preeziga! Utzerees, par šo mehš runajām, tagad wišs buhš labi!“

Šo teikufi, wina štreeschus metās zauri parkam uš mahžitaja mahju.

Rā dešodama, ta uššrehja pa wezā nama ismihtajām lahpem, gandrihs pagruhda Mariju, kas patlaban nahza no wirtuwes un neatwainošufees atrahwa durwis uš tehwa darbistabu.

Pretim wehlās tabakas duhmu mahlonis, tā parasts, bet šchoreis tas jaunawu netrauzēja. Nometufi pahstahstau, kuru wehl tureja rokā, uš tuwatā frehšla, ta wehtraiņi apstahwa tehwu.

„Man tew kas japaštahsta, papuz! Sedomajees tii —
Ruta —“

No diwana peezehlās flaitš stahws.

Greetina aprahwās. Weeßš wezajā mahzitaja mahja bija taut kas tii neparaštš, ta tai ličās — wina eeraudšijust parahdibu. Tās preelščā stahweja jaunš wihreetiš garidsneeka tehrypā.

„Ta ir mana meita, kolegi,“ wezais mahzitajš teiza.

Jaunā wihreeščā aziš raudšijās masleet ironišti. Mahzitaja meitina tam laikam fewiščkt neimponeja. Tumsčšalais jahjamais tehrypš, sihda zepurite ar salo ščhidrautu, garee zimdi flaitafjās rotās runaja pretim mahzitaja mutščas weentahrsčibai.

Masleet šałaunejusees, jaunawa puhlejšš šalahrtot štraujajā jahjeenā šajutuschos matuš.

„Nebrihnatees, jaunkundse,“ winsč weentahrsčti teiza, „tagad juhs mani ščeit redsefeet beesčat, esmu peenehmis ščejeenes mahzitaja weetu.“

„Mahzitaja weetu?“ Greetina išbijusees luhlojšš tehwā.

„Ja, Greetin,“ taš teiza. „Man ir par gruhtu wehl tahlat pilbit ščo peenahlumu. Šagad es dšihwošču šaweem peštijumeem. Šribu ari zetot, kas lihds ščim nebija eššpehjamš. Wišš žitš paleef pa wezam. Tā tā ihštā mahzitaja mahja tur pahri stahw tuffšā, un ščis wezais namš ir mans ihpaščumš, tab nekahdas pahrmainas neradisees. Bet kas tew šakams? Tu jau nahzi dejodama un gawiledama.“

Greetina bija tii pahrssteigta, ta teiza pawišam klusi:

„Nelas wairat, titai Ruta ir šaderinajusees. Winaš ihgawainiš eeradees muisčā. Tā ta nu Anna us preelšču ari buhs weena, es warešču palikt muisčā un —“ wina gribeja šazit: „par to man tahds preelš,“ bet aprahwās no jaunā mahzitaja pahrssteigta šateena. Usreis ta eedomajās, ta tāš preelš waretu tehwu šahpinat.

Wezais mahzitajš palozija galwu.

„Tā ja, tā ja,“ winsč išklaidigi teiza. „Waj nepafazisi Marifai, lai ta usnes pudeli wihna —“

Greetina iseedama pašleħpa jahjamo pahtradšnu tehrypa

trofās. Durwis wehrdama, ta wehkreif redseja jaunā mahzītāja isbrītnas pilno stātu.

Rād wina pateiza Marijai tehwa usdewumu, ta it tā nellaušjās. Zīt redsams, ta nebija lahga gara stahwofti.

„Rā tu isstātees,“ wina brīhdi noluhstojusees, ta eesahla. „Ro lai jaunais mahzītājs par tewi domā? Matti isjukufchi, pahtaga rola tā wihreetim. Gribetu finat, kas no tewis isnahls. Grehts un kauns baroneem — audsinat tewi tā prinzeft. Gewehro wezās Marijas wahrduš: lepni wini tur pilt ir, un tad tahdā jaukā deenā muifchas jaunkundses apprezesees, tew tur wairš nebuhs weetas. Tad buhs ween jaatgreeschas us fchejeeni, bet waj islutinatai jaunkundsei te patiks? Nelaime tīt buhs, tā es weenmehr esmu fazijuf.“

Marija bija glufchi fahrtā peetwihstufi no dufmam.

Greetinas azis bija pilnas asaru. Ta gandrihs gribēja mestees wezajai feeweetei ap laflu un to luhgt:

„Palihdft, lai dshwe fcheit man buhtu panefama! Ro lai daru, tā esmu tā audsinata. Es taf wehl esmu tīt jauna, nowehli man krahfchno pawafari! Ro es te eesahlfchu ar sawu preezigo firdi?“

Te eenahza tahds muifchas kalpotājs.

„Greetinas jaunkundfi luhds tuhlin nahlt; pusdeenas galbs lahts.“

Wina gribēja atwaditees no Marijas, bet ta ar tahdu sparū aifzirta wirtuwes durwis aif fewis, ta Greetinai neatlita nelas zits, ta aifeet, roku nefneegufchai.

Klufi usdseedadama, ta draifstuligā gaitā dewās pa gatwi us muifchas pufi; laiku pa laikum mofā pahfadfina eefwilpās .gaisā — ihpafchneeze gribēja paspihtet. Kam? Tai litās, ta tehwa istabā pee loga stahw jaunais mahzītājs.

Sehdedama muifchā pee lepni lahtā galda, Greetina dshirdeja wifu faderinaschanās stahftu. Kafsas domaja fwinet pehz feshām nedelam Winē; no tureenes tad jaunais pahris dotos us Ungariju, tur atradās Satewstlija ihpafchumi.

Sarunas nowirfjās ari us wezā mahzītāja atlahpafchanos. Barons par to bija preezigs.

„Nu winfch warēs seedot wairaf laila saweem archeo-logifkeem pehtijumeem. Muhfu mahzītājs ir dauds rafstijis,“

winsch greefàs pee grafa. „Es juns eetelktu eepafihtees ar wina darbeem.“

Ramehr lungi kawejàs pee schi temata, Greetina patstahstija Welzena kundsei par jauno mahzitaju.

„Greetin, Greetin,“ barons smaidot teiza, luhlodamees winà pahr sawu schampaneescha glahsi. „Surat zeeti sawu firdi! Rà buhtu, ja juhs kluhtu mahzitaja kundse?“

Grafa firsnigee fmeelli to pahtrauza:

„Staislà, droschà amazone tà mahzitaja kundse? Sweh-tais brithnumš, tas buhtu schehl! Us basnizu naw parasts dotees jahschus. Prezejat labaf lahdu braschu wirsneetu, tà buhs peedeenigaf!“

Wisi fmehsàs. Barons isteiza noscheloschanu, ta basniza tif tuwu, zitadi mahzitaja kundse galu galà tat waretu pee basnizas eerastees jahschus, dseefmu grahmatu sem rofas.

Sawadi; Greetina, tas labpraht lahwa kirzinatees, jutàs nepatihkami aissfahrta un kluseja.

„Nu, nu, Greetin,“ Welzena kundse teiza, „tu tat zitadi nemaf neefi tif juhtiga, un nu, efi apwainojusees par scho maso joku.“

Anna eejautajàs laut to par Rutu, tà eewirsidama walodas zitàs fleepèš. Laimigais lihgawainis sahla stahstii, zil ilgi daità Welzena jaunkundse to mozijufi.

„Cedomajatees, diwus firgus es gar winas logeem nojahju gandrihs lihbs nahwei, bet wina nelitàs mani ne redsot. Tad lahdu beenu es noslehpju pistoli us kruhtim un prafu winai — tas bija ballè pee Italijs fuhnta, kur atkal winai aptahrt duhza wesels peeluhdseju speets: Zee-nità, es juhs mihlu, waj juhs kluhseet mana seewa? Sakat ja waj ne! Ja juhs teitfeet ja, es buhschu laimigakais zilwels pafaulè; ja juhs teitfeet ne, nahloschà puštundà es eeschauſchu few lodi peerè. Mani augstprahtigi usluhlojufi, wina pafmehtàs un teiza: Utnahzeet riht pee manis mahjà pehz jawahrda, bet luhdsu bes eerotscha, grafa lungs. Wehl-reis wina mani tà usstahstija, ta es pawisam noreibu, un otrà deenà jau biju laimigakais lihgawainis pafaulè.“

Stahstidams winsch patš jautri fmehtàs. Smehtàs art Welzens un Welzena kundse.

„Ratrà sinà juhsu bildinajuma welds ir jauns un ori-

ginald,“ ta peebilda, „un es domaju, ta tas ir imponesis manai eszentrifskajai meitai. Ja juhs buhtu krituschi winas preefschâ zelos waj meerigi teikuschit, ta to mihlat, jeb ari aifrafsitjuschi labi fastahbitu, vrahligu wehstuli, — las sin, waj juhs jau otra deenâ nebuhtu laimigais lihgawainis.“

Uri barons bija tais paschâs domâs, un grafs preezajâs, ta tuhlin ustwehris ihsto.

Pehz pusdeenâs Greetina atwadijâs un usmetleja sawu istabu. Tit dauds winai bija jadomâ par scho deenu, un tâs bija skumtâs domâs. Wispirms tai litâs, it tâ tehws to deesgan nemihletu, jo tas tilai schodeen, tad wisf jau nokahrtotâ. tai bija pateizis par sawu atkaphschans no weetas. Tad atkal ta redseja sobgalligo jmaidu ap jaunâ mahzlitaja luhpam un beidsot dstrdeja Martijas asos wahrbus.

Manâ Deews, ja tai buhtu taisniba, ja Anna drihs apprezetos, un winai buhtu jaatgreeschas nemihligajâ tehwa mahjâ!

Schis domas winai usmahzâs schodeen jau otro reisi. Gespeeduš galwu spilwenâ, Greetina raudaja, it tâ strds tai draudetu luhst.

Nahloschâs deenâs pahrdomam neatlika dauds laika. Pehz grafa Satewskija aifzetoschanas bija dauds darba. Welzena kundse ar laimigas mahtes lepnumu ruhpejâs par wezatâs meitas puhru. Uri Anna un Greetina nedrihtsteja turet rolas klehvi. Leelos schkirsius welas istabâ atwehra un fagreesa wefelus weltnus skaitatâ linaudella. Rahdâ istabâ strahdaja feschas schuweias. Uri abam jaunawom bija schis tas jawalihds, pee tam tam aifween atgahdinaja:

„Te juhs warat to mahzitees.“

Rahsu deena tuwolâs. Puhrs jau bija nosuhitâs. Rahdâ skaitâ maissa rihâ Greetina stahweja us pils terafes un wiznadama baltu lakatinu, pawadija fstateem leelos zelojuma ratus.

Welzenu gimene aifbrauja us Wini, lai peedalitos Rutas kohsu fwinitâs.

Rad aifbrauzeji nosuda aif labna, Greetina eegahja

šawā istabā. Pēpēšči ta jutās til weena. Nēweena ar to parunat. Ušlīkufi zepuri, ta dewās uf mahzītaja mahju pee tehwa.

Pehdešā laikā wina tur bija bijuši reti. Doma, ka tur waretu fastapt jauno mahzītaju, tai bija nepatīhlama. Pat bašnizā wina tai šwehtdeenā, tad to šwinigi eeweda mahzītaja amatā, nebija bijuši, tā ispelndamās Marijas bušmas, kuraš tilat ar pušlem isdewās islīhdšinat.

Ēpretim Greetinas tehwa mahjai atradās jaunā mahzītaja mahja. Uš škadrajām ruhtim mirdseja šneegbaltt aistart, šaloja pušes. Sem wezās leepas mašajā pagalmā atzinaja šoš līhdšās balti krahšotam galdam.

Wiš isšlotijās til mahjiš un tīhlams, ka Greetina, tuwat pēgahjuši, newilus opšahjās. Pa atwehrtu loģu isšleezās wezās šeeweetes galwa; laipnu aru pahriš širšnigi luhšojās jaunawā.

Pehdešā štrauši apgrešās un eegahja wezā mahzītaja mahjā. Ša nu līlās blwlahet nemihliga. Ruhtis neškadras, beš aistareem, šeenas apdrupuščas, durwis leelas plaišas. Durwis uf dšihwojamo istabu bija walā; Marija, želos no metušees, bersa grihdu.

„Nenahz eelšchā, tu tuhlin pēenesi šmilts,“ ta teiza ne wifai laipni. „Šš grihu te društu eewest lahrtibu. War gaditees, ka lahdreš eenaht jaunā mahzītaja lunga mahte. Šš negribetu, ka ta domā: Wezā Marija neruhpejas par tihribu.“

„Šā tad ta ir wina mahte, tur pretim pee loģa?“

„Ja, Greetin, ta til ir šeeweete. Uri par tewi wina apšautajās. Šew wina bušš jaapzeemo.“ Brihtinu klusejuši, ka šautaja: „Waj teefa, ka lungi šhintis deenās brauškot uf Wini — uf lahšam?“

„Pirms štundas wini jau aššbrauza,“ Greetina atbildeja.

„Šad tal tu pa to laiku nahšā pee mums, Greetin?“ wezās aziš, to šatot, preezigi eemirdsejās.

„Ne, Marij,“ jaunawa atbildēja, žil eespehšams laipni. „Man šapahršn mulšča; Welzena lundse nodewa man wišš atšlehģas.“

Atbildes weetā Marija til štipri šahla bersi šmihtoš

dehtus, ta netihrais uhdens apšchlakstija Greetinas gaisch-
fīlo fleitu. Ta nowehrfās un eegahja tehwa darbistabā.

„Zit labi, ta tu nahz,“ wezais lungs, ſweizeenu at-
nehmīs teiza.

„Eš til laba, noej un paluhds manu kolegi, lai winsch
papuhlas atnahlt pee manis. Mums laut las buhtu pahr-
runajams.“

„Waj es newaretu aissuhitt Mariju?“

„Man weenalga.“

Marija atteizās eet.

„Waj lai es to pahrīs soku dehl pahrgehrbjos? Tu
tal redsi, ta tā es newaru eet,“ wina rahdija uš sawu ne-
tihro preefšchautu. „Patezi pati, tew jaunās kahjas.“

Greetinai no ārds gribejās protestet. Beidsot ta to-
mehr gabja.

Pee mahzitaja dšihwoška durwim wina brihdi wilzina-
jās, newilūs ſakahrtoja matus un pahr plezeem usmesto
mušlina lafatu.

Šiflo wina pahrkahpa pahr fleefni, tai ſneedsās pre-
tim diwas wezās ſalſnas rotās, un mihliga balſs teiza:

„Šas ir jauki, behrns, ta juhs mani apzeemojat,
nahlat til ſchurp.“

Greetina ſamulſuſi ſatwehra ſneegto roku un ſetoja
laipnajat aizinatajat dšilat iſtabā.

Deews, zit tihlami ſcheit bija! Meiteni apnehma mah-
jiga ſajuhta, tad ta noſehdās frehflā pee loga.

Wiſpirms Greetina pateiza tehwa luhgumu.

Utwehruſt kahdas durwis, wezā kundſe ſauza:

„Harriſ, tew janoejot pee mahzitaja lunga, bet tuhlin,
winam ar tewi eſot las pahrrunajams.“

Tuhlin, maht,“ atſtaneja no otras iſtabās.

Wezā kundſe atkal atgreſās pee loga.

„Zit mihla juhs iſſtatatees,“ ta eefauzās, „pawifam
ne tahda, tā mans dehlē man oproſtija.“

Greetina neſaprata, waj ſmeetees waj duſmotees.

„Tā tad winsch mani jumš apraſtijiš? Ut, es toreſ
biju jahjamā tehrypā, droſchi ween —“

„Nu, es tal to ſaprotu. Juhs dšihwojat muſchā,
Marija man ſlahſtija. Zit ilgi juhs tur wehl palſſeet?“

„Zil ilgi? Ja, to Greetna pati nesinaja. „Es domaju, kamehr — kamehr —“

Atbildi pahrtrauja jaunā mahzitaja eenahlfšana. Scho-reif wīnsch jaunawu neusluhloja ar isbrīhnu, drihsal gan pawirshi. Pasweizinajis tas atwainojās un, atstahjis istabu, elastīgā gaitā dewās pahri pagalmam uš wezā mahzitaja mahju.

Mahte tam mirdsofchām azim noluhlojās palak.

„Zil te jaukt,“ Greetina atkal eesahfa. „Tur pahri pee mums wīfs netihrs, nolatsis.“

„Ai, te isstahjās wehl launati,“ wezā kundse atbil-deja, bet es nebaidijos puhku. Juhš netizeseet, behrns, lahduš brīhnumus špehi darit diwās seeweetes rokās. Re-dseet, balti aiskari pee logeem, pukēs, pahris masu gles-ninu pee seenas un tihra grihda — tas wīfs dara istabu mahjigu.“

„Ja,“ jaunawa peekrita, „bet Marija to neprot.“

„Ne, Marija to neprot un new ar prasi. Par mas winai isgihitibās, lai isdailotu sawu aptahrni. Par to jaruhpejas nama mahtei, ne kalponei. Marija padara sawu darbu, wairal no winās newar saprast. Mahja un apgehrbš atspogulo seeweetes dwehfeldi; — bet te nu es sahku plahpat un pat nepeedahwaju jums lahdu atspirdsinajumu.“

To teikusi wezā kundse peezehlās un pagreesās pret seenas skapi.

Greetina tuhlin peezehlās un pateizās: winat jasteidso-tees tuhlin atpafak, Welzena kundse tai usdewusi pahrraudst šaimneezibu.

„Waj juhš jau gribeet prom? Tas ir sčehl. Bet es zeru juhš drihs atnahlfseet, tillihds jums buhs wairal laika. Tad mehš atazināsim ari juhšu tehwu un pawadišim topā patihlamu wataru — waj ja?“

Jaunawai gan nebija tamlihdīgās wehleschandās, to-mehr ta peekrita un steigšus atwadijās.

Masā, walobigā kundse to pawadija lihds dahrsa wahrineem.

Utgreesufees muishā, Greetina jutās pawisam ween-tuka, til juhtami tai truhla Annas laipnibas. „Ai, kaut man buhtu mahmina!“ ta domaja. It tā ar skaudibas juhtam ta

eedomajās par jauno mahzitaju. Ja winat buhtu mahte, zil wišs zitadi, zil daubs labaki tad wišs buhtu!

Un jaunawa raudaja, raudaja par aplaunojumu, to winā bija modinajuschi wezās kundses wahrdi.

Nastl ta šapnoja, la winas tehwa mahjā isstatijās tšpat iauli tā winpus pagalmam pee jaunā mahzitaja; ari wina mahte bija atnahtuš, ta isteiza atšinibu par baltajeem aistareem. Greetina pati isjulufcheem mateem, jahjamā tehrpā sehdeja us diwana. Se eenahja jaunais mahzitajs un teiza: „Sirci apsegloit, waram jaht us basnizu.“

Otrā rihā atmodusees, jaunawa smehjās par neprah-tigo šapni, un wifu deenu tai bija weegls, jautrs prahts.

Tāpat ari turpma.

Deenas ašgahja ahtraf nelā to wareja domat, un at-tal bija pagahjuš nedela, lofšch ta nebija bihuš pee tehwa.

Rahdā peewatarē, atgreeschotees mahjup no jahjeena pa mešchu, reetofhās šaules apšpihdetās mahzitaja mahjas leepu galotnes winai to atgahdinaja.

Ahtri apnehmusees, Greetina pagreesa sirgu un drihs jau atradās pee wezās mahjas durwin. Weegli ta peešta ar pahdadšinas sahtu pee loga ruhts.

Getšchpufē parahdijās wezās Marijas galwa. Geraudšijufi meiteni sirgā, ta ar tahdu schaufmu isteikšmi azis atrahwās atpaka, ta Greetinai bija štati jacesmejas.

„Šinahz ahra, Marij! Eš til laba un paturi manu sirgu. Gribu paluhtotees, tā tehwa mlahjas.“

„Ne un ne!“ ta eesauzās. „Ta til wehl truhta, ta ari šchurp tew jajahj jahschus. Rungs Deews, tā man tewis deht jataundš.“

Greetina wehl ašween smehjās. Sirgs štuwa ne-meerigs.

„Wi!“ eekleedsjās Marija. „Šas nu gribēs listees waj istabā. Labu galu tu nenemš — tuhln sahp nosi!“

„Ja tu apšolees manu Suleiku brihtinu paturet — labprah.“

Marija neatbildeja. Ta stihwi raudšijās pahri pagal-mam mahzitaja Rennera logos, peepešchi peetwihta, pazehla un nolaida rofu newarigā kustibā un paraustija plezus, it tā gribetu teikt: „Eš neesmu wainiga, ta wina til trafa.“

Greetina pagreesa sirgu — tur pee atwehrtu loga noruhpejuseseš stahweja Rennera kundse, patlaban peenahza ari jaunais mahzitajs un ironiski pasmaidija, gluscht tā foreis.

Tatschu schodeen jaunawa bija pawifam pahrgalwiga un, pamahdama ar pahladstinu, teiza:

„Marija baidās no sirga; nu man naw neweena, las to paturetu — es labpraht brihtinu eesetu pee tehwa.“

Schajos wahrdoš weegli wareja saklausit usaižinajumu, bet jaunais mahzitajs nepakustejās. Winsch tikko atbildeja tās šweizeenu un peemetinaja:

„Man leetas, buhš labal, ja juhš jahfeet us muischu un atnahkfeet scheid atpakaļ lahjam. Man ir tāpat tā Marijai: es ari baidoš no — d a m u s i r g e e m.“

Tā teizis, winsch palozijās un nosuda aļ loga.

„Nepatihkama peedewa scheid schis jaunais mahzitajs ar šawu lodigo ironiju,“ meitene domaja.

Tād tai eekrita prahtā spēhja eedoma. Utgreesusees muischā, tā lika masajam scholejam, las parasti pawadija baronu isjahjeenoš, apseglot otru sirgu un setot winaļ us mahzitaja mahju.

Pee durwim pahrgalwe weifli noleza no sirga un, pašweeduš pawadu sekojoscham sehnam, eegahja pee tehwa.

„Sweiznata, Greetin! Labi, ta nahz mani apluhlot. Kas jums tur atkal bija par wahrdu ismainu? Marija atkal tā zirta durwis, ta wisa mahja trihzeja. Deewš sin, las tai nu atkal ir. Tu tagad nahz til reti, behrns. Man tew las fakams; labi, ta schodeen eeradees. Nahz, atsehdees.“

Wezais mahzitajs norahdija us diwanu un, atbihdijis brilles us peeres, turpinaja:

„Rā ir, behrns, waj tu wehl lahdu laiku wareš palikt muischā?“

„Ja, tehtin, man leetas gan, ta mani tur labpraht wehl patures.“

„Tā, un ja tā nebuhtu, tad Rennera kundse buhtu til laipna un usnemtu tewi pee fewis lahdu lai — — —“

„Kapehž?“ Greetina strauji pahtrauja. „Rā tu nahz us tahdām domam?“

„Es gribu dotees zelojumā, behrns, jo maļ šawā laikā esmu redsejis; gribetu apstatit leelo pilsehtu musejus.“

Tas praftu ilgafu laifu. Tad tat man nepeezeeschama apfina, ta tew ir labi."

"Wari meerigi dotees zelojumâ, tehtin. Es, protams, palitschu mulschâ. Râ tew wareja nahlt prahtâ, ta es tur wairis newaretu palitt?"

"Sew taifniba, behrns; tâs bija mulfigas eedomas. Neeespehjami jau nu gluschî tas tomehr naw. Waretu gabitees, ta Anna paleel Winê pee krustmahtes, waj ari wisa gimene bodas tahdâ garaâ zelojumâ — tahdâ gabijumâ tu pee Rennera lundsesh waretu —"

"Sur es neeetu netahdâ find; tad jau labat dschwotu te weena pati ar Mariju!" Greetina eesauzâs ar asaram. "Jaunais mahjitajs newar mani zeeft, un wina mahte balles fast rotas, tad es jahju. Marija baras un fâta, ta winai launs manis deht. Mans Deews, to launu tad es daru?"

"Neraudi, behrns. Marija nedomâ nelo launu. Nefaruhgtini man atwadischanoz; es labpraht gribetu tewi te aistahit jautru."

Neparastais maigums meiteni aiskustinaja. Peeglau-duf galwu pee tehwa kruslim, ta jautaja zaur asaram:

"Waj tu jau til driht griht dotees projam? Rapehz tu man to tilai schodeen fali?"

"Sapehz, ta eepreefsch es labpraht ne par to nemehdsu runat. Es domaju parihit dotees zeld. Neraudi wairis, es tew to jauku pahrwedtschu."

Nelad tehws ar winau nebija til mihli runajis. Waj ta bija atwadischandâs, las to darija til maigu?

"Paleez te! Es nahtschu pee tewis un ruhpeschos, lai tew buhtu labi! Sit paleez tagad te!" Greetina luhdsâs.

"Ne, behrns. Rad es atgreesfschos, tad tew buhs ja-paleel pee manis. Es tew tahdreif raksttschu, un tew man tad buhs jaatbild, waj ja? Un riht pehz pusdeenâs wehl atnahz us schejeeni — mums buhs wehl schis tas to pahr-runat."

Maigt tas noglahstija meitas matus. Greetina gabja. Rad ta jau bija aif durwim, wezais mahjitajs tai fe-loja.

„Tu jau esi jahluš. Jaaet man ari un jaapflata tawš
firsš.“

„Mihlo, labo tehtin!“ jaunawa eefauzās un wišām
Marijam par spihiti — preekā starodama, uslehzja firsgā.

„Nu, ja mahzitaja lungs pats par to preezajās, tad,
šinams, neweens zits tur neta nedrihst fazit,“ no istabas
atflaneja Marijas balfs. „Al Deewš, tur netaš labš ne-
war isnahlt, eš to jau sinaju.“

Greetina wairš nellaušfjās. Pawiſam laimiga ta at-
greesdš muiſchā, pirmoreiſ iſlutuſt tehwa mihleſtibāš ſweh-
tibu. Sawā iſtabā uſ galbina wina atrada Annāš wehſtuli.
Ta rakſiija, ta pehz aſtonam deenam atfal buhſhot mahjās
un ſtahtifſhot Greetinai netizamuš brihnumſtahtuſš par
ſlaiſto Wini.

Šaš bija laimigš watarš. Greetina domāš iſtehleidš,
zil ſlaiſti ta wiſu eefahrtoš wezajā mahzitaja mahjā, tad tehws
atgreesifees.

Uſſtareem jabuht pat wehl baltakeem, nelā pee Ren-
nereem. Rihtoš ta ar atflehgu groſtnu apſtaigāš wiſu
mahju, puſdeenāš ſlaiſti llaħš galdu, pehzpusdeenāš ſiaħš
un wataroš ar laħdu roldarbu ſehdēš tehwa darbifſtabinā,
par ſpihti ſlaſeem tabalaš duħmu mahloneem.

Wezaiš mahzitajš aiſzeleja; Greetina ar aſaram to
aiſwadija

Welzent atgreesdš; Greetina gawiledama ſagaibija
Annū. Šit daudš nu bija to ſtahtit un jautat.

Pirmā nakti par meegu nebija to domat. Anna ſtaħ-
ſiija pa Rutu. Jaunā grafeene iſſtatijufees brihniſchā
garajā, baltajā lihgawas tehrypā. Satewſtiju pils eſot lee-
liſta.

Muħu muiſcha, Greetina, pret to iſſlatāš tā ſemneeku
mahja; graſš Satewſtijiš gan laiſam ir netizami bagatš.
Bei Ruta iſleetas, it tā ta wīnu no ſchehlaſtibāš buhtu ap-
prezejuf. Tu newari eedomatees, zil weenaldfiga wina pret
wiſu ſcho ſpoſchumu, waj warbuht ari tilai iſleetas laħda.“

Greetina ſtahtijija ari, tā wina pawadijuſi ſcho laiķu.
Rad Anna dſirdeja, tā wezaiš mahzitajš aiſzelejiš, ta ee-
fauzāš :

„Un ja nu wisch neatgreetoš, tu paliski pee manis!“
Greetina smaidija. Winai bija ziti plani.

* * *

Wafara tuvojās beigam: labība no laukeem bija no-
westa, sahlās manewru laiks. Welzenu muischa nometinaja
kareiwju pulznu, kuru pahrfinaja diwi wirsneeki. Deenā
pirms pehdešo eeraschandš Welzena kundse wehl reis ap-
staigaja wišas telpas, lai pahrleezinatos, waj wišs tahr-
tibā.

No wirtuwes pluhda tairinoscha smarscha, wehstidama
par leeliskām pusdeenam. Ehdamsahē laistidšs gimenes
fudrabš. Kalspotaki rošgi skraidija schury un turp, un aug-
schā, masajā torna istabinā, ischaloja abas jaunawas.

„Jau pusščetri,“ teiza Anna; „nu wineem drihs ja-
nah!, Greetin!“

Greetinai schodeen bija atkal winas pahrgalwigā deena.
Sa stahweja špogula preelščā, sprausdama tumščatos ma-
tos wehlu baltu roši, tas staisi isstaidšs pee gaischilās
kleitas, kura peestanojās jaunawas azu trahsai.

„Nu, beidj tatschu reis gresnotees.“ Anna eesaujās.
„Tu gribi par latru zenu mani pahrspeht, un tas tew jau
tā weegli isdodas. Palaid mant ari.“ Wina nostahjās pee
špogula. „Klaufees, Greetin, tu tat eš par mant weselu
galwu garaka! U!, nabaga wirsneeki!“

Te atskaneja musita.

„Anna, wini jau nah!“

Azumirli metienes jau bija lautā us ballona. No
šchofejās puses wehlās putetku mahlonis; musita skaneja
jau dšrdamat.

„Nahz, Greetin, lejā: no terases mehš winus warešim
labal redset.“

Tur jau stahweja barons ar kundsi un trepju galā
daschi kalspotaji. Welzena kundse jaunawas atkal suhtija
augščā.

„Buhš agri deesgan, ja juhš parahdi'atees pee pus-

deenas galba. Rungeem nebuhs patihlami, ja damas tos fagaidis. Es ari sheit nepalitschu.“

Ubas atkal uffstrehja pa trepem sawa torna istabina. Stundas zetursnis aifriteja ahtri, jauri tshalajot. Rahds talpotajs drihs aizinaja jaunfundsesh masaja salonâ. Ubas jau gribeja dotees lejâ, tad fundseh aplalpotajs eenefa Greetina i wehstuli. Ta luhdja Annu eet weenu paschu, soldamâs ar lasschanu pasteigtees un tad bes saweschandâs steigtees lejâ

Anna aifgahja. Greetina atplehsa leelo aplokni. Wezais mahzitajs ralsitja, ta patlaban atrodotees Minchenê, no kureenes dochotees us Itallju, lai tur fahduh mehneschus palitsu.

Wihlusees jaunawa nolaida rolas ar papira lapu flehpt. Winas staissee sapni peepefchi bija attahlnajuschees. Ta bija zerejuff fagaidit tehwo jau fchoruden — un nu wehl paees mehneschi. Tâ tad winsch nemas neilgojâs pehz sawa behrna. Wehstules beigâs winsch bija lizis wifus pasihstamos firnigt sweizinat, ari jauno mahzitaju. Jauno mahzitaju? Ne par to! Greetina nebija wairs apzemojuff ta mahiti un. tad tas reis bija weesojees muischâ, no ta iswairijusees. Titai weenu reisi wina ar to bija fastapufees, tad ta palihdseja kopt muischâs dahrsneeka seewat idâ flimo behrnu.

Jaunais mahzitajs peepefchi bija eenahzis flimneeka istabâ un Greetinu laipni pasweizinajis, noleezees pah maso gullinu.

Jaunawa bija samuljuff. Tai eekrita prahtâ, zil ironisku peeftimi winai fahdreif bija patezis schis zilweks, tas tagad tit mihli runaja ar maso flimneeku. Wanis jaunawai fastrehja waigos. Ta, strausi peezehlusees, teiza patlaban eenahlfuschai dahrsneeka seewat:

„Nu juhs atkal wareseet palitt pee behrna. Bullstens jau tshetri; ap scho laiku es parastt isjahju; barons galba.“

Jaunais mahzitajs ahtri vazehla galwo. Winsch nemas neifflatijsâs ironiskâ, drihsal gan behdigâ.

„Rapehz juhs tit starbi nobihdeet pee malas staissto ainu, luru es titto redseju?“

Greetina nesaprata, to atbildet. Ta bija aifgahjuff, pat neatwadijusees.

Ne, šch oš sweizeenus wina nenodos! Pee Marijas gan ta aisees, tiľhđs buhs břihwals laiks.

Noglabajuš wehstuli jaunawa ahtri dewas leja. Kad ta pallaban taikšads atwehrt masa salona durwis, wina dširdeja eelšchä Welzena balš, kas teiza:

„Ne, manu sehn, tas til ir pahrsteigums!“

„Sehnš,“ Greetina domaja; „mans Deews, kas tas waretu buht?“ un atwehra durwis.

Barons pehz fawa paraduma, no luza tas neattahpäs pat wafaras karšumä, šahweja, ašpeedees pret trahšni; lihđšads winam Anna. Uš diwana sehdeja Welzena kundse pelekä šihda tehpdä; täs preelšchä šahweja flaidš jauns wiršneekš un šmeedameekš tureja abas rotas šawejšäs — Helmars Eberhardš.

Greetina! eenahlot, tas atgreelšads: abi jaunee zilweeli šahweja weens otram pretim. Ne šatrrerš zilweeli, kas kluhst weens otra listenis, pirmoreiš šateelotees, to juht. Ja Greetina to buhtu nojautuši, warbuht ta buhtu tuhlin šchä mirli dewuseekš uš nemihligo tehwa mahju un — ne- buhtu wehlat kluwuši til nelaimiga.

„Šur jau nahl muhsu nerahtne,“ eefaužads Welzenš. „Štatatees, šchis jaunais zilweekš šata, ta winšch esot Helmarš Eberhardš un ušdodas par muhsu radineeku. Šš to winam bes rotas šomandeera apleezibas netizešchu. Diwoš gados tašchu newar mass šadetinšch pahrwehrstees til brašchä wiršneekä.“

Jaunais zilweekš neslnaja šo teškt, šo nepasina jauno damu. Welzena kundse tam šteidšads palihgä:

„Šchi jaunšundse, Helmar, ir muhsu draudšes mahzi-taja Sigismunda lunga meita Margreeta, Annas draudšene.“

Weegli palozijees. jaunais wiršneekš palika pee šligela šahwam. Drihš eenahža wina beedš — otrs wiršneekš. Pehdejais bija neleela auguma gaišchmatiš. Šepašštotees Greetina dabuja šinat, ša to šauž Bergenu. Tas wairak šahrt apleezinaja Annai, ša wehl nekad neefot atradiš weef-mihligaku namu.

Pušdeenu štunda aštezeja ahtri. Wiš šchetri jauneešchi dšihwi šarunajäs, it šä buhtu šen jau pašihštami.

Peepešchi ahrupeš atšlaneja mušta: ušmanigee tungt

bija litufchi karewju kapelei par godu damam nospehlet
jautru gabalu.

Preezigās stanas jaundās meitenes wahrda pilnā no-
fihmē elektrifēja.

„Greetin,“ eerunajās Welzens, „ej, nodseedi mums
tahdu dseefmu.“

Helmarš Eberhardš jau bija peezehlees.

„Waj drihltu juhs aifwest pee fligela,“ winfch kluf
waizaja Greetinat.

Uri Anna peezehlās; wina parasti mehbsa pawadit.

Greetina bija samulfufi. Ta pati nestnaja, kapehš
winai teefchi fchi dseefnia eenahža prahā:

„Lihst mehnefs sudrabs,
Un wehji fnaufch;
Mans draugs man kluf
Par mihlu paufch.“

It mirklis dsirkli
Rā laufa wihns,
Galfchs preeks fkan firdi
Rā tamburins.

Stihlt mehnefs miglā,
Un swatgsnes bahl;
Stt firdi fahpes —
Draugs tahlu, tahl!“

Greetina laikam bija dseedajufi zitadi tā parasts. Waj
tur bija wainigaš tumfchās azis, kas winā, tai dseedot,
zeefchi luhlojās?

„Staiſti!“ jauza Welzens, kas par wifu waital mih-
leja gruhifirdigaš melodijaš. „Rā tu eedomajees dseedat ſcho
behdigo dseefmu. Bet lai fchi nepaleet pehdeja!“

„Jaunus preelus, jaunās fahpes —“

Greetina eefahla; ta atkal bija atguwufi drofchibu. Wina
dseedaja ar fajuhfmu. To atalgoja wehtrainā klauftaju pee-
trifchana.

Bet tur bija Eberhardš? Tas wehl ašween ſtahweja pee ſamina un luhlojāš jaunawā.

Greetina ſahpinaja, ta wiſch neteiža ne wahrda; wi-nam tās dſeedaſhana laiſam nebija patilufi.

Bet tomehr. Rad, ſitajam auguſta wakaram ſatumſtot, wiſi paſtaigajāš pa dahrfu, tur luſi ſchalza toki, Hermans Eberhardš peegahja tai klahi. Brihdi abi klufedami gahja weenš otram lihdsāš, tad wiſch ſahla luſi dſeedat paſh-ſtamo melodiju; wahrdi bija tilko dſirdami:

„Sihſti mehneš miglā,
Un ſwaigſneš bah!;
Sit ſirdi — — —“

„Waj jumš ſchi dſeeſmina patihl, Eberharda lungš?“ jaunawa waizaja.

„Ja to tā dſeed, tā juhš dſeedajat, tad — wairat par wiſu,“ wiſch ſilti atbildēja.

Greetina klufeja. Labi, ta bija ſatumſiš: jaunaiš wirf-neeš neredſeja. tā tai aſiniš ſalahpa waigoš.

Peh; brihſcha wiſch ſahla ſtahſtit par Reinas apga-bala tautāš dſeeſmam, pušbalki atſtanodamš daſchāš melo-dijaš. Ja juhš lahdaš no ſchim dſeeſmam gribetu dſeedat, eš tās labprahit jumš uſrakſitu,“ wiſch peeſilda.

„Eš prezatoš par to.“

Rā ſapnodama Greetina gahja tam lihdsāš, tā ſapnt redſeja debēš un ſwaigſneš.

Geſtahjuſchoš klufumu pahtrauza Bergena balſš — gaiſchmatainaiš wirfneekš ar Annu ſoloja aif wineem —:

„Helmar, tāš ir leelſti: zeenitāš jaunlunbſeš eſot weiſlaš amazoneš. Nu mehš kopigi wareſim pallejot pa ſkaiſto aplahrni.“

„At ja!“ Greetina juhſmigi eeſauzāš. „Te ir ſkaiſtalee meſcha zeli; waj ne, Anna? Wiſpirmš mehš iſtlainoſim leelo ſolaju. At, taš buhš brihniſchi!“

Jaunee laudiš norunaja nahloſchā pehzpušdeendā iſſahi.

Anna peeſteidſāš pee Welzena lundſeš, taš patlaban ſnahza uſ teraſeš.

„Mahmin, mehš riht jahšim us osolaini, tas buhš brihnišchki! Tu mums feloš braultschus, waj ne?“

„Protams — ta ir jauna ideja. Tātchu, Greetin, man tew las bija šakams. Te ir atnakuši wežā Marija un grib ar tewi runat. Wina gaida preetschnamā.“

Greetina bija pawisam istruklusees. Marija šchelt, muiščā? Kas gan notizis? Ahtri ta dewās us preetschnamu.

„Marij, waj lahda nelaine?“ jaunawa straujt waižaja.

„Ne, to es gribu aiskawet,“ tā atbildēja, „tāpeh3 ar atnahu. Tew janah3 us mahju, Greetin, — tu newari šchelt palikt, Es jau šakahrtoju tew gultu. Nah3!“

„Kas tew triht prahtā, Marij?“ Greetina ast attrauza. „Waj tu eedomajees, ta es esmu maks behrnišč, luru war katrā laikā, tad ween patih3, nolikt guliā. Ur ko tu wari isšlaidrot šchahdu mulšigu istureschanos?“

„Tu to mehr nah3i man lihds!“ Marija sauza; azis tar dušmigi mirdeja. „Deesgan ilgi es esmu štatižusees, ta tu dšihwo te muiščā tā prinzeše un tomehr neeš nelas wairat, tā muiščas jaunlundssei laika kawetaja. Nu es tewi te wairs neatstahschu, tagad, tur wisa mulšča pilna wiršneekem. Zil tahdi zilweki nebehdigi, to jau swirbui no jumta tšiwina. Lai wini tšulst sawus glaimus barona jaunlundssei aušis, ta t tee peenah3; tew wina til wehl wairat fagrosis galwu. Nah3, es —“

Tas Greetinat likās par dauš. Wina kluwa škarba, loti škarba un lika Marijai tuhlin atstah3 muišču.

„Es rakstiču tehwan par tawām mulšigajām eedomam. Tuhlin ej, šchaj pakšā minutē! Paturi pee fewis sawus padomus, ja negribi, lai es wairs nelad neespeeru sawu lahju wežajā mahjā.“

Marija bija kluwusi krihta bahla. Peepešči ta fabruļa krešlā un aisklahja feju ar preetschautu. Wifs winas stahws raustiids raudēs.

Greetina noscheloja sawn straušumu.

„Marij neraudi, tu pati mani nowedi lihds škarbumam. Es esmu pahreleezinata, ta tu gribi tikai labu, bet tu teeschām nefaproti apstahlus.“

„Greetin,“ wezà seeweete elsoja, „es ruhpejos par tewi beenam, naktim un paredsu wisu, kas notiks. Es tewi esmu auklejuš, tad tu wehl biji mašina un newariga — ispildi man šho wecnigo luhgšhanu un nahz pee manis, samehr wiršneeki ušturoš muischā. Man buhtu jamirst, ja tu kluhtu nelaimiga. Es art reis esmu bijuši jauna, sinu, zil pade-wiga mihlestibaī jauna šrds. Nahz, Greetin, aistaupi sew un man šhis behdas. Naw neweena wifā pasaulē, kas par tewi domatu ar tahdu šrēnibu tā wezà Marija. Nahz man lihds, tīkai šho laizinu —“

„Marij, es tew pateizos, sinu, zil labi tu to domā, bet tu bailotees welti. Kas tad lai mani eemhletos nu — ne, es tal newaru tagad aiseet, tas buhtu smeelligi; tu šini, tīklihds tehws atgreesītees, es art wairs nepalīšhu muischā. Šā prahtiga, Marij, un ej mahīds.“

„Ar labu nakti,“ ta druhmi teiza un gahja uš durwim. „Es wisu ismehginaju, lai nu nahl, kas —“

Tahlakais nebija šadšrdams. Smagās ofola durwis dahdedamas aīštrita. Marija bija atšgahjuš.

Greetina ušlahpa torna istabīnā. Wīnā žhnijs wīs-pretejafās juhtas. Marijas wahrdi tā ehnas bija nogulu-šhees pahr šaulaino nošlanu wthas dwehšelē. Zil laimiga ta brīhdi atpatal bija bijuši, un nu ušreis tīl juhtama ašalā proša.

Wīna išgahja uš masā balkona, tur augšhā dširšitija šwaigšhanu pluhdi. Al, waj tad wīššpēhzigais Deews, kas wada pašaulēs, newaretu dot druztin laimes jaunai, weentulai šrdij? Bet — prom šar druhmasām domam, wīna wehl bija jauna, šrdī dīhga tīklo nošaušhamā pirmās mih-lestības hurwiba. Wīna wehl juta tumschu azu dšiko škai un warela waj gawilet no laimes. Šlgi wīna tā štahweja naktis klušumā.

„Greetin,“ ta išštrda Annas balš pee pašhas aušs; diwas maigas rotas apšlahwās tai ap šallu.

„Tu jušmo te augšhā un brahlens Helmars tur lešā. Zil jauti buhs rīht. Tu tal neesi aīšmiršufi, ša mehš šahšim uš ofolaini?“

„Ne, protams es to neesmu aīšmiršufi! Es tā preeza-jos uš rīhtdeenu.“

Dirä rihtä Greetina wehl rihta tehrpâ dewäs pee Marijas, lai teiktu tai lahdu mihtu wahrdu un tai islihdjinate wafarejo aſumu. Preeſſchnamâ Marijas neredſeja, ari wirtuwê ne. Greetina atwehra dſihwojamâs iſtabas durwis un pahſteigta palika ſtahwam.

Pee atwehrtajeem logeem plihwoja weegli, balti aifkari, uſ mahteſ wezâ ſchujamâ galbina waſê ſmarſchoja nefeſn pluhkti ſeedi; galbſ pee diwana bija balti flahtſ; uſ ta atradâs papſate ar balteem kaſijaſ trauteem.

Uſaras aiſmigloja jaunawaſ ažiſ. Wezâ, labâ Marija, ta bija ruhpejuſeeſ, lai wina tehwa mahjâ juſtoſ labi un mahjigi, un to wina bija atalgojuſ aſeem wahrdeem.

„Marij!“ wina ſauza. „Marij!“ Nelahdaſ aibildeſ. Se wina ceraudſija Mariju eenahlam no jaunâ mahjitaja mahjaſ.

Greetina to preeſſchnamâ ſagatbija un raudadama apſlahwa.

„Peedod. Marij, eſ biju launa pret tewi, un tu eſt darijuſi wiſu, lai ſagahdatu man preelu. „Nedufmo man!“

„Protamaſ ne, Greetin. Man naw teeſbaſ tew pawehlet — to eſ biju peemirſuſi. Taſ wairſ nekad nenotiſ. Eſ tewi eſmu brihdinajuſi, waſrak to darit neſtahw manſ ſpehkoſ. Bet ja tew ſirdſ lahdreſi ſahw, nahz pee manis, tad tu rebſeſt, ta wezâ Marija tewi mihi tâ mahte.“

„Râ lai eſ tew pateizoſ?“

„Uſ lo, par to naw wehriſ runat. Nu eſ Deewa wahrda. Turi zeſchi ſawu ſirdi. Tu ſtahwi uſ gludaſ grihdâſ, kur weegli war paſlihdet, — paſlateeſ laiku pa laitam uſ tehwa mahjaſ peleſo juntu; tu fini gan, to eſ domaju.“

Ja, Greetina ſinaja, to wina domaja, un ſchiſ domâſ tai nelika meera wiſu zetu.

„Eſt beſ ruhpeſ, Marij, eſ tureſchu zeeti ſawu ſirdi!“ ta noteiza pee ſewiſ.

Bet kad wina pee galda ſehdeja tam pretim, un kad wehlat taſ jahja winat lihdaſ, ta aiſmirſa Mariju un pehdejaſ labi domatoſ wahrduſ. Taſ bija brihniſchêl — jaht zaur meſcha ſamtaino ſakumu.

Greetina ſtahtſija winam ari par ſawu tehwu un pee-

mitneja, zif weentula ta justoš, ja nebuhtu atraduš muišchâ tîf mihlus zilwekus.

„Ari man naw wezatu, jau kopsch daudseem gadeem,“ Helmarš teiza; ap wina luhpam šawilšas šahpu waibstis. „Bet wihreetis to nesažuht tîf aš lâ meitene, kuras ihstâ weeta taišchu ir tehwa mahja, lihds —“

„Ari es atgreestšhos tehwa mahjâ, tîllihds tehws pahrnahls no zelojuma. Jau tagad es par to preezajos, tîfai nesaſat Annai — winai naw ne jaušmas no ta,“ Greetina teiza.

„Kas šin, zif ilgi Anna wehl dšihwos tehwa mahjâ,“ winšch šmatdija, „Paraugatees masajâ Bergena.“

Greetina isbrihnejusees pawehrâs abos jaunajos zilwekos, tās jahja gabalīnu pa preešču, tab atkal Helmarâ. Pehdejais, lâ lilâs, jau bija aismiršis tîllo teikto. Wina azis kawejâs mešča šlaisumâ; ar redšamu labpatīku tas eelpoja preešču šmarsčas peesahinato gaisu.

„Waj nejahšim masleet ahtraf?“ winšch jautaja.

Greetina pamahja, un drihs ween abi ašauloja garâm Annai un Bergenam.

Tās bija brihtščkas deenas, kahdas gan katrs reis pahrdšihwo, lai wehlat šchis laiks isniriu no peletâs dšihwes juhras lâ šala, šaules apmirdšeta šala. Mehš wīnu pašhstam, šcho šlaisito laiku, tab mihla mostas. Zif beeschi weens weenigs mihlo azu šlats pāwer pašaulēs, masš wahrds leel širdij jonot, aismirstot laiku un aplahrtini.

Greetina nebija weenigâ, kuras širds trihzeja mihlestibaš aprikwehtrâ; ari Anna bija pahrwehrtusees. Bergens no tās wairš neatšahjâs, un winas neparastâ jautriba, kurai drihs ween šekoja asaru pluhdi masajâ torna istabiâ, leezinaja Greetinai, ta ari wina šaudejuš šawu širdi. Winas neisteiza weena otrai šawu noslehpumu, kaut gan abas šinaja.

Manewru laiks tuwojâs beigam. Ja kahdreis par to eeminejâs, Annas šejina nobahla. Waj Greetinai bija labaf?

Breesschpehdeja deend pirms karetsu nodalas aisechmas pusdeenas eewillās wehlu; faule jau bija tuwu reetam, tad peezehlās no galda.

Ahrā pee leelajām trepem sirti jau nepazeetigi mihnaja semi, jaunee zilwehli wehl pehdejo reisi gribeja kopigi issiagt. Barons ari peeteizās pawadit.

Meiteneš uslahpa torna istabindā, lai uswilltu jahjamos tehrpus.

„Zit kluss un weentulsch te wišs buhs riht,“ Anna klusi teiza, luhlodamās draudsenē; wina zentās pasmaidit, bet leelajās azis mirdseja asaras.

Greetina neatbildeja. Domajot par tuwo atwadischanos, tai usgulās smagums: Ja Marijai buhtu taisniba! Ja winsch ar to buhtu tilai rotalajeēs, ja wina klusee un tatschu tit daudš isteizoschee wahrdi, wina štati to buhtu wihsusch, ja winsch to nemihletu?

Strauji ta atbihdija nerahtnās matu sprogas un uslila zepuriti ar sato plihwuru. Ne, tas nebija eespehjams, Helmarš neprata wilt. Wišs pee wina bija pateefs un ihšs. Winsch to mihleja, kaut ari nebija mihlestibu isteizis wahrdoš.

Reetoschā faule tina purpurā osolu un wihtfnu galotnes. Gaifs bija staidrs un lehns, un staidra un lehna bija Helmara bals, kad tas Greetinai lo teiza.

Wineem sekoja Bergens ar Annu un barons.

„Jahim us meschfarga mahju!“ Welzens eesauzās.

Briht wifus apnehma sata krehsla; putni jau bija usmellejuschi ligšdas. Wiša daba pauda swehtwatara meeru. No tahleenes atskaneja basnizas swani.

Swehta schi stunda kluwa ari Greetinai, jo mihlotais zilwehls tai jautaja, waj ta grib winam us muhschu peederet.

Pamasām bija nolaidusees tumsa, bet Greetinās sirdi staroja faule. Dsihwe, pafaule — wiš lilds til bagats un klaisls!

Brihdi palawejuschees pee meschfarga mahjas, wisi greefās atpafal.

Kad wina issiagja no mescha, pahr wezo parla leepu galotnem uslahpa mehnefs. Greetinai lilds, ta tas nelad naw til bagati lehjis sawu gaismu pahr klusoscho semi.

„Greetin, dseedi kaut to, nu ir ihstā stunda,“ eerunajās Welzens, peesahdams abeem laimigaseem gluschi klast.

Jaunawa dseedaja dseefmu, kuru bija dseedajusi Helmaru pirmoreis redsot:

„Lihst mehnešs fubrabs,
Un wehji fnausch;
Mans draugs man klušt
Par mihlu pausch.

It mirklis dsirksti
Rā kaušā wihns,
Gaischs preeks stan firdt
Rā tamburins.

Slisht mehnešs miglā —“

„Tahlat ne, tahlat ne,“ Helmars strauji eesauzās.

Jaunawa aplūša. Ja, riht winsch buhs gan tahlu, bet tiktai us laiku. Nahls deena, kad wina tam peederēs us muhschu.

„Greetin, muhsu mihlestiba pagaidam lai paleel no-flehpums; eemeslus es tew tagad newaru un negribu teikt, lai nesaruhgtinatu klasto stundu,“ ischulsteja Helmars, kad wini jau bija peesahjuschi pee muischas trepem un noletuschī no sirgeem. „Es beeschi eeradischos schelt, lai redsetu tewi.“

„Waj ari mans tehws to nedrihst sinat?“ Greetina klušt waižaja.

„Ne, Greetin; tikshts tas buhs eespehjams, es patš to winam pateifschu.“

Anna peenahldama pahtrauja farunu.

Cesteigusees sawā istabindā, Greetina firdt dsili pateizās Deewam pār leelo, nepelnito laimi. Wina jutās til drošcha un bagata. Ro gan fazitu tehws un Marija, Marija — kas til kauni domaja par zilweleem.

Peegahjusi pee spogula, jaunawa pati few usmaidija. Ro teiktu Marija, ja wina tai drihstetu fazit: „Marij, waj tu esi redsejusi tahdu lthgawu? Paraugees mani, es tahda esmu, un laimigalā pasaulē!“

Bet ari tas bija ūstīti, ka neweens to nesinaja. Ne, wina nenodos ziteem ūstīto noslehpumu!

Bet nu jāet un jāpaluhlojas, kur Anna.

Greitina zentās peenemt weenaldstīgu īstīkmt. Waj tas winai īdewās, ta nesinaja. Neweens ari winu neeweheproja, ta ta eegahja masajā salonā, kur patlaban waldija ustraukums.

Barons straujeem, nerwoseem ūseem staigaja ūchurp un turp; Welzena kundse, pawīsam bahla, ūehdeja pee lamina un besmehrkā stīgā ūahrtoja ūawa tehrpa trosas, atkal un atkal ar rohu tās gludinadama, bet pee loga ūf semā ūehdektā tā ūalausta ūehdeja Anna, aīslahjūfī ūesu rotam. Waitraf neweena īstabā nebija.

„Ēfī prahtiga, Anna,“ barona balsis pahtrauja flu-fumu, „pahrdomā. Rā tu wari praft, lai es tuhlin ūatu ja un amen? Tās ir mulkīgas domas, to es īstītdroju ar tawu jaunību. Tu winu pawīstīti tīkai kopsch pahris nedelam. Rā es waru nodot wīfu tawu dīhwi zilwefam, tas mums wīseem wehl ūwehch?“

„Bernhard,“ Welzena kundse to pahtrauja, „tāpehch tīf dauds runat. Annat jāsanemas un jātsalds no schim eedomam. Es newaru ūapraft, tā līhds schim nebija pamanījūfī ūcho ūhsmoschanu. Bergena tungs man lītās tīf prahtīgs.“

„Mahmta,“ Anna elfoja, „nerunā tā; mehš weens otru pateefī mīhlam.“

„Behrns, paturi pee ūewis ūchos apgalwojumus; tew pateefī wajasūetu rahdīt waitraf lepnuma un tīlდაფს neraudat pīrmā wīrfneeka dehl, tas ūatās tewi mīhlam.“

Greitina pa tam bija peegahjūfī pee Annas un gri-beja aplītī tai rohu ap plezeem.

Ta peepeschi peezehlās ar tahdu energiju, tahdu ūchai maigajai, peeglaudīgajai buhinei nemas newareja eedomatees, tā ka pat Helmaris Eberhards, tas patlaban eenahja, īfbrihnejees palīka pee durwim stahwam.

„Ja, jums nebuhs Jareds manas asaras, bet to es ūatu: nefad es nenowehrschschos no Bergena! Tagad es ūhtu neween nelaimīgas mīhlestības afumu ūrdi, bet atkal un atkal redsu, ka Ruta jums mīhlaka. Grafam Satewstījam ūhs dewat peetrīschanu, tad wīrsch tītko stundu bija ūsta-

wejees schein. So jau newajadseja pahrbaudit; tas bija grafis un ar to peetika. Bergenu juhs noraidat tapeh3, ta winsch ir nabadfigs wirfneeks. Bet es jums swehru, ta neatlaidi-schos no wina, nelad!

Pazeltu galwu, mirdsofcham azim, Anna dewas uf durwju pufi.

Welzens ar kundsi klufedami fastattids. Waj teefcham Anna, maiga, padewiga Anna bija teikufi schos laifligos wahrdu3?

Helmars usluhfoja Greetiau, itta gribetu teitt: Redfi, zif labi, ta muhsu mihlestiba wehl noslehpums. Tad, pret Welzenu pagreesees, winsch teiza:

„Peedod, krusstehw, ta es schein eenahzu schahda brihdi, bet es to dartju, gribedams eebillst lahdu labu wahrdu par Bergenu. Raut gan pasihstu winu titat kopfch neilga laita, tomehr esmu pahrllezinat3, ta winsch ir godigs, noteitta rafstura zilweks.“

Barons neatbildeja. Welzena kundse, peegchjufi pee Greetina3, pehdejai flarbi teiza:

„Tas naw labi, Greetin, ta tu man par scho peepescho Annas kaislibu neminejt ne wahrda. Zif dauds nepatit-fchanu tad buhtu nowehrsta3.“

„Es no ta neta nesinaju,“ jaunawa noteikti atbildeja. „Titat nupat es to dabuju dsirdet, bet ja Anna man patteef buhtu usfizejufi sawu noslehpumu, es to nelad nebuhtu nodewuff“

„Nepatihlama leeta, breefmigi nepatihlama leeta,“ Welzens schurp un turp solodams strauji ismeta. „Ra to lai nolahrto? — Rur ir Bergens?“ winsch peepeschi jautaja Eberhardam.

„Winsch bija loti satraukt3, tad eenahza pee manis un jautaja, to lai darot un waj schein tuwumã laut fur waretu dabut nakismahju. Es winu puhlejos pahrrunat, bet baidos, ta winsch tomehr buhs atgahjis.“

„Nepatihlami, nepatihlami,“ barons usstrauzas. „Bet tahda ir muhsdeenu jaunã paaudse: laut waj luhst, titat ne leestees. Prahtigi un apdomigi rihkotees, to wina naw mahziufees. Es ari reis esmu bijis jaun3, bet man nenahza ne prahtã kuru latru glihtalu meiteni, ar kuru pahris reises biju kopã, bildinat. Naw, wair3 zeenas muhsdeenu

jaunatnei; agraf pa preelſchu aprunajds ar wezakeem un ja tee bija ar meeru, tad tikai meiteni bildinaja; bet tagad? Tagad, protams, wifs apgreesees otradi!"

"Es eelſchu pee Annas," Greetina teiza un dewas uf durwim. Welzens ſadufmots atkal turpinaja: Protams, tahdam wirfneekam, tam nekã naw, buhtu patihkami zelt ligſdinu ar ſewas naudu, un laimigais ſewas tehws lat til peeluhfo, tã —"

Tahlako Greetina nedſirdeja. Wina ſtahweja weena pati garaja eã. Pawifam nelaimiga ta ſahka eet uf Annas iſtabas puſt — te iſſirda aif ſewis ſoluſ. Utgreesufees ta eeraudſija Bergenu. Pehdejais bija bahls, tatschu jaunawu eeraugot, wina azis preezigi uſleefmoja.

"Greetinas jaunkundſe," winaſch luhſa, „waj juhſ buhtu til laipna un pateiklu Annai no manis daſchus wahrduſ?"

"No ſirds, labpraht."

"Tad ſakeet tai, lai wina ir meeriga; gan wifs nolahrtoſees par labu; es winai palilſchu uſtizigs." Paſpeedis jaunawai rolu, winaſch ſteigſchus aiſgahja, pagreesãs pret leelajã durwim, kas weda ahrã, un iſgahja.

Anna pawifam iſmifuſi guleja ſawã iſtabinã uf diwana. Wina nelahwãs meerinatees, pat Bergena wahrbi to neeppreezinaja, wina tikai ſlumji pakratija galwu.

"Wifs tal ir weltigi," ta teiza, afaram pluhſtot, „faut es waretu nomirt!"

Pawifam noguruſi, ta beidsot atlaidãs ſpilwenos un ſpeeda no afaram ſlapjo mutautinu pee ſahpoſcheem denti-neem. Pee durwim fluſt peelauweja, wina to nedſirdeja. Greetina iſgahja — trehſlainajã eã ſtahweja Helmarſ Eberhardſ.

"Es gribeju apjautatees, tã Annai klahjas," winaſch puſbalſt teiza, tad peewilla meiteni ſew klah.

"Greetin, es baldos, ta mums muhſu mihleſtibas dehi buhſ dauds lazihnã. Ja ſcheit mulſchã uſſinatu muhſu noſlehpumu, tew te patreifejos apſtahkloſ waitrs nebuhtu weetas, bet Annai tewis loti wajaga. Waj tu ſini tahdu uſtizamu zilweku, tam es waretu uſtizet tew rakſtitãs wehſtules?"

Greetina! pirmà doma bija Marija; bet ne, ta neatbalstītu spēnu wehstulu ismainu.

„Suhti šawās wehstules uf dahrsneeka mahjīnu,“ wina ischulsteja, „dahrsneeka seewa man ir pallaufīga, es lopu winaš flimo behrnu. Helmar, zil schahda spēniba šahdreis war buht breefmiga!“

„Waj tu gribi, lai tew aifleeds usturetees schai mahjā un atnem tā man weenigo isdewibu tewi redset? Pazeetees, pehz gada es nahlschu; tad lai sin wisa pafaulē, ta est mana lhgawa. Sali man wehlreis, ta mihli mani. Riht wisa agumā es jau buhschu als lalneem un nerehseschu wais tawu mihlo festīnu. Dsihwo fweita, mana meitene!“

Greetina raudaja; schi deena bija tif usrauzoscha. Wina šawam mihlajam tikko tā ihsti bija eeluhkojusees azis, tad tas jau atkal dewās prom. Diwlahri weentula ta šew lllās, sehdot masajā istabinā pee flusi raudoschās draufenes.

Otrā deenā muischa lllās neparasti flusa. Wisi jutās nospeesti. Anna nezhlās no gultas; winai bija drudsis. Welzena kundse isturejās, it tā nefas nebuhtu notizis. Laitu pa laitam ta mihli peegahja pee Annas gultas un parunajās ar meitu.

Pehz pusdeenas Greetina apmelleja dahrsneeka seewu. Jaunawai nebija weegli tai wisu ustizet un luhgt, lai ta dsirdeto neweenam neispausch, tatschu mihlestibas deht wina to darija. Laitnā seeweete no frds labpraht apsolija wisu lo meitene luhdša.

No tureenes Greetina dewās pee Marijas. Winai bija šafawalbdās, lai staki neisgawiletu šawu laimi wezajai, labajai dwehfelei.

„Greetin,“ Marija starp zitu eewajajās, „tas tad tew gadisees? Tu isflatees, ii tā buhtu raudajusi, un tomehr est tif breeziga. Waj wirsneeki prom?“

Jaunawa peetwihla tumschi fahrta.

„Ja, wina aisgahja schorihht jau agri.“

„Paldees Deewam!“ Marija no frds issauzās.

Nu nahza flusas deenas. Anna nebija wefela; newareja gan teikt, ta ta buhtu flima, bet wina uskrihtoschi nowahjeja, masā festina bija fluwusi gandrihs zaurspihdigi bahla.

Greetina nabaga Annas bija ſchehl. Zil wina, ſalih-
 bſnot ar to bija bagata, tad preekā trihezedama, ſanehma
 no dahrſneela ſewas zeeti ſaſtrahdatas roſas maſu weh-
 ſtuliti ſmalkā aploknē. Uſmeklejuſi klufato parka ſtubriti,
 jaunawa laſſja mihtās roſas rakſtitos maigos wahrduſ. Sa
 nejuta aulſto rudens wehju. Waigi tai lwehloja, un tilai
 tad, tad gandrihs wiſu, ſo ſlehya maſā wehſtulite, ſinaja no
 galwas, wina dewās eelſchā, lai noglabatu ſawu dahr-
 gumu.

Utbilſchu rakſtiſchana ne reti ſagahdaja gruhtbas.
 Beefchi, tilko ſahluſi rakſtit ta iſdſirba aif durwim Annas
 tagad aiſween gurdoſ ſoluſ, un ſwalwa un papirſ noſuda
 atwillknē. Rahdreif Welzena kundſe to gandrihs pahſteidsa.
 Greetina ſatruhtās. Par latini kundſes dſimumdeena bija
 tuwu, un wina iſlikās, it tā nebuhtu pamanijuſi, ſa jaunawa
 ſo noſlehyj. Tatiſchu par ſpihti wiſeem trauzejumeem weh-
 ſtules iſdewās noſuhtit deefgan beefchi.

Wezais mahzitajs rakſtija meitai no ſaulainās Italijas,
 ſajuhſminats par tureenes ſlaiſtumu. Par atgreekchanoſ
 wiſch wehl nemineja ne wahrda.

Tehwa wehſtules Greetina aiſween iſlaſija Marijai
 preekſchā. Labā dwehſele iſtehlojās, zil ſlaiſti buhſ tad,
 tad mahzitaja kungs atgreekſees, un Greetina dſihwoſ te.
 Jaunawa pati ſlepus ſmatdija; daſchreis tai kluwa gandrihs
 ſkunji, het wina tal gribeja dotees w i n a m khdſ! Ai,
 taut laifam buhtu ſpahrint!

* * *

Oktobris jau bija iſlaifijis ſeltu pahſ parka ſokeem; ap
 balkonu tumſchi ſahrtas wiſās meſcha wiſhna ſtihgās; ap-
 ſahrtne tinās miglā. Nobirufchās lapas tā ſeltains pallahſ
 ſedja aleju.

Greetina un Anna dahrſā paſtaigajās. Pehdeja tagad
 aiſween jutās noguruſi.

„Schis rudens mani til koti ſtumdina, Greetin,“ wina
 teiza. „Mani ir tahds pat druhmums, tā pallaban wiſā
 dabā.“

Mihlā firds, nesaude zeribu," Greetina murminaja.
 „Behz leetus aishween atspihd faule; gan atkal lahbreis tu
 buhfi jautra un smeesees.“

Anna behdigi palratija galscho galwinu.

„Greetin, tad es eedomajos, ta toreis pa scho paschu
 zelu staigaju ar winu, ta istehlojos nashotni, un —“

Peepeschi ta aplusa un leelam azim raudsijas us
 preelschu. Sekodama winaš klatam. Greetina eeraudhija tu-
 wojamees lahdu jahneeku. Al, tas bija winsch!

Jaunawa no preela gandrihs buhtu aismirsusi wifus
 wina briedinajumus, ja Annas sahpiigais sauzeens: „Tas
 ir itai brahlens Helmars!“ to neatfautu teeschamiba.

Nashotsha azumirlli winsch jau atradas jaunawam
 lihdsas un, no sirga nolehziš, kneedja Annai rolu, kamehr
 wina mirdsochais skateens melleja Greetinas azis.

„Waj es nenaktu nelaita, mahfiz? Pee mums patla-
 ban walda garlajiba, un ta es atradu laiku juhs ap-
 zeemot.“

Anna neatbildeja waj ari — newareja atbildet, ja ne-
 gribeja ispluhst afaras.

Helmars skumji luhfojās mahfizā.

Wifū trihs klufedami bewas us muischu. Ne winsch, ne
 Greetina kaut ar weenu slepenu klatu neeedroschinajās is-
 paust atkalredsfeshandš preeku. Ubi saprata mihlās meitenes
 sahpee.

Barons preezajās par frustdehla eeraschanos; Wel-
 zena kundse to mihli apfweizinaja. Kamehr wini ismainija
 daschus jautajumus, Anna jau bija uslahpuš pa trepem.
 Greetina tai seloja; aiseedama ta wehl dārdeja Helmara
 wahrduš:

„Deewa dehl, frusttehwo, zil breefmigi Anna pah-
 wehrfufees!“

Augšhā sawā istabina nabaga meitene peeglauda galwo
 pee Greetinas pleza un ruhgti raudaja.

„Al, no tahleenes man likās, it tā tas buhtu winsch.
 Par Helmaru es nemas neeedomajos.“

Wifū pehzpufdeenu Greetina palika pee winaš, lai gan
 ilgas to sauza leja. Tillo walbidama nepazeetibu, ta gaidija
 wakarinu laiku.

Anna beidsot bija mitejufees raudat. Greetinai to bija

isdewees peerunat nahkt leja pee wakariku galda. Nu wina wehfinaja aulsta uhdent saraudatas azis.

Tad kalpotajs sinoja:

„Galds ir klasts!“

Wisi jau atradas ehdamshle, tad metnees tur eegahja. Greetina azim metleja Helmaru; tur winsch stahweja, dsihwi sarunadamees ar mahjas tehwu; lampas gaischums meta sposchumu bruhnajos matos. Tumscho azu klateens teiza mihlotai metinei, la ari winam schis laiks bijis garsh.

Peepeschi Greetinas aulstis eestis zita pasihstama bals. Pahrssteigta ta pagreesas: pret lamina atspeedees, tur stahweja jaunais mahzitajs; Welzena kundse, tam pretim sehdedama, litas usmanigi klausamees ta waloda.

Manš Deewš, ta t a s te nolkuwis un teeschi sch o de en? Greetina tikko paguwa atbildet wina swelzeenu, tad Welzens jau atzinaja sehstees pee galda.

Welzena kundse gahja us sawu weetu.

„Mihlo Helmar, luhdsu scheit,“ ar rotas mahjeenu wina norahdija krehslu stary sewi un Annu. „Greetin, tu tur; mahzitaja lungs, waj juhs sehdeset pee Sigismunda jaunkundses?“

Schahds sakahrtujums Greetinu pawisam satreeza. Helmaru ta pat redset newareja, jo winsch sehdeja tai pascha pusē, tur ta. Neapmeerinajums pawisam redsami ispaudas Greetinas seja, wina ari nemas nezentas to sawam laimnam apshapt.

Ra garlaidodamās ta luhlojas greestos, turus jau nekaitamas reises bija apbrihojusi. Greestu glesnojums rahdija deewus un deewes, kas swehtija wihna swehtlus.

Greetina domaja, la wezee deewi no greesciem nelad wehl naw noluhlojuschees tik nepeederiga galda sakahrtujuma. Pirms dascham nedelam wis bija zitadi, tad tee wehl redseja mirdoschas azis un smaidoschus waibstus, un schodeen? — saraudatas sejas un nepatila sawilktas peeres.

„Dahrsneeka masais tatschu atkal naw flims, jaunkundse?“ peepeschi eejautajās jaunais mahzitajs. „Aiswatar es juhs redseju eejam dahrsneeka mahja, bet beemschehl man nebija laika pahrlleezinatees.“

Greetina farahwās un juta, ta aſinīs tai faſkreen ſeja. Wina laut to nomurminaja par „paluhloſchanos, tā behrns tagad juhtas.“

„Helmar, laut taſ taš gads ahtraſ beigtoš!“ meitene domaja. Tikai ar pušlem ta peespeedās laipni un ſapro-
tami atbildet ſawam ſaiminam, kaš taš winai to jau-
taja.

Rungi pahrgohja wišpahrigās ſarunās par raſchu, me-
dibam un tamlihdſigām leetam.

Peepeschi Anna peetruhlās tahjās, wina iſſlatijās
ſpofaini bahla un, netikuſi lihds durwim, peepeschi ſa-
bruka.

Wiſi uſtrauzās. Pagihbuſcho noweetoja uš diwana.

Drihs ta atwehra aziš, bet wehl nebija atſehguſees un
runaja neſakariguš wahrduš.

„Statees, Greetin,“ wina ſauza, „tur jau wiſch
nah! . . . pa aleju . . . migla til beesa . . .“ Tad wina
ſkati eeraudajās: „Maht! Tehlin! Neleedsat man to! Henriš,
neej prom!“

Welena kundſe bija loti bahla, barona ſeja laut taš
norauſtijās, kaš wiſch luhdſa Helmaru ſuhiti tahbu pehž
ahrſta.

Slimo noweetoja gultā — pagahja pahriš ſtundas
ballēs un neſinā.

Welzena kundſe ſehdeja pee Annas gultas, turedama
winas karſtās rotas ſawejās, ſamehr ta murgoš iſteiza
mahtei ruhgtaloš pahrmelumuš.

Pehdigi eeradās ahrſts. Wiſch ſlimibu apſihmeja par
nerwu drudſi

Greetina uſnehmās ſopejaš peenahlumuš. Wina ar
Helmaru dabuja pahrmainit tikai baſchuš wahrduš; ta apſo-
lijās winam iſchalli rakſtit. Drihs wina dſirdeja pagalmd
paſawu troſkni — wiſch aiſſahja. Ko lai wiſch te ſchahdoš
apſtahkloš daritu?

Gandrihs diwas nedelas Anna bija dſiſhwibaš bree-
fmās. Taš bija behdigs laiks.

Welzena kundſe ne mietli neatlahpās no ſawa behrna
gultas, ta laiſam juta pee ſchim zeefchanam ſawu wainu un
gribeja wiſu ſimtkahrt wehrſt par labu. Kad Greetina to
luhdſa brihdi atpuhſtees, wina atbildēja:

„Es newaru eet gulet, Greetin! Sedomajees, ja Anna mirtu, un winaš pehdejais ſtateens mani mekletu un ne-atraſtu!“

Baronš ſliħda aplahrt tā ehna. Simtreiſ deenā wińſch nahja maſaja preeſchiftabā un melleja feewas un Greetinaš fejaš zeribu un meerinajumu; redſedamš tur bailes un ruhpeš, wińſch wareja raudat tā behrnš.

„Manš Deewš, manš Deewš!“ wińſch luhbfāš, „atſtahj man winu! Es darifchu wiſu, lai ta atfal lūhtu jautra un laimiga!“

Deewš dſirdeja iſmiſuſcho wezatu luhgſchanaš: Anna pahrwareja ſlimibu. Pamaſam ta ſahla atweſeloteeš. Tatſchu ta palika gurdena un neſpehziġa un bija ilai agratāš Annāš ehna.

Barona preeš wareja ſatru aiſkuſtiinat. Wina leelaiš ſtahwš uſ piekſtgaleem peewirſijaš pee ſlimneezeš gultaš, lai eelittu wahjajaš roziaš laħdu puķi waj augli no ſtum-nizaš. Tik uſmanigi wina leelāš rolaš paſchēhra aiſkaruš, tik lūſt wińſch aikal iſgahja pa durwim.

Anna jau ſen wairš wezakeem neduſmoġa. Winu bailes un ruhpeš aiſkuſtinaja maigo, juhtigo buhtni, un ta aiſmirſa, ta tee wainigi pee winaš ſlimibaš.

„Rā lai jumš pateizoš?“ wina jautaja ſatrraiſ, tad tai žentāš ſagahdat laħdu preeku.

Bar Bergenu wina nerunaja — toteeš beeſchaf patš baronš. Jau pahrš reiſeš wińſch noſlehpumaint bija jouta-jiš ahrſtam, waj Anna jau peeteekofchi ſpehziġa, lai panestu leelu preeku; pahrš reiſeš ahrſtiš bija atbildejtš: „Wehl ne!“ Bet tad Anna jau wareja ſtaigat un daſchāš reiſeš jau bija noſahpuſi leja pee pušdeenaš galda, ſrmaiš lungeš teiza: „Preeš togad wairš neſattēš, taiſni otradi.“

Raħdu deenu nowembra beigāš, tad uſ ſemi laidaš pirmāiš ſneegš, baronš lika aiſjuhgt diwus meknus, ſawuš labakoš riſchotajus, un aiſbrauza uſ pilſehtu.

Welzena kundſe waiġaja Annāš braudſenei:

„Waj ne, Greetin, tew tal art leetaš, ta Anna Bergenu wehl aiſween miħ!“

„Ja, to eš noteikti domaju,“ meittene apſtiyrinaja.

„Tu droſchi ween noproti, laš te noteet, Greetin,“ Welzena kundſe turpinaja. „Manš wihrš aiſbrauza pee

Bergena; warbuht wehl schodeen muhsmahjäs buhs lihgawa; Anna tiddauf ir moziufees sawas mihlestibas dehl, nu winai par wisu iis atlihdsinatš. Lai Deews dod sawu swehtibu.“
Wina nopuhtäs.

Greetinas firdš preekä strauji eepulstejäs.

„Waj Anna jau sin?“

„Ne, winai naw ne jaušmas. Tu fini, barons mihl pahrssteigumus.“

Greetina jua, ta Welzena fundses noftanojums naw labwehligš. Schoreis tai bija japadodäs. Barons, preezadamees par mihloitä behrna atweseloschanoš, pahrlahpa pahri wisäm aisdromam; winsch gribeja weenigi redset sawu meitu laimigu, tamehr mahte, pamasäm aismirdama nefenäs bailes un ruhpes, redseja nahloščajä meitas wihrä tilai nabadšigu wirfneetu.

Greetina firdš ustraufumä strauji šta, tad ta, Annas istabinä eegahsufi, eeraudšija sehdelli pee loga smaleo stahwu; Anna caudšijäs pahrsli dejä, domäs kawedamäs laut tur zitur. Klehpi tai bija atwehria lastina; draudsenei eenahlot, wina tur ahtri pahlehpä šatostušču šarinu un, lai nowehrstu Greetinas usmanibu uf zitu šo, teiza:

„Pirmaiš sneegš! Utzerees, Greetin, tad mehš wehl bijäm behrni, ap šcho laitu krahšni ašween šmarschoja zepit ahboli.“

„Ja, Anna. Buhsim schodeen atlal behrni; eš dabušču ahbolus un eelišču toš krahšni.“

Pehz brihscha no šarštäs krahšns pa wisu istabu pluhda zepit ahbolu šmarscha. Uguns meta šeltaini šahrtus atšpildumus uf patlahja; Anna teem šapnaini šeloja ar azim.

„Eš wehletos, laut mehš wehl buhtu behrni, Greetin,“ wina teiza. „Ir jau daufš laš täpat lä toreis, bet wehl wairak laš mainšees.“

„Ja, daufš laš ir zitabi un wehl šlatštati,“ Greetina eesauzäs

Anna pašratšja galwinu un luhšojäs draudsenē, it tä newaredama aptwert, laš gan tagad buhtu daufš šlatštati.

„Ja, tew naw nekahdu behdu, nekahda šmaguma,“ ta

eefahka. Ratu trollnis pahtrauza winas wahrduš . . .
 „Kas atbrauzis?“ ta eejautojās.

„Barona lungs laikam kur bijis weefoš,“ Greetina atbildeja, nolikdama fawu roldarbu. Wina wairš newareja ņchuht, jo rokas ustraukumā trihzeja,

Brihdi wišs bija klusu, tad uš trepem atņlaneja barona ņoli.

„Labais tehws,“ teiza Anna, „pirmais gahjeens winam pee manis.“

„Sweizinata, ņrsnin,“ eestanejās wina wefeligā balfš. „Rā klahjas ņhodeen?“ Winņch to noņluhpsitiija uš peeres. „Tu jau iņņkatees ņprgta, taš ir jaukt. Nu tew janah! man lihds lejā, eš tew kaut to atwedu, un ņchis kaut taš peh3 tewiš loti ilgojās.“

Anna leelām azim luhkojās tehwā; Greetina peeleezās tai pee aafš un eetņhulņteja:

„Domā par fawu dņkalo wehņleņchanoš, ta drihņ pee-pilbņņees.“

Anna nobrebeja; aņinis tai faņtrehja waigoš. Wina uņmeta Greetinai luhdsošchu, pahmetošchu ņlatu; it lā gri-betu teikt: Rapeh3 tu modini manā dwehņelē ņchahdas domas?

Baronš ņanehma meitas rolu un noweda to pa trepem lejā.

„Nu ej nu ņanem fawu dahwanu,“ winņch teiza, apņtahdamees pee weeņņņtabas durwim. Anna tās trih3ošchām rokam atwehra.

„Henrij!“ wina eefauzās, un wehkreiņ: „Henrij!“ Nah-toņchā azumirllt Bergens to jau tureja ņawās rolās.

„Nu redņi,“ bija wina pirmee wahrdi, „wišs ir greesees par labu.“

Peh3 pušstundas Anna, preelā starodama, ņtahweja Greetinas preeņchā un luhkojās draudņenē apņņaidrotām azim.

„Greetin, manu Greetin, zil laimiga eš eņmu! Tew ari janah! un winņch jaredņi! Nah3, ņakt man, waj taš ir eeņpehjamš?“

Drihņ abas jaunawas jau atraddš weeņņņtabā. Bergens no laimes bija kluwis pawiņam klufš. Baronš ņtaigaja pa iņtabu ņchurp un turp.

„Sikאי weenu es nesa protu,“ wisch jautri teiza: „Anna nemas nebija isbrihneju fees“

„Ne, tehtin,“ ta smaidija; „tam ta! ta bija janoteel, zitadi es buhtu miru!“

„Nu, sçodeen tu gan wairs neisslatees pehz mirejas. Luht, to dara preeks.“

Weenigi Welzena kundsei sçodeen nebija laimiga seja. Wina gan peespeeda fewi pahris reises pasmaidit, bet tas negribeja isdotees. Kad runa nowirsijs us taksam, wina mineja pawisam agru terminu, it la wehledamàs, lai wisa sçhi leeta pehz eespehjas ahtraf tiftu nosahrtota.

Sçowakar seno deewu attehli no ehdamables gree sieem luhtojàs laimigàs sejas, jo ari Greetina sehdeja lih dsàs Helmaram Eberhardam un slepus wareja eelikt sawu rolu wineja; wisch bija atjahjis, lai wifu sçho preezigo notiskumu redsetu sawam azim.

Tagad ari abi slepenti saderinatee wareja wairaf sa tiftes. Bergens latru sestdeenas wafaru noteikti eeradàs muischà, Helmars to pawadija. Anna sçhai laimigajà laika usplauka; ta smehjàs un isçhaloja no rihta lihds wafaram. Greetina peebalsoja. Bet Welzena kundses neapmeerinatais isflats nespehja aptumsçhot jaunawu gaisçho noslanõjumu.

See bija flaiisti wafari, kad basnizàs torni swanija sçehtwafaru.

„Greetin, wini nah!“ Anna usgawileja, dsirde dama ahra funus eerejamees, un metàs pa trepem leja — pretim masajam Bergenam, kas dasçreis atgahdinaja sneega wihru. Uis ta flaiis un flaiists stahweja Helmars, azim melledamàs Greetinu.

Slaiistas bija stundas altaja istaba pee lamina. Slaneja dseemas un smeelli. Pehz Greetinas domam buhtu wehl flaiistati, ja jautrajà lotà pahraf beesçhi neparahditos jaunà mahzitaja melnais stahws. Gandrihs latru nedeku tas pahris wafarus pawadija muischà. Welzena kundse to rebsami protesçheja.

Greetina pret jauno mahzitaju isturejàs newehrigi. Jo nepatihlamali winu aisslahra Welzena kundses ismesiee wahrdi, it la Kenners par winu interesetos. Greetina no ta pehz eespehjas iswairjàs; wina nebija wairs nefad eegahju pee wina mahtes un, weesodamàs pee Marijas, pat

nepaluh'lojās uf glihtās mahjinas puſt, lai wajaſibas ga-
dijumā nebuhtu jaapſweizindās.

Marija preezajās, dſirdot par Annas faderinaſchanos.
Ta redſeja krihtam pehdeſo ſeenu, taš atradās ſiarp Greet-
tinu un tās tehwa mahju. Ro daris Greetina muifchā, ja
tur wairš nebuhs Annas, Marija domaja. Tikai weenu
wina neſaprata: tā Greetina, ſinadama, ta Anna drihš aiſ-
ees, wareja buht aiſween til jautra.

Tuwojās Seemaſſwehtki. Welzena kundſe beechi iſ-
brauza uf pilſehtu un atgreesās ar eepirlumu ſauſem.
Graſeenci Satewſtijai uf Wini noſuhtija leeliſtas dahwa-
naš. Paſinojumam par Annas faderinaſchanos Ruta bija
atbildejuſi ar wehſu laimes wehlejumu, taš, liſās, bilnigi fa-
ſtaneja ar Welzena kundſes gaumi, taſſchu nemaš neſtum-
dinaja laimigo lihgawu.

Deenā pirmš Seemaſſwehtku feſtdeenāš eeradās Ber-
gens un Helmarš Eberhardš, taš potlaban apdahwinaja
zeema behrnuš, taš, leelajā ſahlē ſapulzejuſcheeš, gaidu
pildām azim luhlojās eglitē un dſeedaja augſiās balſtinās:
„Kluſa nakts, ſwehta nakts . . .“ Mahjitaš Rennerš no-
runaja daſchuš ſirſniguš wahrduš. Taš maſee, jautri iſcha-
lodami, iſſlihdā pee galdeem, tur Anna ar Greetinu pa-
fneedsa dahwanāš. Bergens un Helmarš abi iſchatli palih-
dſeja. Behrnu preezigeē ſauzeeni ari leelaſeem iſwillinaja
gaiſchuš ſmeekluš. Pehbigi gawilejoſchais publiš atſtahja
telpāš, un atlal kluwa kluſš.

„Taš til bija darbš!“ baronš ſirſnigi nopuhtās. „Labi,
ta taš nu gardām.“

Swehtku feſtdeenā wiſeem bija pilnaš rolaš darba.
Tahdās reiſeš Welzena kundſe neweenam nelahwa ſlintot.
Pat Annai bija Bergens jaapmeerina ar „uf redſeſchanos
pee galda!“

Beidsot wiſš bija noſahrtots, un balts nolaidās ſweht-
watarš, brihniſchēais watarš leeleem un maſeem.

Salonā aiſ ſlehgtām durwim rihojās Welzena kundſe.
Anna un Greetina bija ſawas dahwanāš ſalahrtajuſchāš
glihtos, pihtoš groſtinoš, lai wehlat ahtri waretu nolikt uf
Seemſwehtku galda. Ubaš wehl aiſſtrehja uf ſtalli un aiſ-
neſa ſirgeem pa graubinam zukuſa.

Behz tafijas Welzena kundse teiza :

„Jums wehl jaaisnes dahwanas wezajam Jahnim un Marijai. Henrij un Helmar, juhs wareet meitenes pawadit, nefamais naw weegls.“

Metās jau krehsla, tad jaunee laudis šoloja pa leelo kastaniju aleju. Sneegs mihtsi gurlsteja sem kahjam; mirgoja swaigsnes. Anna un winas lihgwainis ischalodami gabja pa preetschu. Nodewuschi dahwanas, jauneeschi greešās atpakaļ. Helmars wehl nefa šaini, turu Welzena kundse bija likuši nodot Marijai mahzitaja mahjā.

„Genezat ween juhs Marijai winas dahwanas,“ Anna teiza. „Henrijs un es tilmehr tepat pastaigastimees. Behz zeturdalstundas eeswanis basniza swebwakara deewkalpojumu.“

Marija sehdeja pee galda un lašja bseefmn grahmatā, tad atwehrās durwis un eenahza Greetina; Helmars tai šetoja.

„Labwakar, Marij, te es tew atnesu Seemasšwehtku dahwanas,“ meitene teiza.

Marija pazehla azis un luhlojās pahri brillem.

„Labwakar, behrns,“ ta laipni atnehma

Helmars, alšwehriš durwis, tuwojās wezajai feeweetei.

„Labwakar,“ winsch swezinaja un sneedja Marijai rofu, kas, kahjās peezhlusees, nepatihlami pahrsteigta luhlojās negaiditajā weesi.

„Šchis lungs ir barona kundses krusdehls,“ Greetina paskaidroja un steigšus šahla iskrawat dahwanas.

Marija neatbildeja.

Helmars wehroja nabadšgo istabinu; maigs smaids tam eegulās luhpās.

Te wakara ilusumā eedseebajās basnizas swani, aizi-
nadami us deewkalpojumu.

„Dšihwo wešela, Marij,“ Greetina teiza. „Pa šwehtku deenam es tewi wehl apzeemošchu.“

Marija zeeschi luhlojās Helmarā, it tā gribetu eespeest ta waibstus us wišeem laikeem šawā atminā. Uri winsch tai šneedja rofu. Wina to neredseja waj negribēja redset.

„Urdeewu,“ ta aši teiza.

Klusedami abi jaanee zilweki dewäs us basnizu. Unna un Bergens laikam jau bija eegahjuschi, ahra toš wairs neredseja. Masä deewnama logi raudstjäs gaischi seemas wafara tumsä. Klusš swinigums bija apnehmis wisu, mihlstašä sneegä nebsirdeja pat solu troksni.

„Nakts klusä, brithnischiägä,
Bet wisulaimigä —“

wineem flaneja pretim ejot zaur maso kapsehtu. Pahr Greetinas mahtes kapu balts krusts bija pazehlis luhdsoschas rotas. Jaunawa norahdija us to pušt.

„Mana mahte!“

„Peeeesim tur,“ winsch teža.

Drihs abi atradäs pee kapa.

Greetinai ašaras speedäs azis:

„Mahmtna miruši, tehws til tahlu!“

Helmars šatwehra winas roku.

„Greetin, nu ir ihšid stunda, šad es tew waru nodot šawu Seemasšwehtu dahwanu.“

Masš selta gredsentinsch tai mirdseja pretim. Šchait mirkli tee šafneedsäs rotas šaderibä, šas, šä abi domaja, buhs muhschiga.

Augstu debests mirgoja rihtaswaigsne, no masäs basnizas atškanaja šwehtu gawildseefma.

Ur pateizibas luhgschanu šrdis, Helmars un Greetina eegahja basnizä.

„Rahds launums man wairs waretu draudet?“ domaja Greetina. Ša jutäs drošchibä. Uš winas šahweja štiprais wihreetis, šas to bija šoljees šargat no wisam wehtram.

Jaunawa domaja par tehwu tahlajä Romä, par laimigo, šaulaino nahlotni un šä no tahluma šširdeja jaunä mahžitaja ššaidro balš:

„Un ganeem, šas nakti šargaja šawus ganampullus, engelis teža: — Redseet, es jums pašlubinu leelu preeku.“ — — —

Rad jaanee laudis atgreesäs mušchä, wiš logi jau bija gaischi. Greetina tilko paguwa Helmaram ešspeest rolä

Seemasfwehtku dahwanu — fawu gihmetni, kad jau atwehràs sahles burwis, atllahdamas azim egliet krahfchnumu. Uf galda bija noweetotas dahwanas.

Anna fàfta rolas no preeta, eeraudsidama flaitàs leetas, kas bija domatas winai.

Greetina fawà weetà atrada melnsihda tehrpu un bibeli.

„Es domaju,“ Welzena kundse tai eetschulsteja, „bible ir krahfchnumš latrà mahjà, bet it fewischi mahžitaja namà.“

Greetina strauji pazehla galwu, bet Welzena kundses nekustigajos waibstos nebija lasams, waj ta domaja winas tehwa mahju, waj ari tas bija jauns norahdijums uf wina pehznahzeju — javno mahžitaju. Greetina fluwa nemeeriga, bet, eedomajotees par maso grebsentnu, to ta topfchstundas nesa kehdiè uf kruhtim, ruhpu domas ifgaisa. — Rapeh3 gan bible newaretu buht kura latra žita nama krahfchnumš?

Rapeh3 raktees flumjās? Wafars bija til flaitis. Swezifchu miršjums atstaro3a no laimigajam azim, mesdams seltainu gaismu pah3 tagadni un nahtotni. Šhis brihtifchīgais Seemasfwehtku wafars wehlat pazehlās Greetinas atminās lā laimes augstā kahpe.

Žil ihfas ir stundas. ja žilweš juhtas laimigs! Weenigi Welzena kundses prees nebija ihšis: weltigi ta bija gabijufi kahdu sinu no Wines. Nu wina meerincja fawi zeribā uf rihtdeenu — warbuht aifsnigufcho zelu dehl pafš aiflawejees; tas tal newareja buht, la Ruta, winas mihlule, aifmirsiu aifuhitit wezakeem Seemasfwehtku fweizeenu.

Pirmā fwehtku deena pagahja fluš. No rihta wif dewās uf basnizu, wehlat bija dauds kas janotahrto atteezibā uf otru fwehtku deenu, kad Welzenu muifchā fagaidija leelaku fabeedribu.

Jaunawas nepreezajās, lā to buhtu darijufchās fenal. Anna, iapat lā Greetina, dauds mihlat wehlejās pawadit deenu klufumā ar fawu lihgowaini.

Greetina gan bija foltjusees apmellei Marifu, tatschu wilzinajās, baididamās, la pehde3a nejautā kaut lo par Helmaru. Tahdā gabijumā wina weegli waretu nodot flaito noflehpumu.

Jaunawa apnehmās aiseet pee Marijas trefchos sveht-
tos. Zil labpraht atleef nepatihlamas leetas!

It tā Marijai buhtu biis meers! Welte ifgaidijusees,
ta otros svehtkos dewās uf muischu — otrreis — bailēs
Greetinas dehl.

Patlaban trefhloja. Muischā jau wißs bija ſatahrtotš
weefu usnemſchanai. Dahrſneekš, kaš bija deforejis dejas
ſahli, iſpelnišās atſinibu; galdos laiſtijās gimenes ſudrabš;
kalpotaji fluſi ſtaigaja ſchurp un turp; ihſi ſalot — beidsot
bija eestahjees meers, wehl bija pahriš ſtundas lihds weefu
laitam.

Greetina patlaban taiſijās kahtp torna iſtabinā, tad
Helmarš, kaš eja bija gaidijis, tai aiſkrustoja zelu.

„Luhdsu ſchowatar uf pirmo deju,“ wiſch fluſi teiza
un paſneedſa mihlotai meitenei diwaš trahſchnas roſes.
„Zil neaiſmirſti, mihlult,“ — tad wiſch ahtri aiſgahja.

Greetina laimes pahrſteigumā palika ſtahwam. Pee
peſchi ta iſdārda aiſ fewis baitpilnu baiſi:

„Greetin, eš jau domaju!“

Jaunawa atſtās atpatal un eeluhkojās Marijas ſahpju
ſawilltoja fejā.

„Aiſwatar watarā tew lihdsi muhſu mahjā — tagad
roſes un iſchulſiti! Nu man wißs ſtaidrs! Manas bailes,
mana nojauta! Nu wißs par wehlu, man te wairš naw
nekaš daramš. Nabaga behrnš!“ Uſaram azis wezā fee-
weete apgreešās un dewās uf durwim.

Greetina to nepaguwa atturet. Sai pahrſtrefhja trihſas.
Wina peegahja pee loga. Marija aiſgahja pa peeſnigufcho
aleju: wehtra plandija wiaaš laſaiu, ta tilko tila uf preel-
ſchu. Pee debeſim jonoja tumſchi, ſaploſiti mahkont, kolt
ſtahweja kaili, jo wehtra bija ſneegu notraukufi. Gaudodama
ta drahšās pa meſchu, dauſidama kailoš ſaruš. Greetinat
fluwa baiſi.

Ahtri ta dewās torna iſtabinā. Paſā watarā gaiſma
krita uf baiſajeem tehrpeem, kaš guleja iſplatiti uf galda —
balleš kleitas! Marijas „nabaga behrnš“ wehl aiſween
ſpeeddš Greetinas auſis. Winai gandrihš gribejās ſteigteeš
pee tāš un teift:

„Marij, winsch mani pateest mihl; skatees gredsentiau un preezajees lihdsj ar mani!“ — „Waj lai to daru?“ jaunawa vehz brihscha pati few lautaja.

Bija jau gandrifs fatumfis. Greetina peezehlàs, lai laut to usmestu un dotos uf mahzitaja mahju, te wezajos muhros atfåtàs breefmigs wehtras brahseens, raudams dalfitnus no junta.

„Al Deews, Greetin, tas til ir negaifs!“ eesauzàs Anna, eenahldama istabinà. „Schowakar mums buhs klajs walarinu galds, schahdà laikà neweens zilwels nedrihst rahditees lautà. Mamma ir ihgna, tu fini, tapehz la Ruta nerafsia; un tad — newar taf finat, waj weest schahdà laikà eeradisees. Tuwatee jau nu gan, bet Nordheimi un Belawi — netizu wis.“ Wina usdedsa ugunt. „Bet tas tad tew? Tu est til bahla? Waj neest wefela?“

„Man nelas nelait, es tilai bliu alsdomajusees. Tu mums laiks gehrtees.“

„Ar steigu ween.“ Anna atjauzàs. Utlaidust garos, gaischos matuz, ta trallinaja jantru dseefminu, laikam lahdu dejàs melodiju. „Eedomajees, Greetin,“ wina iſchiwinaja, „es tal wehl neesnu ar Henriju dejojuf! Muhju lahàs, tad wikeem buhs jadejo. Tas til buhs preeks!“

Greetina newareja eesusteess draudsenes jautribà. Marija bija wainiga.

„Few ir lampu drudfis, manu Greetin! Saka ffrfina, te w tas naw wajadfigs. Man ari ne — es nelaidisaju Henriju walà.“

Greetina bija apgehrbusees un sprauda pee kruhtim Helmara dahwinatàs roses. Weena atrahwàs no lahtina un nokrita semè. Wina to flumji pazehla — ari tas wehll

Kad jaunawas weeglajos, baltajos tehrops eegahja masajà salonà, barons tàs fanehma ar apbrihnofchanas fazeeneem. Bergenam lifàs, la wina lihgawa ir neaprastami dalka un Helmara Eberharda starojofchàs azis neno wehrfàs no Greetinas.

Welzena kundse azimredfot bija ihgna. Negais trafoja wehl nitnal, un ta wairs nezereja, la weest eera-disees.

„Ja ari tas tà buhtu, mehš to neweenam newaretu jaunà nemt,“ eeteizàs barons. „Es ari labi ween apdoma-

tos, ja buhtu kur eeluhgts. Ratram, kas schahdâ laita dodas zeld, jaristê, la wehtra salausis lamanas. Naw taitchu nelahda nelaimê; kas nahls, tas buhs diwtahrt mihlich weefis, un ja nenahls neweens, dejosim paschi ween, waj ne, Greetin? Mehš buhtu stalts pahris."

Anna galschteefmehjâs un nolehma, la tehvam wahrds jatur un schowatar jadejo, weenalga, waj tahds eerabeeš waj ne. Welzena kundsei schahdi joki nebija pa prahtam. Wina nerwosi suloja pa wisâm istabam, kur kalpotaji patlaban šahla aisdedsinat swezes; barons tai seloja, un tã la jaunais pahris, mihli šarunadamees, šahweja pee lamina un neweena neewehroja, Helmars atrada isbewibu tuwotees Greetinai.

Pehdejã tam isstahstija, to Marija nowehroluši, un eeminejãš par šawãm baigatãm nojautam, it tã waretu no-titt kas launs.

"Greetin, waj tu eši mahntiziga?" winsch to kirzinaja. „Raut tu pati šewt waretu redset — tu isstatees tã feja, kas wisus zilwekus spehtu aplaimot, un lam neweens newaretu nelo launu nodarit. Wezã Marija tewi pateefi lott mihl, isstahsti winai wisu, ta ir tawas ustizibas wehrts, tad wina buhs meeriga. Pafmešees atkal, Greetin! Paraugees Annã. Masã ir pawisam pahrwehrtufees, kopsch tai winas Bergens pee šahneem; ta tšhalo un dšeed wisu augu deen. Šã ari tu tahda. Schodena peeder mums, un naw ne masalã eemešla nepreezatees."

Greetina tam pateizigi usšmaidija:

"Es zentischos buht jautra."

Istabu rinda staroja galsmas pluhdos, un ahrã, par špihti wehtra un putenim, peebrauza weens pasuhgs pehž otra.

Salons pildijãš; ar laipnato šmaidu Welzena kundse šagaidija weefus un apleezinaja teem diwtahrtchu pateizibu, la tee schahdã negaišã atstahlušchi Altas telpas, lai dahwintatu winai dasčas štundas.

"Tas pateefi bija trats brauzeens, zeenitã kundse," teiza masš, parefns kungs. „Rad patlaban atradamees pušzeld, sirgi wairs tiktiklo tika us preelšchu; es apmeerinaju seewu un ussauzu brauzejam: Nesaudet duhšchu! Lihdf rihtram wehtra buhs mitejufees. Pee Wibližas gan bija

jaapstahjas un jameklè palihgi: wehtras lausts kots bija aif-
schkehrfojis zetu.“

„Jo leelaks man preeks, redsot juhs sweitus un weselus,
Nordheima lungs,“ teiza Welzena kundse un pamahja tal-
potajam, kas eenesa paplatti ar karsteem dsehreeneem. Wina
flaweja jauno damu spirgto isslatu un siahdijsa preekschà
Bergenu tà nahkoscho meittas wihru.

Greetina pamasam attal kluwa jautrata, gaisma un
jauràs farunas wisaplahri issleedesa skumias. Ta jau wa-
reja jofot un smeetees, pat pateikt daschus laipnuss wahrduus
mahzitajam Renneram, kas peenahja ar wihu apfweiz-
natees.

Pee galda Greetinas weeta par laimi bija lihdsàs
Helmaram; otrà pusè winaì sehdeja jaunais mahzitais, aif
kontrastedams jautrajeem jauneescheem. Ap wina nopeetno
muti pat wisasprahitigatee joti newareja issfautt smaibu,
wingsch runaja mas un, tà lildàs, ne wisai labi jutàs sawà
weetà. par kuru tas wareja pateiktees Welzena kundsei.

Pee galda sehdeja ilgi; nostana kluwa aifween jau-
trata, un beidsot sobgallbas un jautru wahrdu spehle lidoja
pa gaisu tà rafetes.

Wisu azis smehtjàs tablà, gaischà laika losungs: „Lat
dshwo preeks!“

Preeks tà laimiga atmina slahra wezo peeres, gawi-
leja jauno luhpas, puotoja schampaneetis un aifpuhta skum-
jas no firds.

Un tad — dejas! Kas gan nedejo labprahi, ja juhtas
wehl jauns? Jaund garidsneeka azis nopeetni usluhloja
Greetinu, kad ta pahral strauji ispauda sawu preeku. Rà
lai wina nepreezatos, tai tal bija ar w i n u jadejo.

Lais bija dotees dejas sahlè. Te Greetinai eekrita
prahtà, ta wina torna istabinà atstahjusì sawu wehdelli;
pehdėjais tai dejas laika lildàs nepeezeeschams. Ahtri us-
frehjusì pa trepem, ta to pa tumsu laimigi atrada un,
dseefminu trallinadama, tà lidot nolidoja pa trepem, jo no
sahles jau slaneja musika. Wehsajà preekschtelpà jaunawa
apstahjàs. Tai lildàs, it tà lahds pajuhgs peebrauktu ahrà
pee leelajam trepem.

Kas gan waretu wairs tif wehlà stundà eerastees?

Laitam tal wina bija wihlusees.

Pailaban ta gribeja dotees sahlè, tad atsprahga sma-
gàs ofola durwis — melnš feeweetes stahwš eenahza
preekſchtelpà. Wehſch pazehla pliwurì no bahlàs fejaš,
tumſchàs azis ſpolaini wehràs Greetinà.

„Ruta,“ pehdejà tà bailès eekleedſàs. Winai lifàs,
ta ta redſ parahdibu. Durwis ar trokni aiſfrita. Ruta
grihlodamàs tuwojàs Greetinai, luhpaš tai kuſtejàs, bet ne
wahrđs nebija dſirdamš, lampu nemeerigà leefma dejoja
pah winas feju. Wina fatwehra Greetinaš rolu :

Nahloſchà azumirlli jaunawa jau ſtahweja dejaš sahlè
— bahla, trihzoſcha. Ta neatrada wahrđuš, tit mehmi
mahja uš preekſchnama puſt. Welzena kundſe noruhpejuſees
peegahja pee tàš.

„Ruta, tur ir Ruta,“ Greetina ar moſam iſteiza.

Welzena kundſe luhlojàs jaunawà, it tà pehdejà buhtu
kluwuſt ahrprahtiga.

Peepreſchi durwis atwehràs, un Ruta pahſtahpa pah
fleektui. Leelàs, tà ſchauſmàs eepheſtàs azis metleia mahti.
Garſch melnš fehru tehrps aptwehra ſmalto ſtahwu, tum-
ſchoš matuš flehpa zepurite, no kuraš uš leju krita garſch
fehru ſchlidrautš; ſlaiſtajà fejà nebija ne aſinš labſes.

„Mahmin!“ wina eefauzàs luhloſchà balſi, „mah-
min!“

Mirlli wiſš bija klufu, tad Welzena kundſe atdſihwo-
jàs un peewilla meitu few klaht :

„Ruta! Wiſſpehzigais Deewš, taš tad notizis?“

„Wiſch ir miris,“ Ruta neſtanigt teiza, un nolita
galwu uš mahtes pleza.

Weeſus bija fehris tà ſiteens. Weeſt iſgahja blatuš-
iſtabàs, baronš ſtahweja pawiſam fatreektis. Anna fatwehra
mahfaš rolu.

„Rutin, runà tatſchu, ſali tal laut to! Ul Deewš,
taš gan notizis?“

Iſtabà bija kapa klufumš. Swezes dega, pukes ſmar-
ſchoja, ahrà trafoja weſtra, dauſdamàs gar logu ruhtim,
un atkal atſtaneja Rutas balſš :

„Wiſch ir miris!“

Bergens un Eberhardš, taš ari bija palluſchi sahlè,
kluſt iſgahja, aiſwehrdami durwis. Weeſt ſahla iſklichſt.
Negaiſš nerimàs.

Wafarinu galbš miršjeja šubraba un trīstala; uš grih-
 daš wihta weeglu rolu laišteē seedi. No greesteem rau-
 dšijās smatdošchee deewi: „Lai dšihwo preeš!“ Kur nu
 taš bija palizis — preeš? Taš bija ašbehdšis, eenahlot
 melnajam feeweetš šahwam.

* * *

Grafš Gatewštkis bija nošhautš diwtauja. Par šchi
 notikuma zehlonceem Welzenu muišchā nerunaja. Ruta pa-
 lika pee wezakeem. Rihda baumas, ša wihra mahte to
 wairš nepaturejuš pee sewiš.

Welzena kundše brihšham ar ruhgtumu ušluhloja zit-
 lahrt deewinato meitu. Barons bija šaudejis šawu jau-
 tribu. Eitās, it ša wifai Welzenu muišchai buhtu usguleeš
 šaš smagš, heedinofšš.

Ruta drihš apmeerinajās. Deenas leelalo daku ta
 pawadija šawā istabā, bet pušdeenu un wafarinu laikā pa-
 rahdijās pee galba.

Nelaimes wafara fastingums no jaunās šejas bija
 nošudis, dodot weetu pušloketam, pušgarlailotam waibštam.
 Šlaisa wina bija, brihnišchi šlaisa. Sawā garajā, mel-
 najā tehrypā ta iškatišās ša šehru deeweete.

Annas lahsaš, šam bija janoteek jau daščas nebeiaš
 pirmš Peeldeenam, šahkumā atlika, bet wehlat, ušklausot
 Rutas luhgumu, palika pee pirmā termina. Bija jahahrto
 puhš.

Anna un Greetina abas beeschi bija weenas. Ruta
 pehdejo gandrihš neeewehroja. Greetina zeechi bija ap-
 nehmušees pehž Annas lahsam pahreet uš tehwa mahju,
 starp zitu wezaiš mahžitajš Peeldeenas domaja atgreesteš
 no zelojuma.

Daščas deenas pehž šwehikeem Greetina bija apzee-
 mojuš Mariju.

Pehdejā negribeja pat ne klawštees, što jaunawa teiza.
 Šur bija wainigš atkrahjums muišchas koridorā, šur Helmarš
 jaunawai bija šneedšiš rofes.

„Eš nelā negribu šinat,“ Marija šarbi pateiza. „Dari,

tà gribi, nahz schurp, waj paleez tur, man weenalga. Tew gan wajadsetu launetees!"

"Raunetees?" jaunawa eefauzàs. "Rapeh3? Helmars Eberhard's mani mihl, es kluhschu wina seewa — waj par to man janofarst?"

"Rapeh3 tad winsch neraksta tawam tehwan? Rapeh3 winsch nenem tewi pee rofas un nefala: Redseet laudis, ta ir mana lihgawa! Bet to winsch nedrihlst darit. Krustmahie jau tam tuhlin pateiktu, tahdu grehtu winsch nodaritu, eewesdams tewi sawà lepnajà gimenê."

"Marij, winsch taf mani mihl!"

"Lai tad winsch to peerahda un fafa wiseem atklahti."

"Wehl winsch to newar."

"Tapeh3 la baidàs no saweem smaltajeem radeem. Pateesa mihlestba nehtstas ne uguns, ne uhdens. Mihlotàs meiteneš god's wihreetim, sam godigi noluhki, ir augstas par wifu," Marija gudri paslaidroja.

"Peeteel, Marij, es sinu, la winsch mani mihl. Tew naw teesbas tà runat."

Dsiki aishwainota sawà meiteneš lepnumà, Greetina aishgahja.

Helmars wehstulès to meerinaja. Sateekotees tas teiza:

"Nebuh's wairs ilgi jagaida. Drihi buh's pawafaris. Sahlot ar to es fainneekofchu sawà muishà. Wafaru jau find's wifa pafaule, la tu esi maneja."

"Bet lo scht pafaule teik's?" jaunawa jautaja. "Rotek's tawi rabi, tad Margreeta Sigismund eees wiku gimenê?"

"To es gribetu redset, las eedroschinasees leegt peenahziqo zeenu manai seewai," wina tumshàs azis dusmigi eemirdsejàs. "Es tewi luhdsu, nedomà wairs par to, neratsejes, tif ustizees man." — — —

Ruta topfch liktenigà swehtku wakara nebija Bergenam un Eberhardam rahdijusees. Ne Anna, ne Greetina to few newareja isflaidrot. Pirmà bija faruhgtinata, la mahja newehlas eepashtees ar winaš lihgawaini.

Tad, tahdà festideenas watarà, tad abi wirfneeki atkal bija eeraduschees muishà, lai schelt pawaditu swehtdeenu.

un wiſi — beſ Rutas — ſehdeja maſaja ſalonã ap ſaminu, pahrnadami par Annas kaſſam, kuraſ wairſ nebija taflu, — atwehraſ durwiſ, un eenahza Ruta. Iſtabã bija gandrihſ pawifaſ tumschſ — wiſi bija ſwinejuſchi it lã trehſlaſ ſtundu — titai ſamina ugund meta ſahrtu atſpulguru ſuwaleem preeſſchmeteem.

Jaundſ kundſeſ ſeju newareja redſet, bet neſteizami ſaldã balſſ, taſ newilurſ glahſtija auſiſ un ſirdi, teiza:

„Zit tumschſ, un eſ taſſchu tit loti wehlejoſ redſet ſawu nahloſcho mahſaſ wihru un brahſlenu Helmaru.“

„Taſ iſſlauſijaſ tit naiwi, it lã patlaban kaſhdſ behrnſ buhtu runajiſ.“

„Ruta!“ eefauzãſ Helmarſ un, ſtrauji peezehleſſ, ſawehra taſ roku, „kaſhdſ apſtahlloſ mums jaredſaſ!“

Wina Altajeem wahrdeem peeweenojãſ ari Bergena lihſſubtiſaſ apleezinajumſ.

„Tumſã paſpihdeja balſſ mutautiſſch pee Rutas azim, tad ta klufi teiza:“

„Luhdſu, nerunaſim par to, eſ to newaru panefi,“ un atſlihgã tuwu ſaminam peewirſitã ſehdeſti.

Pehz brihſſcha ta pagreeſãſ pret Helmaru:

„Ja, taſ bija ſkaiſtiſ laiſſ, Helmar, tad mehſ Bonniã ſawurſ maſoſ eetaupijumurſ atſtahlãm pee konditora. Waj atzererſ, ta pahrdeweja muhſ wehlaſ jau paſina, tad mehſ eegahjãm, un kaſhdreiſ teiza: Tuhſ jau laiſſam eſeet lihgwawun lihgwainiſ?“

Winaſ ſmeekli eefſanejaſ lã ſwanſſſch, lai gan ta tilko bija raudajuſti pehz miruſchã wihra.

Ari Helmaram negriboſt bija japafmejaſ.

„Ja, ja, to eſ wehl atzererſ. Manſ Deewſ, lã laiſſ mainoſ!“

Ralpotajiſ eeneſa lampu. Taſ gaifma krita Rutat teſſchi ſeja. Wina iſſſtatijaſ brihniſſchli ſkaiſti, tumschee matl wilnainãſ zirtãſ krita uſ plezeem, leelãſ azis aif melnajãm ſkropſtam walgi mirdeſeja, maſã, ſahrtã puſepawehtã mute rahdiſa ſchilbinofchi baltu ſoblu rindu; tumschãſ ſehrur tehrpſ zeſſchi aptwehra grazioſo figuru.

Helmarſ luhlojaſ ſawã mahſãã ar neſlehtu apbrihnoſchanu; pat Bergenu pahrſteidſa jaundſ kundſeſ ſkaiſtumſ.

„Rapeh3 man arween leef lihdsàs jauno mahzitaju,“
Greetina faruhgtinata domaja.

Pee walarinu galda walbija dšihwiba. Jaunà grafeene bija neween flaiſta, bet ari gudra. Pee flaiſtàs Wineš tehjaš galdeem tai bija eeaudſnata farunu grazioſitate. Runajot par Annas kaſſam, walodas nowirſjàs uš kaſſam un laulibam wišpahr.“

„Laimiga war buht tilai tahda lauliba,“ Ruta, pret Annu pagreesufees teiza, „kur ſeewa iſſargajaš kluht wihram garlatziga, kur ta prot parahditeeš aiſween jaunà gaiſmà, kaut ari buhtu daſchreiſ eedomiga un kapriſa. Tad wiſch juhtaš laimigaš nekà ar kaſhdu tà ſauzamo labo, paſlauſigo ſeewu, taš katur wihra wehleſchanoš nolaja no azim, ne laudama tam ſewi ne apbrihnot, ne ari buht nemeerà. Eš tew dodu padomu, mahſin, neleez ſawà mahjà aiſween wiſſeem pulſteneem eet pareiſi — mihtajam wihrinam taš drihſ litſeeš pahraſ garlatzigi; nemaš nezenteeš winam wiſu pa prahtam darit.“

„Laimiga tà lauliba ir, kur wihreš un ſeewa abi ſaprotas, un ne weenš, ne otrs nezenſchaš ar kapriſem kluht intereſantš. Eš nebuhtu taš wihreetiš, kuru ar ſchahdeem lihdsſekleem waretu ſaiſtit. Manàs aziš kapriſeš ſeeweett padara atbaidoſchu; lai zik flaiſta buhtu mutite, to ta duſmodamàs ſawilltu, lai kaſhinaš, kuraš ta duſmàs peeziſtu pee ſemeš, buhtu grazioſatàs paſaulê, eš tàš neapbrihnotu. Garlatzibu taš neaiſdſihtu, drihſaſ gan uſmahktoš ihgnums.“ Bergenš ſchoš wahrduš bija runajiš nopeetnt, maſleet uš budinats, un ſatwehra ſawas lihgawas roſu.

Ruta ſobgaligi ſmaidija:

„Zuſhu iſwehle ir laimiga, Bergen. Mana maigà mahſa neſawillš mutt duſmàs, ne ari ziriš kaſhinaš pee ſemeš. Ja wina kaut to gribèš dabut, ta ſaſlimš ar migrenu. Netaš, ari ta ir pahrmaina.“

„Ja Anna to gribèš eeguht,“ Bergenš, kam Rutas toniš redſami nepotiſa, teiza, „ta man to pateiſš, un ja winas wehleſchanàs buhš ſaſneedsamaš, par to eš neſchauboš, tad winat newajadſeš ſaſlimt ar migrenu, uš to wina, paldeeš Deewam, neſrahda ne maſalo teekſmi.“

„Ja winas wehleſchanàs buhš ſaſneedsamaš!“ flaiſtà kundſe ſmejjàš. „It tà wihram ſeewas wehleſchanàs kaſh-

reiß liltos prahtigas! Ja wina grib isbraukt siltā laistā, tad ir pahraļ putekļainš; wehšā turpretim war weegli dabut eefnāš; tad seewa grib eet operā, gabals katrreiß ir neinterefantš. Tad jau labat pamozit wihru ar kaprišem, lai garlaiziba nebuhtu tīt garlaiziga.“

Bergena balfš flaneja aš, tad taš teiza:

„Jums deemschehl bijušči behdigi peedšihwojumi, grafeenes kundse.“

Tad wiņšch usluhkoja šawu lihgawu ar flatu, kurā wareja lafīt. „Mehš ne l a d negarlaitošmees, tad buhšam abi lopā.“

Ruta patlaban gribeja atbildet kaut to starbu, tad Helmarš, taš lihds šchim bija llusejis, teiza:

„Garlaiziba, par tahdu tu rundā, Ruta, war rastees tīkai tahdā gadijumā, ja laulateem naw it ne tahdas zitaš nodarboschands, tā tīkai šew dšihwot, taš ir, ja wihrām naw zitu peenohlumu, tā warbuht tīkai šanemt renti, un seewai naw jaruhpejas par šaimneezību, jo apstahlki atļauj turet deesgan kalpotaju. Wel ja wihrām ir šaws darbs, un seewa ir ihsta nama mahte, taš ir — ruhpejas par wihru un behrneem, tad stundas, kuraš tee pawada lopā, nogurušchajam wihrām ir atpuhtas stundas, newiš garlaiziba“

Bergens peekrihtošči pamahja, bet Ruta maszeentigi noteiza, ta par tīt pilsonigeem apstahlkeem ta neefot pat eedomajusees.

„Ja, tā man leekas,“ Helmarš, neewehrodams winaš peefšhmi, turpinaja, „un tad es tahdreiß buhšchu prezejees un, no darba noguriš, atnahšchu šawā mahjā, kur seewa mani šagaidiš, es esmu pahrleezinaiš, ta nekad nejutišchu garlaizību.“

Ruta atmēta ar roku it tā gribetu teift:

„Beids jel, beids!“

Se baronš eejauzās šarunā:

„Peeteel disputet. Juhs runajat tā allī par krahšam. Paulibā wišš eespehjamš, arī garlaiziba. Bergens kluhšt tihri bušmīgš, eedomadamees par tahdu eespehjamību. Helmarš muhšu azim pawer ihstu idilli. Tīkai Margreeta nefala ne wahrda. Ko tu par to domā, masā gudri-neeze?“

Greetina bija pavisam ļūsti ļļausijusees, domās sneegusi noguruschajam Helmaram ļahdu atspirdsinajumu un nosļauzijusti tam putekļus no peeres; ļļāistu ainu winsch bija usbuhris!

„Ro es par to domaju? Man leekas, ja diwi zilweļi weens otru pateesi mihļ, tad wiß ir brihnischis, pat garļāiziba.“

Helmara starojochais skateens atalgoja winas wahrens, barons, Anna un Bergens smehjās, tikai Welzena kundse un Ruta, liķās, domaja par zitu to.

Pehdejā peezeļļās, teiza, ļā efot nogurusi un doschotees us ļawu istabu, pee tam wehļreis ussmatbija Helmaram.

Wina weenlahrschee wahrdi Greetinu bija darijuschi tik ļaimigu, ļā ta otrā deenā bes ļļaudibas noluhļojās, ļā grafeene Satewstija ustahpa winas sirgā, ļai ar ļaderinateem un Helmaru kopigi issahķu. Trefchā, damam peemehrota sirga nebija.

Greetina nostatijās, ļā Helmars tai pasneedsa roķu, ļā ta eelika ļahjainu ļahpsli un ar ihstas amazones graziju eemeidās segļos, Suleika ļāleļļās, tik energiski masā roķa ļatwehra pawadu.

Wini ļahja liķdās, Anna ar Bergenu jau bija preekschā, Greetina, pee ļoga ļahwedama, atnehma Helmara ļweizeenu.

Rad tee peķz diwām besgala garām stundam atgreesās, ļāund, ļļāisā atraitne issatijās peetwihķusi un dusmiga. Steigschus ta dewās ļawā istabā un parahbijās tikai pee wakarinu galda. Waj ta bija raudajusi?

Bija eeradees mahzitajs Renners. Helmars schoreis, mahķzat garām pagahjis, sneedsa Greetinai roķu. Rutai neatliķa nelas zits, ļā eet ar mahzitaju.

Notwehris pirmo isdewibu pateikti Greetinai ļļusbā daschus wahrduß, Helmars ļāzija:

„Man leekas, ļā scheit ļai planus tawai nahķotnet, usmanees!“

Greetina nesaprata, ļo tas waretu nosihmet; tikai ļad Anna, ihķi pirmis ļahsam, tai teiza:

„Greetin, winai schodeen tur leja gudroja par tawam prezibam,“ tai atausa gaisma.

„Kas to gudroja?“

„Nu, mahte, tehws un Ruta.“

„Kurſch tad man buhtu jaaplaimo?“

„Greetin, kas par jautajumu?“ Te ir tikai weens un tas ir mahzitajs, mahtes mihlulis.“

Neslatotees us ſaruhgtinajumu, Greetinai bija japaſmaida. Baldees Deewam, nu wina ſinaja, id tas bija. —

Par ſawu nodomu — atgreestees Winē, tiilihbs pirmais ſehru laiks buhs garām, Ruta wairs nerunaja. Us winas daudsajam wehtulem wezd grafeene Satewſtija ſahumā nemas nebija atbildejuſi; beidsot winas ſekretars paſinoja, la grafeenes kundse wehl aisween dīli ſehrojot pehz miruſchā dehla; jaunās atraknes ſlahtbuhtne winai to aisween atgahdinatu; lai jounā grafeene paſinosot, kas no winas leetam tai buhtu wajadſigaš. Tās tuhlin tiilſhot atfuhtitās.

Welzena kundse, kas pehz Rutas eerahčanās aisween bija nopeetna un domiga, kluwa wehl kluſala.

Ruta turpretim peespeedās buht meeriga. Za runaja, la eelahrtoš ſawas iſtabas un tuhlin gribeja rakſtit, lai tai atfuhta winas iſtabas eelahrta un ſirgu Urabellu, id ari ſinot ſawai perſonigai aplalpotajai Winē, lai ta eerodās Welzenu muilſchā.

„Tawas leetas un ſirgu tew war ſuhtit, iſtabas mehš tew eelahrtoſim, bet tawa Wines aplalpotaja lai paleef, kur ir,“ baronš zeeſchi noteiza. Ruta par to raudaja pušdeenās, pehz tam apbehra mahti luhgſchanam.

Kad ari ta nebija peeluhdsama, wina apmeerinajās un rakſtija ſawam „mihlajam brahlenam“ Helmaram, waj tas pilſehtā winai newaretu atrast peemehrotu perſonu kalpotajās uſdewumam.

Atbilde bija loti ihsa: Wiſch noſchehloſot, tam neeſot ne maſatās iſdewibas iſpildit mahſzas luhgumu.

Ruta, ſaſchutuſi par aſo lolaniſmu, to ſtahtija pee galda.

„Rà zilweks war buht til negalants,“ wina fauja. „Li, Winè man tas nebuhtu japeedfihwo!“ — — —

Annas lahsu deena, 5. februaris wairs nebija tahlu. Paulibam wjadseja notilt muischâ, tà weeseem peedolotees tilai wistuwakeem radeem un dascheem Bergena draugeem.

Nedetu pirms lahsam Welzeni aifbrauja uf maso provinzes pilsehtinu, kur atradâs Bergena garnisons, lai apstaitu jaunâ pahra tilko eelahrtoto dshwolli. Pehdejis atradâs lahda deesgan glihta nama otrâ stahwâ, bet trepes bija stahwas, greesti semi un telpu mas. Annas un Bergena istabas, jalons, gulamtelpa un wirtuwe — tas bija wisè.

Greetina tilko apspeeda fajuhsmas fauzeenu. Zit tihkamt un mahjigi wisè schett bija! Wareja redset, ta Bergens patš katrai leetai, katrai glesnai, katrai statujinai norahdijs ihsto weetu.

Zit jauts bija stuhritis loga eedobumâ ar maso galbinu un sehbelli, gandrihs aifsehpees aif weegleem, balteem aistareem. Se sehdeš klusâ, maigâ Anna, gaididama wihru pahrnahkam.

Greetina paluhlojâs Helmarâ, kas ari bija klahst. Abu stati fastapâs. Li, abeem bija weenas domas!

Slaisâ kundse sehru tehrypâ apluhloja tihkamo dshwolli ar pusifbrihnejuschos, pusnizigu waibstu ap lepnajâm luhpam. Paraudsijuseš semajos greestos, ta atrahwa tashotu, it tà draudetu noslahpi. Likâs, nupat, nupat ta kaut ko teiks par pilsoniskeem apstahleem.

Ari Welzena kundse laikam nejutâs labi un wairatas reises teiza Bergenam, ta — tilkhdš gaditos ehrtals un elegantaks dshwolliš — schis buhtu jaatstahj.

„Rà Anna warès peerast pee til schaurâm telpam,“ wina, pret Rutu pagreesufees, teiza.

„Pawisam labi,“ ta atbildeja. „Anna ir tà radita schahdam —“ wina apllusa, neisteikusi pehdejo wahrdu, bet waibstis ap luhpam kluwa wehl sobgalgats.

Bergens staroja no latmes un nemas nejuta abu damu nepatitu. Rā Kress wīsch rahdija wīšas šawas leetas, newaredams pat eedomatees, ta pasaulē waretu buht las mahjigašs un tihlamats par šcho maso dšhwolliti. — — —

Rahsu preelšwalarā Anna un Greetina pehdejo reis fehdeja lopā torna istabinā.

Greetina bija flumja; ar Annas aiseeschanu tai sahlās zita dšhwe

Uri Anna bija aiskustinata, domās. atwadotees no mafās istabinas, tur latra leeta lītās til mihla.

„Greetin, nu mehš pehdejo reisi ešam te abas lopā. Eš dodos pretim laimigai nahlotnei. Atwadischandš no tewis un wezatu mahjās gan ir gruhta — bet lopšch Ruta ir te, wīšs šheit ir lā apspeests, tā ta eš tilai zitā galšā wareschu brihwi uselpot. Par tewi man ir ruhpes. Nesinu, lā tu šheit warešī isturet.“

„Eš eeschu atpalat pee tehwa, Anna, neraisejees par mani, mehš tatschu šhad tad redsešimees, un wehlat —“

„Nu, un wehlat?“ Anna jautaja.

„Eš tilai domaju,“ Greetina samulšufi teiza, „tu deesgan beeschi abraukšī us šhejeent un warbuht ari mani lahdreis apzeemofī.“

„Protams, Greetin, latreis, un tu lahdu laiku pawadīšī pee manis pilšehtā. Tilai neešī til behdiga. Nesaruhgtini man atwadischanos. Eš esmu til pateiziga tew par tawu draudšibu un mihlestibu labās un launās deenās. Raut eš tew to lahdreis waretu atlihdšinat! Tu buhšī arween mana meitenes laika flaištakā atmīna, nelad eš neašmiršišchu muhšu jahjeenus pa mescheem un klajeem, tad tu til flaišti dšeedaji. Weenu eš tew wehletos: laut ari tu drihš buhtu til laimiga, lā eš tagad esmu.“

Greetina aiskustinata noskuhpsitija Annas flaidrās, silās azis.

„Tu nesini, zil daudš pateizibas eš tew esmu parahdā, Anna! Tu man atweetoji tehwu un mahiti, jo eš tewi drihšsteju mihlet un tu mani mihlejt.“ — — —

Annas lahsu deena bija klahl. Wīša muischa bija gresnota šakumeem. Kalpotaju azis bija šaraudatas, jo maso,

maigo Annu mihleja wiß un ne labpraht redseja to aisejam.

Behdejo reift ta fehdeja fawâ meitenes istabindâ. Rad garee mati bija faprausti, Greetina uslita tai galwâ lihgas was wainagu.

Behrnischligâ lihgawa isskatijâs neissatami mihla. Sejina bija bahla no aistustinajuma un laimes. Baltâ tehrpa frofâs krita lihbs semei, pahri tam plihwoja lihgas was schlidrauts.

Ejâ eeschwadsejâs peefchi.

„Wisch jau gaida,“ Greetina flus teiza. „Nahz, Anna!“

Peo durwim peellauweja; aif tam stahweja Bergens. Starosofchâm azim wisch kneedsa lihgawai roku.

Greetina teem fetoja leja.

Salonâ stahweja see deem grefnots altars, ap turu puslofâ pulzejâs peederigee un nedaufsee weefi.

Saules galsma pluhba pa augstajeem logeem, wahjnadama swetschu mirdsumu.

No altara flaneja mahzitaja bals:

„Eß ustizigs lihbs nahwei, tad es tew doschu dsihwi-bas froi — fchos wahrduß es jums gribetu dot lihbs dsihweß zela.“

See bija flaisi wahrdi, kures jaunais mahzitajs teiza.

Lihgas was azis eemirdsejâs afaras, ap Welzenakundses luhpam fakustejâs lâ fahpes, lâ preeß. Ruta bija neparasti bahla, flaisata lâ jebkad melnajâ meschginu tehrpâ.

Greetina stahweja tai lihdsâs; tad lihgawa un lihgawainis nometas zelos, lai fanemtu fwehtibu, wina redseja, ta jaunâs atraitnes roka frampjaini eetwehrâs melnâ tehrpâ frofâs. Pahri luhpam tai islausâs dila nopuhta.

Waj ta domaja par fawâm lachsam? Wajatzerejâs, ta pirms ihfa laita isrunajufi to paschu solijumu, to nu jau nahwe atraisjufi? Ras to lai fin!

Rad zeremonija bija beigufees, un wiß steidsâs jauno pahri apswelkt, Rutas ustraufums bija judis; wehfi ta no-fluhpsija Bergena jauno kundsi uf peeres.

Pee galda Ruta bija jau atrādā no wiseem. Ta sehdeja lihdsās Helmaras Eberhardam; Greetina teem pretim blakus jaunajam mahjitajam.

Tas nebija preezigs meelasts; kahsās gan wareja buht jautrafi. Sarunas willās smagi; nama mahte wairal klufesa; baronu skumbinaja preefschā stahwoschā atwadischandās.

Metās jau krehsla, tad Bergens ar sawu jauno seewu dewās zelā. Wisi pawadija lihds pagalmam.

Ratt straujā gaitā aistriteja. Wehi ilgl no teem mahja masa rozina.

Wisi jau bija atgreesufchees telpās, tilai Greetina wehl stahweja weena aukstajā wehajā.

Ralpotaji preefschtelpā klauzija afaras.

„Wina! bija selta firds,“ teiza wezais Jahnis. „Bergena lungs war buht laimigs.“

Sweschee weesi drihs atwadijās. Welzena kundse eegahja sawā istabā. Barons nemeerigi luhklojās apfahrt, it tā turu tatur azumirkli durwis wajasbetu parahditees Annas gaischajai galwinai.

Ruta bija atlaidufees atsweltnes krehslā, zaur melnā tehrya meschginu audumu mirdseja baltais kalls. Helmars pee fligela stahwedams, noluhklojās winā sawilltu peeri, zee-schi fappestām luhpam.

Greetina walti gaidija kahdu mihlu skatu no ta. Wina azis lawejās pee flaislās seeweetes atsweltnes krehslā — un jaunawa skumji nosehdās faktinā pee loga.

„Greetin,“ barons, kas nemeerigi staigaja schurp un turp, luhdja, „dseedi kaut ko.“

Jaunawa peezehlās; art Ruta spehji ustruhlās kahjās.

„Waretu gan nogaidit seeru laika beigās un tad list man klauzitees jautras dseefmas,“ wina dsiki aishwainotā toni teiza. „Es usmellefchu sawu istabu, lai tad wina dseed, zil patihl.“

Barons pahrssteigts apstahjās. Helmars pagreesās pret Greetinu:

„Sigismunda jaunkundse nedseedās, mihlā Ruta, ja dseefmas tewi ustrauz,“ winsch teiza, usmesdams jaunawai pawirfchu skatu.

Greetina farahwās. Waj taš pateefi bija Helmarš, taš teiza ņhoš wahrduš? Helmarš, taš winu mihleja?

Ta melleja ņtateem wina azis, bet winsch jau atkal bija nowehrfees un luhkojās Ruta, taš tā ņpihtigs behrns, taš panahzis ņawu, atkal atmetās trehslā.

Baronam bija aņa peefihme uš luhpam, bet winsch apwaldijās un iņgahja ahrā.

Ruta tam weenaldņigi noluhkojās palai.

„Papiņch ir ņlittā garastahwohli. Masais ņakens tam prata leelņņt peeglaustees. Nu winam ta truhlņt.“

Helmarš neatbildeja. Winsch iņņtattjās wehl druhmaks tā pirmit.

„Nu, dahrgo brahlen, ņapeh3 tņf maņrunigs?“ wina atkal ņoutaja un pameta tam ņoketi ņahdu puņi. ar turu bija ņpehlejuņees. Puņe nokrita ņemē, winsch ņakustejās it tā gribetu peh3 tāš noleektees, tatschu to nedarņja.

Greetina pazehla ņeedu un, to uš galba nolņlufi, atņahja iņtabu.

Wina uņgahja augņchā, ņluņajā torna iņtabinā. Zil ņawadi tai bija! Raut taš lņhdņigs greiņņrdibai to pahrnehma, eedomajotees winu lejā weenu ar ņlaihsto, ņoketo ņeeweeti, atzerotees, tā winsch to bija uņluhkojās. Winai, Greetinai, taš ņchodeen nebija weltijis neweena mihla ņlata, neweena laba wahrda.

Zitadi winsch tahds nebija. Wehl watar winsch winai bija teizis, ta nu wairš neefot tahlu deena, tad wini buhņhot tilpat tahlu tā Bergens un Anna — un ņchodeen neweena ņlata, neweena wahrda un til druhma ņeja?

Winai newajadņeja aņņeet. Winsch palņta weens ar ņlaihsto Rutu un to tņf ņawadi uņluhkoja — taš wareja nowest lņhdņ iņmņņumam!

Greetina noņlņhdeja pa trepem un gribeja atkal eet maņajā ņalonā, bet pee durwim ta apņtahjās, pahrmeta ņew neustņzefchanos mihlajam zilweņam un atgreefās torna iņtabinā.

Noņtahjuņees pee loga, wina ilgi luhkojās maņajā gredeņtlinā. Slaihsta meera ņajuhņta nolaidās pahr to: winsch tai peedereja, mihleja to!

Rapeh3 ſchis ſchaubas ?

Vitàs, it là ar Annu buhtu aifgahjis Greetinas labats engellis. Bija laifs, kur pret to ifturejàs là pret lakenu, ar kuru ſpehlejas un kuru apmihlo, lai peh3 brihscha, lad tas apnizis, aifdſihtu.

Helmarš otrà deenà atkal bija til mihlſch, la wina tam aifmirſa jautat par pagahjuſcho wakarū. Greetina atkal bija laimiga.

Tai paſchà deenà ta wiſeem pateiza ſawu wehleſchanos atgreetees tehwa mahjà.

Barons isbrihnejees nolaida awiſi, kuru patlaban la-
ſja.

„Kaš tew kriht prahtà, Greetin; tu tat jofo?“

Jaunawa ſmejhàs.

„Ne, Anna nu ir proſam un eš apſolljos tehwa, la eefchu pee wina, titlihds wiſch atgreetſees.“

„Bet tas tatſchu nah! là ſibens no ſtaidràm debefim,“ barons teiza. Greetin, nu ſali, kaš man wakaros eeles tehju, paſneegš pihi un ar mani ſpehlès ſchachu?“

„Greetina par to ir runajuſt jau agrat,“ eebilda Welzena kundſe. „Mahzitaja tungš ir wezš, Marija ari wairš neſpehi dauds; man lekaš gluſchi dabigi, la wina wehlaš atgreetees pee ſawa tehwa. Eš zeru, la wina muhš beeſchi apzeemoš un tilpat beeſchi ſpehlès ar tewi ſchachu.“

„Eemeſli aifeeſchanai ir pamatoti,“ barons peekrita, bet man ir til ſchehl, it là mana paſcha meita taiſitoš aifeet.“

„Un kaš gan ſin, kašdi wehl ziti eemeſli,“ Ruta ſchkelmigi eemeta; no wezàs mahzitaja mahjaš ir ſlaiſis ſlaſ —

Greetina tumſchi peetwihlo; taiſchu wina jutàs pahraf laimiga, lai par kaut to duſmotoš, tapeh3 iſtitàs, it là nebuhtu dſirdejuſt jaunàs grafeenes peeſhmi.

Peh3 diwi nedelam Greetina domaja atſtaht muifchu. Šchi doma nebija ſewiſchki eepreezinoſcha, bet wina tat drihſ gaidija ſlaiſtu pahrmainu ſawà dſihwè.

Ruta pehdejà laikà aifween garlairojàs, kaš pee winaš nebija nekaš neparaiſis.

Rahdreif ta pat aizinaja Greetinu ſawà iſtabà. Paraiſti ta ehrià mahjaš tehpa guleja uš diwana, rokà grahmatu,

luru drihs ween newehrigi nometa us pallasja. Wina rahdija mahzitaja meitai sawus krahschnos silda tehrpus un rotas leetas un pshpaja nenoshmigus neetus. Pah maso gresno rakstangaldu karajās owalā rahmi miruschā grafa Satewstija gihmetne dabigā leelumā. Jaunā atraitne to bija aisslahjuš ar mēlnu frepa schidrautu, warbuht lai miruschais wihrs neredsetu, zil mas ta pehz wina sehro.

Wina newareja beigt stahstit, to tai Winē teizis tas waj tas, zil dauds puķu ta daschreis fanehmufi un tā tahlak. Par Annas un Bergena laimigajām wehstulem ta lihdsjubtigi paroustija plezūs.

„Sawads zilweks mans mihlais mahfas wihrs ar faweem muhschigaseem morales spredikeem. Brahlens Helmars ir pawisam zis zilweks, waj ne, Margreetas jaunfunds? Pateefi staisis zilweks. Galants nu gan winsch naw, to es newaru teitt.“

Kad Helmars tahdā fesideenas wakarā muischā neeeradās, Ruta nahloschā deenā aissbrauza us pilsehtinu.

Utgreesufesees ta stahstija, ta winas negaiditā eeraschānās Bergenus pawisam isbeedejuš. Anna tā jauna kundse isstatotees tihri zeechama; Bergens representejotees tā zee-nigs mahjas tehws.

Wina tur ilg neefot ustaweufesees; tai schis tas bijs nolahrtojams, pee tam brahlens Helmars palihdsjejis.

Greetinai Helmars par to nemineja ne wahrda. Wina wehstules wairs nebija til garas tā agral. „Dauds darba,“ winsch aissbildinajās. Greetina tizeja, bes tam — winai jau fatrs ta wahrds dewa il dauds.

* * *

Aufsta, wehjaina februara deena teezās pret wakarū, tad Greetina walgām azim pateizās Welzena kundsei par wisu labu, to ta baudijufi winas namā.

Barons zepurē un mehtelt, fagatawojees jaunawu pawadit, stahweja lihdsās un lai flehptu aisslustinajumu, zentās pajolot:

„Nestumsti, Greetin: galu galà tu maini tilai sawu gulamistabu, jo katru deenu tu tatschu buhfi scheid.“

Welzena kundse nosluhpsitja jaunawu us peeres:

„Greetin, ja tew kahdreif wajaga padoma, tu fini, tur to wari atrast. Deewa fwehtiba lai ir us wiseem taweem zelineem. Ja tew fneedsas pretim draudfiga rola, nestatees tai pahri, ir labi eet zaur dsihwi lthdsàs kreetnam zilwe-lam — tu faproti, ko es domaju; pahrbaudi un pahrdomà!“

Ruta fmejhàs masleet sobgaligi.

„Mehs ari eeradiamees kahsàs, waj ne?“

Barons nepazeetigi peefta speeki pee semes.

„Mans Deews, laiheet tal wiau meerà. Greetina ir prahitiga meitene; wina pati sind, kas jadara. Nestlaweseet jauno mahzitaju par dauds, id beeschi ween panahl pretejo. Wini fapratisees bes zitu palihdsibas, ja tas buhs lemtē.“

„Mahzitajs tatschu mani nemas n e g r i b.“ Greetina afi pateiza, lai isbeigtu scho winai til nepatistamo farunu.

„Nu nahz, Greetin,“ barons ahtri teiza, lai nowehrstu masu fzenu, jo Welzena kundses leelds azis dusmigi eemir-dsejds. „Wehlat man nebuhs laita,“ winsch peemetnaja, „un es tewi til labpraht gribetu aifwest wezajà dsimtenē.“

Greetina wehlreis noleezàs pahr Welzena kundses rofu, ko ta wehfi pasneedsa, tad atwadijds no Rutas un barona pawadita, atstahja muifchu.

Pawisam noslumufi ta fokoja pa leelo aleju un atzerejds, id behrniba te bija fkehjuß, behgdama no negaifa. Wina raudstjds us leju, it id melledama maso lahjtnu pehdas: zil ahtri bija aifstieidsees laiks! Nu wina atstahja namu, tur ta til mihli bija peenemta, tur winas ehnainà behrniba bija pahrwehrtusees gaischà un laimigà, tur bija atnahlfufi brihnischà jauniba, tur wina bija atradufi mihlo zilweku.

Wehlreis ta pazehla azis pret torni, no kureenes tumfchi noluhfojds masàs istabinas logi. Uzis tai atkal apmiglòjds.

„Nestumsti, Greetin. Ta ir pahrmatna, bet tiklo juh-tama. Tu tatschu nahstā pee mums — un jo beeschal, jo mihlat. Gan tew eepatilkees wezais namš, tas peenahzigi sagatawots jaunās kundses usnemschanai.“

Greetina pazehla azis un apstahjās. Wezā ehla bija tiklo pahrkrahfota, bruhnajos rahmjos mirdseja slaidras ruhtis.

Atwehrtās durwis gresnoja egļu saru šawijums. Barons atwehra dšhwojamās istabas durwis — tas tad tas? Tur bija wišas mihlās leetas no muišas; Greetinai bija, it tā ta stahwetu mihlajā torna istabīnā; pa gulamistabas walejām durwim ta redseja šawu augsto gultu ar sakajem preelštareem.

„Rā lai jums pateizos?“ jaunawa eesauzās, pateizigi šatwerdama barona rotas. „Rā lai es šahdreis atlihdsinu šcho mihlestibu?“

„Atnahz šahdreis un padseedi man,“ barons aiflustinats atbildeja, tad ahtri aifgahja, wairidamees no pateizibas.

Greetina palta weena pati šawā mahjā. Rā wini tur, muiščā, ruhpejuschees, lai winat nebuhtu pahraš kraš juh-tama starytba stary tureeni un šešeeni.

Bet to par to teiš Marija? Waj ta wehl aifween bija dufmiga?

„Marij!“ Greetina šauza.

Tur wina šahpa pa trepem lejā, dufmigu isteitšmi wezajā fejā.

„Eš ar šawu ratinu pahrwahzoš uf augšchu, te eš wairš neeederos. Wareš few turet ari jaunū kalponi, wezā Marija nemahš ar tiš smalkām leetam apeetees.“

„Klausees, Marij,“ jaunawa stingri teiza, „tagad mums šadšhwo šopā, tapehž buhtu koti prahstigi, ja tu atmestu šawu ihgnumu un papuhletos buht laipna pret mani. Šlehšim meeru!“

Šesfatotees wezajā šeweetē, jaunawai usšrita tās šawadats ištats. Šeja tai bija dšeltenī bahla, luhpas šil-ganas; wina trihzeja.

„Ras tew šait, Marij?“ jaunawa ištijusees waižaja un šatwehra wezo, šalsno rolu. „Tu šat neeš wefela.“

„Nu jau šahku atlabotees, biju stipri šlima,“ Marija teiza.

„Tas naw labi, ta juhs eseet peezehlusees, Marij,“ Greetina dsirdeja few ais muguras laipnu balst.

Utgreesusees ta eeraudsiņa teeschi few pretim Rennera kundsi, jaunā mahzitaja mahiti, kas tureja rolā schlihi ar kuhposchu supu.

„Ja, Greetinas jaunkundsi, Marija bija stipri šlima. Es wīnu schorht wairakās reises brihdinaju zeltees.“

Marija šlima! Un Greetina to nebija šinajusi! — Lepnumā aistahrta, ta nebija pehz swehtleem pee winas nakti.

„Kapehz man par to nešas naw teiktis?“ wina pahmetoschi jautaja. „Es buhtu wīnu kopusi.“

„At ko! Man nešā newajadseja. Peeteet, ilgat es wairs negribu šlimot!“

„Jums tuhli jāleetas atkal gultā,“ Rennera kundse stingri noteiza. „Ja jaunkundse weena pati newar istikt, tad wīnai jāeet atpakaļ us muischu.“

Pahrmetums, kas slehpās schajos wahrdoš, Greetinu faruhgtinaja.

„Neruhpejatees kundse,“ ta wehši teiza, „man naw jāeet atpakaļ us muischu, es aptalposchu neween pati fewi, bet kopschu ari Mariju. Luhdsu, atsuhteet us lahdu azumirli juhsu kalponi, lai ta man palihds eenest Marijas gultu manā gulamistabā.“

Rennera kundses laipnajā fejā ispaudās pahrstei-gums.

„Nemuhšcham,“ Marija šauza. „Mana wezā gulta lai paleet turpat jumta istabindā, es —“

„Klusu!“ Greetina loti noteikti teiza. „Tew buhs jāpaleet lejā diwu eemeslu dehl: pirmkahrt, lai es deenu, tā nakti waretu buht tawā tuwumā, kas neapfuringamā jumta istabindā nebuhu isdarams, un otrkahrt —“

„Tas ir pareisi, Greetinas jaunkundse,“ Rennera kundse aiskustinata pahrttrauza. „Tur augšā, tur no wiseem kalteem puhsch wehisch, wina neatweselotos. Es jau to tuhlin teizu; bet tad barona kungs te wīsu til šlaisti lika ee-

fahrtot, wina pahrzehläs uf augfchu ar fawu gultu un ratinu.“

Marijas ihgnee eebildumi fchoreif nelihdfeja: weenfahrfchâ gulta drihf ween atradâs Greetinas gulamistabas Altakaja stuhritt, un rattinfch stahweja dshwojamâ istabâ pee krahfnâs.

Pateizotees Rennera kundses palihdftibat, Marija drihf jau guleja gultâ.

„Redfi, Marij,“ Greetina jautri teiza, „te tew drofcht ween tihri labi patifâs. Pateefibâ man buhtu jabaras, bet es nogaldifchu, lamehr tu atfal buhft ihfti wefela.“

Marijas feja bija kluwufi laipnata.

„Behrnâs, man te gultâ naw meera, labaf lauj man peezeltees. Kas tew eenefâs krahfnij malku, kas pagahdâs wafarinâs?“

„Neruhpejees, Marij; es wehl loti labi finu, tur ir muhfu mantas fchuhnis; tikpat labi atzeros ari peeleeamo — ja tik tanti faut kas ir.“

„Kas tur lai nebuhtu?“ Marija atfal runaja aifwai-notâ balfi. „Es tatschu finaju, la tu nahfti un pagahdaju maift, sweestu un olas; fchololades un zitu tahdu fmal-kumu, pee kahdeem tu muifchâ eft peerabufi, jau nu gan naw.“

„Nu, kas gan waretu garfchot labaf par sweestmaift ar olu? Slatees, preelfchauts ari man jau preelfchâ. Gan tu redseft, zil labi es protu faimneefot.“

Drihf krahfnt jautri fprehgaja uguns, flehgt bija aifwehrti, lampa eededsinata.

Greetina, leelu sweestmaift rolâ, no firds laimiga fehdeja diwana stuhrt un pehz ilgeem laifeem ehda wafarinâs tehwa mahjâ.

Marijas dfilee, weenadee elpas wilzeeni leezinaja, la ta aifmigufi.

Greetina noweetojâs uf fema folina pee krahfnâs un atwehra kaffiti, tur glabajâs Helmara wehstules.

Tas bija brihnifchêi — fehdet netrauzetai, nebaidotees, la kahds waretu pahrfteigt un atklat mihlo noslehpumu. Jaunawa nehma lapu pehz lapas.

Pirmā wehstule! Ar kahdu preeku wina to bija atweh-
ruš! Wareja redset, zīt ta daudsreis lafta. Pirmā mihle-
stibas wehstule ir eewehrojams notikumš metteneš dšihwē.
Lai zīt daudš mihlotais zilwekš buhtu išteizis wahrdoš,
rakstītais tomehr atstahj dšilaku eespaidu.

Jaunawas azis atkal lawejās us mihlajeeem burtu fa-
rindojuumeem.

Winsch rakstija:

„Mana mihlotā mettene!

Sehschu tā daudsreis agrat fawā istabinā. Ta ir
ta pati wezā telpa ar nobruschatām istableetam, tikai
es patš esmu zitads kluwis. Greetin, mana faldā mei-
tene, waj pateesi Tu esi maneja? Es tiklo spehju ap-
tweri, ta tas teeschām tā. Mehnesnizas wafars meschā
man schkeet tā fapnojumš. Un tomehr ta ir pateesiba,
es to lašju Sawās azis, to man tšchufsteja Sawas
luhpas. Tu mani mihli un kluhš reis mana muhscha
draudfene!

Zīt zitada tagad kluhst dšihwe; es wairš nejuhtu
nelihdsenumus, pret tureem agrat til beescht metās
lahjas. Es domaju tikai par Sewi, redsu tikai Sewi!
Kas man wairš par zitu!

Zīt pateizigs es Sew esmu, ta Tu mani mihli.
Man wairš naw wezaku, un wisu mihlestibas pilnibu,
tas manā firdi, es noleeku pee lahjam Sew, mana
lihgawa. Tu tairchu neesi faruhgtinata, ta muhsu fader-
rinaschanās notikufi slepenibā? To prasa patreifejee
apstahli, un ir jau ari flaiisti, ja neweens wehl nesin
muhsu faldo noslehpumu.

Greetin, dšihwe ir flaiista, ja zilwekam ir lahds
dahrgums. Rā es gaidu atkalredsfchanos! Man lee-
tas. pehz trim waj tšhetram nedelam es drofchi wa-
refchu eerastees Welzenu muischā, nerisledamš, ta
mana gudrā frustmahte nojautis manas eeraschanās
ihsto eemeslu. Zīt garfch man kluhš laiks lihds mirklim,
tad mans strauji dšihtais firgš apstahfees pee muischas

leelajam trepem. Es jau istehlojos Sawu ņĉelmigo ņejnu. Raut taŝ wiŝ waŝ nebuhtu tahtu!

Luhdsu, raksti drihs. Rā ilahjas Unnai? Nabaga Bergens, es wehletos, kaut ari wiŝĉ buhtu tiŝ lai-
migs tā es.

Paleez ņweita, mana lihgawa; raksti, es degu ne-
pazeetibā! Subŝtosĉs ņkuhpsu!

Sawš Helmars."

Greetina laŝja un laŝja. Pehz pirmās wehstules
nahza otra, tresĉā, zeturtā . . . Pehdigi ta tureja rolās
pehdejo, kuru tiŝai wakar biŝa ņanehmufi.

„Mihlo Greetin!

Paldees par Sawu pehdejo wehstuli. Neduņmo-
jees, tā atbildu tiŝai ņĉodeen; man netruhta labas
gribas, bet gan laika. Nepatihkamais deenests un pee
tam ņĉahdā laikā — tur wajaga pazeetibas, lai to
iŝturetu.

Wakar biŝu eeluhgts pee Bergeneem, tur biŝa
garlatizigi. Anna gan ir tihri patihlama nama mahte,
bet wina neredŝ neweena, iŝnemot winas wihtu; taŝ
ņehd tā paŝĉs un rund gudrus wahrduš. Ilgi es tur
neiŝtureju.

Rad eeradiŝos Welzenu muiŝā, to nelahgd
laika deht newaru noteikt. Rih Tu atgreesiŝees tehwa
mahjā. Rā Sew tur patiks? Nadomā, ne ņewisĉĉi.
Rad es Sewi waresĉu fatikt? Pee Sewis es newa-
resĉu eerastees niŝnās Martijas deht. Peedod, Greetin,
es negribeju tewi aiŝwainot. ņĉodeen man newaja-
dŝeja rakŝit — eŝmu pahat nerwos.

Rā ilahjas graŝenei Satewŝlijai? Te par wina
juŝmo puš garnisons. Wina teesĉām ir uŝrihtosĉi
ŝlaista, naw brihnumš, tā man beedri uŝtrauzas, ja
wina ņĉeit lahdreis parahdas. — Paleez ņweita, mana
labā meitene, rakŝit drihs.

Sawš Helmars.

P. S. Rā Ruta stahsta, tad manas frustmahtes swaiditais mihlulis lairu deenu daschas stundas pawadot muischā. Man tas leelas sawadi; talschu sawas aisdomas labat patureschu pee fewis.

Schajās nedaudsajās rindās ispaudās neapmeerinatiba, nerwostitate. Rahda starpiba starp pirmo un scho pehdejo wehstuli! Jo juhtamala ta bija, abas falihdstnot. Kas winu tā kaltinaja, kas wareja buht notizis, ta winsch juidās tīf nelaimigs?

Lallam arti winam schi flebeniba kluwufi nepanesama. Jeb waj ta buhtu greisfirdiba? Ai ne, winsch talschu sinaja, zit neissakami wina to mihl.

Samellejufi tinti, spalwu un papiri, Greetina rakstija atbildi.

Ratrs wahrds bija mihlestibas teikts, fildas firfnibas apdwests.

Kad papiris bija peerakstits pilns, jaunawa, usrakstito wehkreis pahrlasjufi, eelita to aplokne un nostuhpstijufi noglabaja sawa galdina atwillne.

Tad wina dewās pee meera — pehz ilgeem gadeem atkal tehwa mahja.

„Ro schahda nakti sapno, tas peepildas,“ Greetina pee fewis nodomaja.

Sapni tai parahdijās Helmars. Wina staigaja gar maso upiti muischas parla. Dirā pusē stahweja Helmars. Wina tam mahja ar roku, bet winsch tīfai behdigi pakratija galwu. Wina raudstijās pehz tilta, bet tahda nebija. Panehmufi flaitu saru, ta to pahrmeta pahri uhdenim un baididamās sahla laipot pa to. Tīlufi lihds pusei, wina eekrita uhdeni; ta sauza palihgā, bet Helmars nekustejās; wina dsirdeja tīfai dohju waidu un — pamodās.

Wisa meesa tai trihzeja; ausis atkal eespeedās dohjaiš waidis.

Uptwehrufi, tur atrodas, Greetina flaki eesauzās:

„Marij, waj tu esi flima?“

Atkal waidis.

Steigâ Greetina aishedsa lampu un usmetâs drehbes—
 Marija mehtajâs murgos. Jaunawu pahraehma bailës;
 wina biju weena ar flimo un nesaprata, to eefahlt. Mirkli
 tâ bes padoma stahwejußi pee flimneezeß gultas, wina ap-
 meta lafatu ap plezeem un steidsâs pahri pagalmam us
 jaunâ mahzitaja mahju.

Bija tumfcha, wehjaina naktis; weegla femes fmarfcha
 wehstija tuwo pawafari.

Greetina peeßta pee flehgeem, tur pehz winas domam
 wajadseja buht Rennera kundses gulamistabai — weenreis,
 diwreis, neweens nedfirdeja.

Pehdigi augfchâ pawehrâs kahds logs, un jaunâ mah-
 zitaja balfs fauza:

„Ras tur ir?“

„Es,“ Greetina famulfußi atbildeja. „Marija ir flima;
 es nesinu, to eefahlt, un gribeju lubgt juhfu mahtes kundsi,
 lai —“

„Tuhlin, Sigismunda jaunfundse, tuhlin winu pamo-
 dinafchu. Eset ween atpakal pee flimneezeß.“

Greetina gahja. Marija wehl aifween murgoja. Pehz
 ihfa brihfcha eeradâs Rennera kundse.

„Rungs Deews, nabaga behrns, tâ juhß efeet norai-
 sejußeß.“ Peegahjußi pee gultas, wina uslika rotu us Ma-
 rijas peeres. „Litfim wehfus apleekamos. Rihidâ agri
 ataizinafim ahrstu. Nebaidatees, behrns, pa nakti es palit-
 fchu pee jumß; ar jaunu deenu nahls jauns padoms.“

Greetina pateiztbâ wezajai fundsei buhtu rotas fluhp-
 ftijußi un flufibâ noluhdsâs par wifu, ar to to domâs un
 darbos bija eewainojußi.

„Man leekas, winai ir plaufchu karfonis,“ Rennera
 kundse, flimo nowehrojußi, teiza.

„Wina taf nemirs?“ jaunawa bailës eefauzâs.

„Nedomafim kaunato.“

„Mans Deews, to til ne!“ Greetina flufibâ luhdsâs;
 usreis ta faprata, zil dauds wina faudetu ar wezo, uftizamo
 dwehfeli.

Pret rihtu eeradâs ahrstis. Pehdeja nopeetnâ feja
 leeztinaja, ta stahwollis ir gruhts.

Greetina stahjās atbildīgajā lōpejas darbā. Rennera kundse tai bija neatsverams palihģs.

Uš muischu Greetina negahja. Slimās stahwollis bija ļoti swahrstiģs.

Beidšot, pehģ ilga laika, ta eegrima meerīgā ņaudā. Greetina un muisčas kalyotata Unta, turu Welzena kundse bija aļsuhthiģu palihģset, ļlusi ņarunadamās, ņehdeja pee gultas.

„Wakar ari zeenitās kundses krustdehls Eberharda kungs bija muischā,“ Unta starp zitu eeminejās.

Greetina ņarahwās.

„Waj wiašč wairafas reises ir bijis weefos, kopšč eš ešmu prom?“

„Ditweis, Greetinas jaunkundse.“

„Tā tad tapehģ wiašč neraksta,“ Greetina domaja. „Wiašč zer mani tur ņastapt.“

„Muischas laudis ņala,“ Unta turpinaja, „ta no Rutas kundses un Eberharda kunga drihs ņnahļšot pahris. Grafeenes kundse winu ne mirkli neļļaišč no azim.“

Greetina ņehdeja pawifam ļlusa. Kruhtis tai ļaut ļas duhrās aļsween dšlāt un dšlāt.

„Waj wirņneela kungs bija ļautrs?“ wina eewai-
zajās.

„Ne, Greetinas jaunkundse, to newaretu teift; wiašč drihsat bija druhms. Bet grafeenes kundse taiņija tahdas azis, ta tur zilweļam wajadsetu waj iļluf; wina wirņneela ļungam —“

„Peeteel par to, Unta; pastahsteet man ļabat zitu to,“ Greetina nobahļuf pahrrauza.

Untai ņirds dega turpinat eefahķto tematu. Par ļaimi Marija ņalusējās; wina peezeļlās un noleezās pahrr
flimo.

Greetina aļswehra azis un iļlilds, it ļā guletu. Winas kruhtis zihņiģās preteļlās ļuhķas; drihs greiļņirdiba tehļoja moģoņčas ainas, drihs atļal ņaprahķs teiza: Neefi netaiņna un pahrrstehģiga! Baļles no ņtaiņtās, toķetās ņeweetes moģija nabaga meļteni; dšlki ta eespeeda galwu ņpilwenos, ļai neļa nedširdetu, neļa neredsetu.

Eitai rihtram austot ta trita smagā meegā, lai drihš
aital atmosfios nemeeram un ņahpem.

Pehzpusdeenā, tad Kennera kundse atsehđās pee ņlim-
neezēs, Greetna ņagatawojās, lai dotos uš muilņhu, kur
nebija bijuņi, ņopsņ atnahluņi tehwa mahjā.

Wina eeluhņojās ņpoguli: tai pretim luhņojās bahla
ņeja, leezinādama par neguletām naktim. Patti ņewi norah-
juņi, jaunawa iņgahja laukā.

Rotos jau ņuhpojās pumpuri, Altaiņ pawafara wehņņņ
ņeedeja bailes un ņmagumu. Greetna eegreesās dahrs-
neeka mahjānā.

„Naw wehstules, Greetnas jaunkundse,“ dahrsneeka
ņewa teiza. „Alswafar, tad wirņneeka lungs bija muilņhā,
winaņ gahja te garām, graņeenes kundse ari. Logņ bija
walā; eš ņehdeju pee galda un dņirdeju, ta winaņ luhđņa
graņeenes kundsi brihtinu pakawetees ahra, winaņ eeesņot
un paluhgņot no ņitumnizas wiņolites; tās ņtaisti iņņtatitos
pee winas tumschā tehpa. Bet graņeenes kundse par pu-
ņem negribeja ne dņirdet, un tā winaņ neitka ne eekņhā.
Drosņi ween wirņneeka lungs gribeja nodot wehstuli.“

„Labi. Ja lahdu peefuhta, tad atneņet man, bet
luhđņu, drihņi!“ Greetna kluiņ teiza.

Dahrsneeka ņewas laipnās ņlās azis winā lihđņuh-
tigi noluhņojās:

„Pats par ņewi ņaprotams, Greetnas jaunkundse!“

Laipti pamahjuņi. Greetna dewās tahlat un drihņ
eegreesās wezajā paņihņtamajā alejā.

Pehz brihņcha ta jau ņtahweja uš teraņēs. Sawadi —
wiņ winai liłās jaunņ, ņweņņņ. Preeņņtelpa tai eesot
ņņhita til augņta pret ņemajām iņtabam, kur wina dņihwoja
pehdejā laikā, ta ņew jautaja: Waj agrā ari bija tā?

Wezais Jahnis tai nahza pretim; winaņ ņmaidija,
jaunawu eeraudņdamņ:

„Juhņu mihi ņejinu redņet ir tilpat tā eeraudņit jau-
liti uņlezam. Jums bija gruhās deenas, Margreetas jaun-

kundf. Valbees Deewam, ta nu Marijai atkal labakt. — Barona lungs un zeenitâ kundse ir isbraufuschi.“

Greetina jau gribeja greestees atpafat.

„Bet grafeenes kundse ir mahjâs,“ winsch teiza. „Waj lat juhs peeteizu?“

Greetina pateizâs, uslahya pa trepem un peeeklauweja pee Rutas salona durwim. Nemeenâs neatbilbeja. Wina drofchi ween gul buduarâ us diwana, jaunawa domajo, atwehra durwis, isgahja zauri salonam un eeluhkojâs masajâ, gresnajâ buduarâ.

Mefleto ari tur neatradufi, wina jau gribeja dotees atpafat, tad eeraudfija gulamistabâ uguni. Uguns deenas laikâ? Zif sawadi! Durwis bija tikai puspeewehtas. Suwat peegahjuâ, Greetina eeraudfija neparafu flatu. Spogula preekshâ stahweja jaund atraitne; bet kur bija fehru tehps?

Granatfarkana atlasta gehrbs smagâs frokâs trita lihds semei, truhitis un rolas wisaja schilbinoschi baltas; ap flaito tallu laistijâs brillanti; matos granatseeds. Smaldâ feja ar peewilzigo profilu pehtoschi wehrâs spoguli, rolas ar mirdsofchajam rotam bija pazeltas, weenâ ta tureja masu wehdeli; wina stahweja, it lâ nupat taistos aisslihdet dejâ.

Râ apburta Greetina luhkojâs jautajâ ainâ. Statsta wina bija, schi jaund seeweete spahniskâ tehrypâ. Uri winai paschal tâ likâs: to nodewa tumfcho azu mirdsums, schyto luhyu triumfejofchais smaidis, to Greetina redseja spoguli.

Peepeschî Ruta paspehra ar schju semê nomesto fehru schlibrautu.

„Man schi comedija jau lihds tallam!“ Greetina dsirbeja winu pusbalsi sakam.

Strausi ta stalgaja pa istabu, kur wiff logu aistari bija nolaisiti, lat wina swetschu gaismâ waretu apbrihnot sawu flaitsumu.

„Ut, lâ man scheit wiff apnizis!“ jaund atraitne aifmiruses runaja pati pee sewis. „U, mana Wine, flaisiâ, dschwespreezigâ Wine! Es ilgojos pehz tawas gaismas un spofchuma tâ putns pehz brihwibas, tâ isschwufi seme pehz leetus, lâ — es pati nesinu tâ!“ Wina atkal apstah-

jās pee spogula. „Te naw neweena, las mani apbrihnotu, un es tatschu esmu til flaisa!“

Greetina strauji atrahwās atpakaļ. Waj teeschām bija eespehjama tahda weegsprachtiba — winai truhsta wahrdu. Tā tad tilai nepeezeeschamibas speesta, ta, ziteem redsot, gehrbās fehru drehbēs, bet, weena palikusi tās nometa un, tā la nebija neweena, las peeluhgtu tās flaisitumu, gresnojās pati few.

„Cedomigais radijums!“ Greetina ischulsteja. „Waj lai no t a h d a s es baidos? Ne, winsch ir pahraf dsh-juhthig, lai waretu mihlet scho toketi, scho porzelana lelli.“

Rā behgdama no la launa, Greetina steidjās atpakaļ us tehwa mahju. Marijas eegrimuschās azis to usluhtoja aiskustinajumā un mihlestibā.

„Labais behrns!“ ta ischulsteja un atkal aishwehra azis.

Rennera kundse peezehlās no šawa krehsla un pamahja Greetinai felot tai dshwojamā istabā.

„Uhrstis bija scheit,“ wina fluš teiza. „Man šahpigi jums to teikt, bet tas tomehr jabara: winsch domā, la Marija wairs nelad newarēs staigat; wehlat ta warbuht warefchot peezeltees un sehdet krehslā, bet strahdat — ne. Jums janem tahda kalpone, — warbuht juhš buhtu ar meeru peenemt manu Anniau, es pamekleschu zitu. Wina ir labi eestradhajusees, jums atkriis puhles us tatra sola aishradit.“

„Mihlā Rennera kundse,“ Greetina aiskustinata teiza. „to es newaru peenemt; jums buhš dauds ruhpu —“

„Ne wahrda par to, behrns, — parht wina nahš.“

Lai iswairitos no pateizibas, Rennera kundse ahtri issteidjās no istabas un aishgahja pahri pagalmam.

Greetina apsehdbās pee flimneezes gultas un, galwu rotās aishpeedusi, eegrina stumjās pahrdomās.

Winas domas nemittigi greesjās ap Rutu un Helmaru. Sillihds wina aishwehra azis, pretim mirdseja grafeenes šarkanats tehps; Greetina redseja flaisio šaju leezamees

pret spoguli un dārdeja wahrduš: „Man schi comedija jau lihds katlam!“ — Raut wina jel reisi waretu satikt Helmaru, brihdinat wina no schis flaisiās, willigās seeweetes!

Walti; pagahja deenas, un wehstules nebija. Greetinas nepazetiba un bailes auga ar latru stundu.

Barons garām eedams pahris reises bija apstahjees pee loga un apjautajees, tā klahjas flimajai. Winsch aizi-naja Greetinu us muischu paweefotees.

Jaunawa aibildinajās ar newaku.

„Darbs,“ wina few beidsot teiza, „darbs ir weenigats, tas war palhdset.“

Wina sahla pahrlahrtot tehwa darbistabu, atbrihwoja nestattamas wezās grahmataš no gadu putekkeem, lai pehz tam wišas atkal noliktu agralās weetās. Tas bija gruhis darbs. Ar wahzu grahmatam bija weegli: Wilands, Klopstots, Archenholza, ‚Annalk‘ un ‚Septingadu karsch‘, tāpat ari archeologiske darbi bija drihs sakahrtoti, bet latimu un greeku autori?

Jaunawa stahweja bes padoma, te atwehrās durwis, un eenahza mahzitajš Renners.

„Es nahku, lai peedahwatu fawu palhdhibu,“ winsch laipni teiza. „Mana mahte teiza, la juhs scheit kahrtotot. Wezi lungi schahdās leetās mihi! kahrtibu wairak par wišu, un juhs, tā redsu, patlaban efeet nesind.“

Panehmis grahmatu wezā sehjumā, kuru Greetina patlaban tureja rolā, winsch turpinaja:

„Tās ir Owidija ‚Pahrwehrtibas‘ flaisiā Elsewira isdewumā; man schkeet, schi grahmata atradās tur. Luhdsu, pasneedseet man grahmataš lihdsigā sehjumā — tā ir labi.“

Jaunawa tam mehanistki sneedsa weenu grahmatu pehz otras.

„Owids — scheit, Wergils — tur, tā, drihs buhšim galā,“ weilki winsch kahrtotja sneegtās grahmataš.

Stunda pagahja, nerunajot ne wahrda atteezibā us zitu to.

„Nu wiſſs bija lahtibā, un Greetina laipni pateizās.

Wiaſch ſmaidibams luhlojās jaunawā:

„Eš gandrihs newaru domat, la juhs eſeet ta pati jaunā dama, taš te reiſ eenahja jahjamā tehŗpā, pahtagu rolā.“

Greetina ſamulſa.

Winaſ bija preeſſchā leelš, raibš preeſſchautš — mah-
teš mantojumš; leitas peedurkneš atlozitas un — aš
Deewš! — balts laſatiniſch ap galwu, lai putelki nekriſtu
matoš.

Tumſchi peetwihluſi, ta gribeja noraiſit laſatinu.

„Ne taſſchu!“ wiaſch ſtrauji ſatwehra jaunawas ſlaifo,
balto rolu. „Buhtu ſchehl, ja juhs noraiſitu laſatinu. Ne-
lahda zepure jumš neiſſtatitoš til ſlaifti, tā —“

„Luhdsu neglatmoſeet!“ Greetina pahtrauza.

„Glaimi, maniš teikti, teeſchām, iſſlauſitoš dihwaini.
Eš runaju pateeſibu, apgalwodams, la ſeeweetei peeſtahw
tikai ſeewiſchkiš tehŗš.“

„Sinu, ſinu,“ wina nepazeetiģi teiza, „bet eš atlahr-
toju, la jahſhana man ſagahdaja leelato preeku. Juhs ne-
warat eedomatees, zil patihkami wadit ſtrauju ſirģu.“

„Ja, graſeenei Satewſtikai taš gan peeſtahw, bet“ —

„Nu?“

„Neſtriħdeſimees, Greetinas jaunkundſe. Eš eſmu pah-
leezinats, la lahdreiſ juhs man luſibā peetritiſeet. Eleħģ-
ſim meeru. Neiſwairatees no muhſu mahjaš. Mana mahte
luſibā par to ſlumſi; wina juhs loti miħl.“

„Ne, eš newaru, newaru!“ jaunawa ſtrauji teiza,
wina ſneegto rolu atwairidama. „Nenahzeet waiſš ſchurp,
eš juhs loti luhdsu! Nepraſeet, lai eš apmelleſu juhſu
mahli, eš wina zeenu — bet — man patiktu ſabal, ja juhs
mani nemaſ neewehrotu.“

Pahrſteigtš wiaſch daſchus ſoluš atlahpās.

„Waj eš lahdreiſ ar noluhku eſmu meļleitš juhſu tu-
wumu?“ wiaſch ļautaja aiſwainotš un reiſē lepņš. „Ra ta
ir mana weħleſchanāš, to eš neleedsu, bet tikai tad, ģa ar
juhš to griģbetu.“

„Peedodeet, es tomehr atfahrtoju sawu luhgumu, no ta man dauds tas atkarigs.“

„Juhš runajeet mihlās, Margreetas jaunfundsē,“ wīnšch klūf teiza „Tās atrīnat nestahw manu spēhju robešās, bet lai buhtu tā buhdams, es eewehroschu juhfu wehleschanoš. Urdeewu, peedodeet, ta es šchodeen tā eenahtzu pee jumš; ta bija pirmā un lai paleet pehdeja reise.“

„Es juhš negribeju apwainot,“ Greetina teiza un fneedsa winam rofu. „Raut juhš sinatu —“

Wīnšch to waitš neredseja un nedfirdeja; lepni pazeltu galwu tas cīsgahja.

Greetina palita stahwam. Zitadi ta! wina newareja.
• Ro domatu Helmarš, ja wina jaunajam mahzitajam atlautu fewi apzeemot?

Rā wina waretu panest grafeenes Satewstīas ašās peefihmes un Welzena kundses nofihmigos flatus.

Ja, tā bija labat. Bet Helmarš? Kad wina to redsēs? Rāpeh; wīnšch neraksta?

* * *

„Welzena kundse luhf Greetinas jaunfundsē šchowafer uf muifchu; jauna Bergena kundse ar sawu wihru ari eeradisees,“ Unta, preelā starodama, stuoja. „Es pa to laitu palifschu scheid, Greetinas jaunfundsē; fahlat ween jau postees. Zit labi, ta juhš nu reis atkal dabuseet papreezatees. — Grafeenes kundsei šchodeen atkal galwasfahpes; Jahnis domā —“

„Rā tu domā, Marij,“ Greetina pahtrauja Untas walodu, „waj tu waref istift bes manis wifu wafaru?“

„Nu protams, behrnš; ej ween. Waj wehl buhs tahds weefšs, Unta?“

„Ne, Marij, tas gan lai wehl buhtu? Waj warbuht wirfnees Eberhardš? Droschi ween ne; tad jau grafeenes kundsei galwa nesahpetu!“

Greetina fahypigi farahwa luhpaš. Marija eeinterefeta jautaja:

„Grafeenet gan lattam wirfneeka lungs patihst?“

„Nu, to jau allš waretu redset!“ Unta eesauzās. „Eš jau tuhlin domaju. Nesen wina atkal bija pilšehtā, drošči ween, lai šatiltu Eberharda lungu.“

„Tā, tā, whrs tillo sem welenam; taš wairš neko newar fazit!“ Marija peebiida.

Greetina lehni apgeh:bās, meerinadam šewi ar to, ka Rutai galwaš fahpes, un Helmarš neeeradisees. Wina juta, ka tai nepeetiltu špehla — redset abus topā.

Wilzinadamās ta wakarā eegahja augstajā muiščas preestichtelpā.

Uš trepem atbalsojās klušī šoli; weegli stahwš gaisch-pelekā tehrpā tai lidoja pretim.

„Greetin, manu Greetin!“ Anna šauza; abas draudsenes aplampās.

Greetina eeluhfojās Annas mihlajā šejinā un škaidrajās ezis un, newaredoma wairš ilgal nest fahpju šmagumu, šahka raudat.

„Nabaga Greetina, tew ir bijuščas gruhtas deenas. Nah3, neraudi, eesim augščā torna istabinā un parunastmees.“

Greetina tai mehaniski šeloja.

Šeejot mihlajā telpā, tur bija pawadijuš gaischako, laimigato laiku, wina, gandrihs ee!leegdamās, meidš uf diwana un pašlehpā galwu špilwenoš.

„Greetin,“ ta dširdeja Annas balši. „Tāš naw titat ruhpes par wezo Mariju; tew ir žitas dšilakas fahpes. Waj eš tew newaretu palihdset? Šistahsti man wifu!“

Greetina kratīja galwu.

„Raut eš to waretu, bet eš jau nedrihsttu,“ wina elfoja. „Eš labat wehletos buht miruši, nelā tā dšihwot!“

Anna weegli glahstija raudoščaj matuš.

„Nabaga Greetina, tā tad tu nedrihstti teikti, kas tewi tā moza? Šfraudees, warbuht kluhs weeglat!“ Wina

peeglauda draudsenes galwu pee fawa pleza. Pamasam ta kluwa meerigata.

„Mulligà mettene,“ wina pati fewi rahja, „it tà wiß jau buhtu saudets! Rapeh3 gan tit loti raudat? Winam naw bißs laita rakstt, waj warbuht zits lahds eemesls. Gan wiß wehl greeßfees par labu.“

„Peedod, Anna, ta fanehmu tewi ar tahdu rauda-
schanu,“ wina apmeerinajusees teiza. „Tas nu ir gardm; es jau smejos par fawam bailem un ruhpem; tas ir druh-
mais flimneezes istaba pawaditais lails un ilgās peh3 tewis, tas mani darija til behdigu. Tu est laimiga, waj ne?“

Preeka stars islausas no skaidrajam azim.

„Greetin, man truhst wahrdu, lai to isteittu!“

Wina stahstija, ta eefahrtiojuf fawu dsihwi, zil ahtri eedsthojusees jaunajos apstahklos, tahdu preeku tai fagah-
basot nama mahtes loma, un zil wihrs pret wina mihlsch.

Istablnd jau bija pawisam tumschs, tad ais durwim at-
flaneja Bergena balfs:

„Anna! Neustizigà! Rur tu paleez tit ilgi? Mehß gaidam un gaidam!“

Anna smeedamàs atwehra durwis.

„Nu teeschàm lails nahlt leja,“ wiasch ar Greetinu apfweizinajees, turpinaja. „Mahjæs tehws jau kluwis ne-
pazeetigs, ta wina jaunatà meita til ilgi kawejæs; mahmula ir pawisam masruniga, un nu Helmars winai schai sind labatais paraugs, tas lihds schim wehl naw muti at-
wehris.“

Helmars schait! Greetina nestnaja, to eefahlt. Est mahjæs? Ne, tas wairß nebija eespehams, wina jau stah-
weja pee durwim. Us preekschul! Wina pati fewi brosch-
naja. Sirds stàs tà neprahtiga.

Eesjot jaunawas azis pahrlidoja wisu istabu; pee la-
mina sehdeja Welzena kundse, barons stahweja pee galda,
Helmara nebija.

Barons Greetinu arsnigi apfweizinaja.

„Tu jau isflatees pawisam bahla, masà; flimneeku istabas gais tew naw bißs labwehligs.“

„Rur Helmar?“ eejautajās Anna.

„Winfch aifgahja luhgt Rutu, lai ta ar mums walarino,“ Welzena kundse nopuhdamās atbildeja. „Rā klahjas Marijai?“ wina waizaja Greetinai.

Behdejās atbildi pahtrauza mahzitajās Renners, taš patlaban eenahja.

Greetinu eeraudsidams, winfch masleet nobahla. Welzena kundse kuwa runigata.

Beh; pusstundaš, taš Greetinai litās neišzeefchami gara, tahdš kalpotajš ņinoja, ta watarinu galdš klahš.

Wifš peezehlās.

„Waj watarinošim beš Helmara un Rutas?“ Anna jautaja.

„Ne,“ Welzena kundse teiza, „luhdŝu ej un paŝauz winuš!“

„Nahz lihds, Greetin,“ Anna aizinaja.

„Ej ween weena pati,“ Greetina ustraufumā trihzedama, atrunajās.

Anna nellauŝjās un willa to lihds.

„Nobeedeŝim winuš,“ Anna iŝchulŝteja, tad abas ŝtahweja Rutas krehŝlainajā ŝalonā. Zauri ŝmagajeem, tumŝchŝahrtajeem aifŝtareem no maŝā buduara ŝpeedās wahja gaiŝma; no tureeneš aifŝlaneja Rutas ŝudrabŝkaidree ŝmeekli; wina teiza:

„Zit netizlgu ŝeju tu taiŝi, brahlen, man ŝchahdš ŝalahrtojums leelaš loti peemehrotš. — ŝilai Deews ween ŝin, tad to ŝinos atklatibai! ŝchaj zeema ŝtaifŝtulei laikam ŝchēet, ta taš peeder pee labā tona — nowilzinat atklatu ŝadertinaŝchanoš ar „ŝwaidito“ peeluhdŝeju, lai gan ŝlepeni, tā Unta ŝahita, wint jau wiŝu norunajuŝch. — Bet nu ir laiŝi tewi atkaiŝi, Helmar; jau laikam eet pee watarinu galda. Eš wehlu labu ehŝtgribu! Par ŝonwersajiu pee galda gahdās Bergeņš.“

„ŝew ari janahl, Ruta,“ Eberhardš teiza.

„Ne par to!“ ta ŝauza. „Eš tahdu meetpifŝoniŝtumu newaru zeefi. ŝur buhš Greetinaš jaunkundse ar ŝawu madonnaš ŝejtnu; jaunaiš mahzitajš winu zeiš lihds debeŝim; Anna ŝehdš tā zeeniga namamahte, tiŝ ween tai wehl truhšš,

tā oļēti garas sekeš ar lahpamo abatu rokā — nē, man us-
nahl frampjī, par to domajot ween.“

„Bet ko eš tur weens darīschu? Krusttehws un krust-
mahte, Bergens un Anna, mahzītajs un — un,“ wina balse
usreis bija drahma, nospeesta. „Eš tewi luhdsu,“ wīnsch
gandrihs dusmigi teiza, „nahz lihds lejā, jeb eš palīschu
scheit — tā lai eš tur nostatos, tur newaru aemi dalību?
Nahz lihds!“ wīnsch eesmehdās, „tab mehš buhām taifni trihs
pahri, un tu tā leetprateja warefī išschkirt, kursch bruninees
fawu damu wiswairaf zeena.“

Anna saspeeda draubsenes roku, Greetinai zeli trihzeja,
wina tilko turejās kahjās.

„Labi,“ Ruta teiza, „eš eeschu, bet ar weenu notei-
kumu: neaismirsti, ka eš wehl walkaju fehras, mans dahr-
gais — b r a h l e n!“ Pehdejo wahrdu tā sawadi usfwehra.
Helmars eesmehdās saraustiteem smeekleem.

„Mans Deews, tā seeweetes ruhpejas par fawu labo
flawu! Ešmu pahrlēezināš, ka newainigais behrns no mah-
zītaja mahjas fawam peeluhdsejam ir uslīgīs lihdsīgu peenah-
kumu, lai wīnu nelompromitetu. Wefela komedija — weena
wehl ir atraine, otra — wīfu zeenību —!“

Atjehgusees Greetina metās prom; nokluwuš masajā
salonā, ta eekrita sehdeklī, tā āteenu dabujusi. Par laimi te
neweena nebija, laifam jau wīfī bija ehdamsahlē. Domu chaofs
jonoja nabaga meitenes galwā. Wina pahrwilka ar roku
pahr peerti.

„Ko lai daru? Ko lai eesahku? Mīhtais Deews, pa-
lihdsī man, palihdsī man!“

„Greetinas jaunkundš, tur juhs flehpyatees?“ Bergens
fauza. „Eš gribetu išluhgtees teešbu pawadit juhs pee
galba. Waj juhs neeseet wefela?“

Greetina sanehdās.

„Neluhlojatees mant til išbrihnejuschees, eš ešmu we-
fela, pilnīgi —“

Wīfī jau fehdeja ap eepalo galdu, Ruta lihdsās Hel-
maram, Anna — jaunajam mahzītajam. Nedroscheem soieem
Greetina tuwojās sawat weetai. Helmars peezehdās un swei-

zinadams dšilt palozijās. Masleet ironiski wiņšch noštatijs, ka winaī bija jaapšēstās sehbeļli lihdsās mahzitaja krehšlam. Greetina juta asu smeldsi krukliš redsot, ka wiņšch ismainīja ar Rutu šhmīgu mirkli.

Pee galda wiņu watarīnu laiku dšihwi šarunajās. Helmarš runaja wišwairaf. Wišš, to wiņšch teiza, bija ašā pretrund tam, to pirms wina tilko bija uffwehriš Bergens. Ar dšehliġu ironīju Helmarš to grībeja padarit šmeelliġu, taišchu Bergens palīka loti meerīgš; Anna tam laiku pa laīkam usmeta luhdsoschus mirklus, to tas laipni atbildeja.

Mahzitajš Renners runaja loti maš, Greetina nepawišam; beidsot Welzena kundse peezehlās; laiš bija atstahst ehdamšahli. Anna peegahja pee Greetinaš.

„Eš tewi luhdsu, Greetin,“ wina išchulsteja, „nefaki neweenam, to augšchā dširdeji! — Kas gan Helmaram notizis?“ wina ļautaja wišram, kas patlaban peenahja

„Behrns, til nerwoss un neapmeerinats wiņšch jau ir ilgaku laiku. Waj tu to nebiji eewehrojusi? Nesīnu, kas wīnu nošpeesch — man wina šehhl.“

„Man arī,“ Anna nopuhtās. „Nahz, Greetin, un padseedi ļaut to meerinajumam.“

„Grafeene Satewstīja newehlas dšeedašchanu dširdet,“ jaunawa bailīgi teiza.

„Bet eš to wehlos!“ Barona baltš, to ļalot bija loti štingra. „Kas newar panest, lai atstahj īstabu.“

Ruta nepeegreesa wina wahrdeem ne masako wehribu. Galwu atmetušt, ta luhlojās Helmarā, kas stahweja aļ winaš krehšla un tai ļaut to teiza.

Ļat tilku pee šliġeļa, Greetinaī bija ļaet wīnam zeeschi garam; winaš tehros to aīstahra; wiņšch to nejuta.

Greetina nespehja šlaidri domat, šahpes to draudeja šaplošt.

Gandrihš neapšīnīgi ta dšeedaja wezo dšeesmu, kas winaī wiņu deenu bija šlanejusi austiš:

„Ehšt mehneš šudrabs,
Un wehji šnausch;
Manš draugs man ilusi
Par mīhlu pausch.“

Il mirklis dštrfši
 Rā lausā wihns;
 Gaischs preeks štan šrdi
 Rā tamburins.

Šlihtst mehnesš miglā,
 Un swaigsnes bahl . . .
 Šit šrdi šahpes:
 Draugs tahlu, tahl'!"

Behdigais noslehgums tagad bija weeta. Anna nolaida rotas no taustineem un pazehla azis:

„Tā tu wehl nelad nebiji dšeedajuš, Greetin!“

Blakusistabā sehdeja grafeene Satewštija un šmaidija tā agrat, bet weeta aif winas trehšla bija tuffcha: Helmars bija nosubis.

Wiasch wats neeenahza, lai gan flaitā kundse fuhšija Jahni to mellet pa wisu muifchu.

Bef Helmara Ruta tuhlin šahla garlakitotees. Ar newehrigu „ar labu wataru“ ta peezehlās.

Arī Greetina talšjās eet. Winai wajasdeja buht weenai ar nepanesamo šmagumu šrdi.

„Ah, te jau mahžitaja lungu gaida brunneela peenahšums.“ Ruta. uf fleekšna atgrešdamās, dšehligi eemeia. „Newar tatschu pa tumfu eet weenatnē.“

„Man loki šchehl, bet es newaru jaunlundsi pawadit; no šhejeenes man wehl ihšs gahjeens pretešā wirseena pee šahda šlinneela,“ jaunais garidsneeks wehš teiza.

„Es labpraht eju weena un nebaidos,“ ar šcheem wahrdeem Greetina pagahja Rutai garām; ta šmaididama šeloja.

Koridorā tās šahweja weena otrai pretim, šmaids peewilzigajā šejā nodšifa.

„Warbuht šahds zits pawadonis buhtu patihšlams,“ wina apšpeestā balst teiza. „Warbuht labat tiktos atbalstitees uf brašcha wiršneela rotas? — Wehl ta pati prinzeše, šas

fenat; laikam eedomajas, ta war ar mums sazenstees. To-
reis tās bija —“

„Raibas lentas, grafeen, bet tagad kahda zilweta
muhšča laime. Tātschu warat apmeerinatees, man wehl ir
ziti lihdselki aistahwet sawu ihpashumu — nekerotees pee
toketerijas un meleem.“

Ruta fatwehra Greetinas rolu.

„Jums wajasetu buht peetizigatai un apmeerinatees
ar weenu, newis slepeni nodot dahrsneeka mahja mihlestibas
wehstules otram. Nebaldatees, es jau nestnu, kas ir tas
laimigais — lo teistu mana mahte, lo Anna un illumigais
Bergens, ja wini to finatu?“

„Tas otrs, grafeen,“ Greetina teiza meerigi un
staidri, „jau kopsch pušgada ir mans faderinatais. Deesgan
behdigai, ta apstahlki mani speesch slepeni suhtit wehstules;
tatschu zitadi tas naw eespehjams. Wehl behdigaki ir tas,
ta zita, neaizinata persona nowehro manus solus un ta
dahrsneeka seewa naw ustizgi fargajust manu noshepumu.
Ja jau nu reis aiseet tik tahlu un mani manam faderinatam
apmelo, tad es teikschu pateestbu un —“

„Un?“ Ruta jautaja un smaidija.

„Es istahstischu wifu Annai, Bergenam un juhsu we-
zateem; lai fin wisa pasauke, zit dauds launuma shehpjas aif
juhsu baltas peeres.“

Wina smehsās:

„Mulkite! Ro juhs tur fantasejat? Nu labi, redseim!
Dauds laimes! Bet nealsmirstat, ta juhs eseet tikai — Mar-
greeta Sigismund.“

Wina nowehrsās.

Greetina atwehra smagās ahra durwis Smallis leetus
stās seja; zeksch bija ismirzis, dublainis. Winai fala un bija
larsti reisē.

Dahrsneeka mahstnās loas bija gaischs. Greetina eeluh-
tojas eeschā: dahrsneeka seewa sehdeja pee behrna gul-
tinās.

Rab jaunawa peeklaweja, ta peezehlās un atwehra
logu.

„Ko tu esi isbarijusi ar manu wehstuli?“ Greetina drebedama teiza. „Es negaidiju, ka tu manu ustizibu til launi atalgoti.“

„Es? Greetinas jaunlunds — ja juhs ta wareet teiti?“

„Tas ir nahzis atlahtiba! Tapeh3 tu no manis baidijees un wairs nenahzi.“

„Ka juhs ta wareet domat? Karlitis bija til flims; es aissuhstiju Malfiti ar wehstuli. Winsch teiza, ka esot to pareisi nodewis.“

„Kad?“

„Pagahjuschâ pirmdeenâ.“

„Es neefmu fanehmusi.“

„Uf Deewsi! Ka tas eefpehjam3? Winsch teiza, ka jaunlunds pati to fanehmusi parla pee tilta.“

„Es ta neefmu bijusi, wehstule ir nonahlusi neihstas rolas.“

„Uf Rungsi! Bet es tatschu neefmu wainiga, Greetinas jaun—“

„Luhdsu, Marianna, atnah3 ar Malfiti riht pee manis. Man jateel pee skaidribas.“

„Katra sind! Tuhlin riht no rihta. Eitat nedusmojatees!“

Greetina strauji dewas uf preel3chu. Nu wina sinaja, no kureenes flaisa atrattne usstinajust winas noslehpumu. Launs gadijums tai bija eemetis rola Helmara wehstuli.

Warbuht winsch ilgu mozits gaidija atbildi, tamehr Greetinu plosija bailes un ismisums, tapeh3 ka winsch kluseja.

Kas sin, ko wifu winam fastahstijusi flaisa wiltiga seeweete?

„Man3 Deewsi,“ Greetina, domam neprah3igi jonojot, luhdsas, „dod man isdewibu wina redset, ar wina runat Winam ja sin, ka wiss ir melt, isdomajums.“

Pee masa tiltina aif parla tai nah3a pretim flais tumsh3 stah3.

„Helmar!“ wina eekleedsàs, „Helmar! Ès wairò ne-
waru! Rapeh3 tu efi til zeetsirdigs?“

Winsch nogahja fahnis.

Greetina nolaida pazeliàs rotàs.

„Helmar, Deewa behl, usflaufi mani!“

Winsch ahtri pagahja tai gardm un nosuda tumfà.

Greetina fabruka uf mitràs semeò, atfisdamàs ar peeri
pret illa margam.

Sem illa tshaloja masàs upites wilni; naktò bija
tumfcha un batga, bet wehl druhmata un tumfchafa bija
meiteneò dwehsele.

„Nolez lejà, tad buhò wiòam beigàs!“ winai tshul-
steja lahrdinoscha balsò — „tìkai weens masò lehzeens!
Daudfi tà atraduschì meeru.“ Jaunawa peezehlàs. Tuwojàò
foli.

Peepeschì winsch wehlreis stahweja tàò preekschà.

„Helmar! èò neefmu wainiga!“ Èò esmu apmelota!“

„Protamò, par to èò esmu pahrlleezinatò,“ winsch dseh-
ligi teiza. „Bet kapeh3 gan no garlatzibas newar irfzenet
romantisku mihlas lugu? Schehl tìkai, ka garidsneeka lun-
gam schahdàs leetàs naw rutinàs.“

„Jr zilweki, kas melo!“ jaunawa ustraukumà fauza.
„Man schehl, ka tu lauj fewi til noschellojamà lahria pee-
wilt. Èò sinu, f a s pee ta wainigs, ka tu no manis no-
wehrfees. Schì grafeene Satewstija, kas faindeja manu
behrnibu, grib atnemt tagad man manas jaunibas
laimi!“

Winsch gribeja to nostuhpstit.

„Ja tu mani wairò nemihlt, tad wiòmas neapwaino
mani!“ jaunawa ismifust fauza.

Winsch to atlaida; wina folima zela dublòò.

Rà wina pahrgahja mahjà schai walarà! Unta, tai
istabà eenahlot, flaki eekleedsàs. Rà no tahleenes Greetina
redseja Rennera kundfi un Mariju, dsirdeja winu noruhpe-
juschàs balsò, ballpilnos jautajumus.

Wina atbildeja, pati nesinadama to, stahstija, ka flu-
pust pahr lahdu zelmu un fastusees.

Greetina nesaflima id toreid Anna. Wijs breesmigais winaid bija jaisihna no saktuma lihds beigam.

Raut waretu raudat! Bet asaras jau bija israudatas. Winau bij pahrnehmis breesmigs stingums. Lihds schim winaid wehl bija stahwejsi lihdsas meerinataja — zeriba, bet tagad — wijs bija beigts. Ar neschehligu rofu winsch bija aisslehdsis debefis, kuras patš tai reis bija atwehriš. Nu bija tumfchš wisaplahrt, pawisam tumfchš. Wina newareja fatarigi domat, pat luhgt ta wats nespehja.

Ta swaidijās bes meera wifu nakti, azis dega id ugunt, un firdeš id saphēja, ta us idš wafadseja rofu speest. Warbuht wina luhšis — nabaga meitene domaja, winaid taf ja l u h st.

„Warbuht mihtais Deems apschelosees,“ wina pee fewis tschulsteja, „un es riht wats neatmodischos. Raut id notillu! Ai, ja man buhtu mahte, es tai waretu isfleegt wifu sawu postu. Tifat weenu firde, kas mani saprot, tifat weenu!“

Un tomehr schai breesmigajai naktij sefoja deena.

Greetina peezehlās id aissweenu, peenefa Marijat brofastis pee gultas, pateiza kalpenei, kas darams, un apschēdās pee loga ar lahdu roldarbu. Wijs winaid lihds til sweschš. Ranarijas putnisch sarahwees tupeja laktind; zitreis winsch aissween jautri lehaja aplahrt. Logu aistari bija til peleli, istaba auksta, nemihliga.

Greetina nedfirdeja, ta pee durwim peeclauweja. Tifat lad Marija kauza „Gelsch!“ wina pazehla azis un eeraudsija eenahloscho Annu. Mechaniski peezehlusees, wina lahwa tai fewi noskuhpsit.

Anna bija ustroukta. Gandrihs bes lahda eewada ta sahfa stahstid szenu, kas watarwalarā muischā norisinalusees. Rahdu stundu pehz Greetinas aissechanas eenahzis Helmars, falkis, istulufcheem mateem. Rrehslā atmetees winsch sahzis swilpot Greetinas dseedatās dseefmas melodiju, greefigi eefmehjees un pehz brihtina swilpojis tahlat.

Winsch laitam pee watarinu galda bijis pardauds wihna dsehriš.

Bergens, gribedams wtku meerinat, usaizinajis to uf biljarda partiju. Ubi aifgahjuschi biljarda fahlê. Tur laitkam iſzehluſees afaka wahrdu ifmaina. Helmars aifgahjis naftis widû, ne no weena neatwadijees.

„Sini, Greetin,“ Anna turpinaja, „man ir lahda nojauta. Helmars laitkam eemihlejees manâ mahfâ; ta wtku fehru dehl buhs noraidijufi. Râ tew leetas?“

„War jau buht,“ Greetina ilufu teiza.

„Un tu, Greetin, ari neiffkatees apfkauſchama. Waj tew ar jauno mahzitaju radufchâs lahdas nefafkatas? Wafar gandrihf tâ litâs.“

„Waj juhs wiſi eſat faſwehrejufchees noweſt mani lthbf ahrprahtam?“ Greetina eefleedsâs. „Ari tu, Anna, eſi tiſpat — tiſpat launa un zeetfirdiga tâ wiſi ziti!“

„Margreet!“ maſâ, blondâ kundſe aifwainota peetruh-lâs fahjâs. Râ tu wari launoees, tad eſ runaju par leetu, furu mehſ wiſi jau fen uſſtattijam par notahrtotu?“

„Ja, notahrtotu, beſ manâs finâs? Pehz juhf do mam nabaga meltenei jabuht preezigal par latru, laſ tai parahda maſalo uſmantbu. Wtku war firzinat, iſſobot n peeraſtit tai lihgawaint, laſ winaî weenaldſigs, laſ patâ no ta neta neſinaja! Ziteem jau taſ wiſi war littees thri patihlami — fo eſ tadehl eſmu zeetufi, lahdas behdas man ſchis tenlaſ ſagahdajufchâs — par to neweens naw domajis.“

„Greetin, ſchis pahpratumâs mani ſahpigî aiffkar,“ Anna maigi teiza, „jo ſahpigakî tapehz, la pehdejâ laitâ mehſ ſcho to dabufâm dſirDET, laſ it lâ leezinaja par ſcho tentu — tâ tu winâs ſauz — pateefbu.“

„Raſ ir taſ ſchis taſ, fo tu eſi dſirdejuſi, Anna? Eſ tewi luhdu, ſati man to! Tomehr — nè, laba! lai paleel, wiſi welti, wiſi par wehlu — par wehlu!“

Genahza Marianna ar ſehnu.

„Juhſ warat eet,“ Greetina teiza. „Eſ ſaprotu wiſu.“

„Mihlâ,“ Anna atkal eefahla pehz brihscha, „tewi speesch lahds noslehbums. Es tew gribetu palihdsset. Dashedas deenas es wehl palllschu scheid. Utnahz pee manis! Es weenmehr esmu tew labu gribejuff.“

Greetinat kuwa weeglat, tad wina aifgahja, un ta atkal flusi fehdeja pee loga. Deena aifgahja ta wifas zitas. Greetina luhlojâs laulâ, fur weza leepa mahja kalleem sareem. Ta buhs nu aifween, latru deenu, latru wakaru, weentula wina te fehds deenam, nedelam, gadeem... Râ leetuwens wina mahza fchi apfina. Râ wina panetis fcho dshwi? Waj atkal wifis newaretu mainitees? Waj tad wifis jau judis? Neatfauzami?

Wina peetruhlâs lahjâs, eededsa lampu un rakstija wisam wehstuli, rakstija wifu nakti, isstahstija tam wifu, sawu ismifumu, gruhtâs mokas, mihlestibu.

Rihtam austot, ta apgehrbâs, lai dotos pati uf Wisenawu, tuwato pasta stazju. Zelsch bja pahrluhdis, leetus lja ta jau kopsch deenam, aif wehisch puhia seja.

Wina isdirda aif muguras ratu trofsni. Ta zentâs eet ahtrak, talschu to panahza. Greetina apstahjâs, lai palaisiu ratus garam; te tai eeftâs aufis patihlama bals:

„Sigismunda jaunfundje! Ro es zedsu?“ Mahzitajs Renners, no rateem isleezees pahrsleigtis to jautajoschi uf luhloja.

„Es eju uf Wisenawu,“ jaunawa mehanistki teiza.

„Schahdâ zelâ taf neefpehjami eet lahjam. — Waj drihtstu jums peedahwat ratos weetu?“ winsch billi jautaja. „Uri es esmu zelâ uf Wisenawu, lai no tureenes dotos uf pilsehtu, fur schodeen man apspreebe.“

Domu brahsma eelausâs jaunawas apfina. Ahtri ischlihrusees ta peegahja pawifam tuwu pee rateem.

„Waj juhs buhtu ar meeru isbarit man lahdu palapojumu, no kura wisa mana muhscha laime atkariga?“

„Juhs aifween runajeet til swinigt,“ jaunais wihreetis teiza, masleet famulâs. „Ja ween man tas buhs eespehjams, no fids labpraht.“

„Nododeet ſcho wehstuli wirsneela Eberharda dſih-wollt!“

Ur trihzoschu roſu wina ſneedsa tam aplolſni. Pehdejo panehmis winsch puſbalki laſija adreſi:

„H. Eberharda lungam, Torna eeld 7.“

„Wirsneelam Eberhardam — no jumſ,“ ſpehji nobah-lis, jaunais mahzitajs jautaja.

„Waj juhs nodoseet ſcho wehstuli?“

„Man taſ jabara? Man? Kapeh3 teeſchi man?“ wina halſs peepeschi bija kluwuſi neſtaniga.

„Kapeh3 ka man naw neweena, kam eſ waretu uſtize-tees. Jidareet to, eſ juhs luhdsu!“

„Juhſ luhdsat?“ winsch ſlumji teiza. „Bet kapeh3 teeſchi ſcho?“

Brihdi taſ luhlojās laut kur uſ preekſchu, tad atkal zeeſchi eekſtatijās Greetinas iſmozitajā ſeja. Ahtri iſſchlihbrees, winsch tat ſneedsa roſu.

„Ejeet ween atpakal mahjās; eſ darischi to juhs pra-ſat, wehstule nonahſ wina roſās, — nebaidatees, eſ ſinu, juhs nedariseet neto, kaſ nebuhtu juhsu zeenigſ. Ejeet beſ ruhpeem.“

Winsch pazehla zepuri; jaunawa atkaphās, tatschu, pirmſ ſirgi ſahla eet, ta atkal bija pee rateem un luhdsu balſpilnā balſt:

„Dodeet manu wehstuli atpakal! Eſ pati to aiſneſiſchu uſ Wiſenawu.“

Winai peepeschi bija eekritis prahtā, lahdu ſuhni ta iſwehlejuſees! Ko domatu Helmarſ, kad jaunais mahzitajs tam nodotu winas wehstuli? Kaſ ſin, lahda noſtanojumā winsch ſchodeen atkal bija? Waretu iſzeltees afa wahrdu maina? Kaſ wiſſ newaretu notikt teem abeem ſateefotees?

„Dodeet! Taſ naw eefpehjamſ, ka juhs —“

„Kapeh3?“ winsch jautaja.

„Juhſ nedrihſteet nodot winam wehstuli! Winsch ne-drihſti juhs redſet! Nepraseet —“

„Winfch mani neredfēs, Margreet,“ mahzitajs Rennerš atbildēja. „Ejeet beš ruhpeim, wehstule nonahls wina rolās, beš ta winfch mani redsetu. Ejeet tagad mahjās un apgehrbjeet faufas drehbeš. Šowafar eš jums pafinoſchu, ta wehstule pareiši nodota, un ſchis ſinolums buhš pehdejais wahrds, kas par ſcho gadijumu nahls pahr mandam luhpam. Nepateizatees, Margreet!“

Greetina wehl stahweja uf zela, tad rati jau bija attahlinajufchees. Leetus, fejā brahſdamees, wehſinoja winas ſarſids azis. Wiſas winas domas bija dſila, klufa luhgſhana.

Rad rati wairš nebija ſarebſami, ta noſaluſi un illiſuſi atgreesfās mahjās. Deena tai pagahja, drudſchainā nemeerā gaidot mahzitaja Rennera atgreeschanoš.

Rrehſlā wina iſdſirda ratu troſkni, drihš pehz tam jaunais wihreetis eenahza dſihwojamā iſtabā un teiza, ta wiſš nolahrtots: wehſtuli eſot ſanehmis Eberharda lunga aplapotajs un tuhln nodewis.

„Neraiſejatees wairš, Margreetas jaunfundsje,“ winfch meerinoſchi teiza, ſkumit luhfodamees jaunawas iſmozitajā fejā „Deews wada wiſu, tā tas mums wiſlabaf, lai ari beeschi mehš to neaptweram. — Ja jums kahdreiſ kluhſi pahraf ſmagi, neaſmirſtat, ta tur — pahri pagalmam — juhš aifween wareet atraſt diwas ſirdis, kas jums juht lihdsi.“

Winfch aifgahja. Greetina nebija pateiufseeš: ſchat brihdi tai wiſš wahrdi liſās maſi.

Kluſš meers bija eenahzis jaunawas dwehſelē. Winfch iſlaſis winas wehſtuli un wiſš buhš labi.

Otrā rihjā pehz garām, pelelām deenam beidsot parahbijās faule. Rološ jau mirdſeja gairchš ſalums. Pee Greetinas loga stahweja maſais ſahrtwaidſis — dſirnawu Arturš un ſneedſa tai pilnas ſaujas ſneegpulkſtenifchu. Greetina pafmaidija: tee bija ſeedona wehſtneſchi.

Maſais preezigš aifſkrehja, tā algu dabujis daſchuš ahboluš. Greetina nowija wainadſinu un aifneſa uf mahtes lapu. Klufu zeribu apdwesta, wina pahrnahza mahjās.

Pee ſatra darba wina domaja par atbildi, kurai bija janahf. Runajot ar Mariju, wina ſkattija ſtundaš, tad wehſtule waretu buht klahi.

Strahdadama lahdu rofbarbu, ta fluſt iſchulſteja: „Wehl daſchdaſ ſtundas, un jau, warbuht, fanemſchu wina wehſtuli, waj ari wiſch paiz eeradiſees!“ Rà wina to ſa-gai bitu, beſ ruhgtuma, beſ pahmetumeem!

„Sati, behrns, kaſ tew ir? Waj tu lahdu gai di? Tu eſt tit ſawada: wakar pawifam bahla, ſchodeen waigi beg tà uguntis. Sati, to taſ noſihmè?“

„Uhrà ir pawafaris, Marij; waj tu nejuhti, tà faule jau ſilba?“

„Kaſ ta par atbildi, behrns, un lahdi tew ſili rinſi ap azim!“

„Swehtdeena bija ſaulaina, ſilta. It mirkli Greetina luhtojās uſ zela puſt.“

Pagahja pehzpuſdeena, tuwojās wakarš. Zeſch aiſ-pluhda irehſlā, bet meitene wehl arween ſehdeja pee loga, neatlaiſdama gaiſtoſcho zeribu.

Gar logu lahdeſ pagahja. Greetina ahtrumā redſeja witrſneela zepuri.

Preelſchnamā eeſlanejās peeſchi. Ur abām rokam wina turejās pee galda malaſ — durwiſ atwehrās.

„Selmar!“

„Greetinaſ jaunlundſe!“ atſlaneja lahda zita baſiſ. Dürwiſ ſtahweja Bergens — meiteneſ pazeltās rofaſ no-ſlihgā lejup. Bergens tāſ ſanehma ſawejās. „Eſ juhſ iſbeedeju, waj ne. Upſehdiſimeeſ. Man jumſ taſ ſa-ſata.“

Greetinaſ apſinā eeſitās breeſmiga nojauta. Rà ſcheh-laſtibu luhgdama, ta pazehla aziſ.

„Man ſahpigi teſti jumſ wahrduſ, kaſ juhſ apbehdināſ,“ Bergens fluſt teizā. „Eſ juhſ gribetu luhgt — ſanemeet wiſu ſawu lepnumu —“

„Deewſ!“ jaunawa tà nemanā eeſleedſjās, „wiſch mani wairſ nemihl.“

„Mehginat wina aiſmirſt, nabaga behrns!“

Rluſjumſ.

„Greetinaſ jaunlundſ,“ Bergens pehz brihſcha eeruna-jāſ, neſapraſdamſ to teſti.

„Safat man wifu!“ jaunawa sawabi nestanigā balst
luhdsā. Istahstat man wifu!“

„Schis bija grūtakais gahjeens manā muhschā“ Ber-
gens ilusi teiza. „Es biju pee wina, tad tam nobewa juhsu
wehstuli. Sinu, juhs štattijāt stundas, gaididama atbildi,
un nu es to atnesu. Es juhs luhdsu, nelaischat ruhgtumu
fawā gaischajā dwehselē! Juhfu dsihwe wehl naw salaušta,
Deews dseedē latru wainu. — Sneedsat man rolu un ne-
aismirsteet, la mana seewa un es esam juhsu draugi. Uf
redseschanos!“

Winsch aischahja.

Nabaga meiteneš fruhstis dedsinaja postofcha leefma.
Wina peezehlās, atrahwa gulamistabas durwis un eelleg-
damās:

„Mahmin! Mahmin!“ pakrita pee Marijas gultas.
Tad wis ap winu šatumsa.

Kad Greetina atmodās, bija gaischs rihts. Pee gultas
fehdeja Anna. Sa eelika draudsenes rolās pirmās wijo-
lites.

„Mans wihrs leef tewi šrsnigi šweizinat,“ wina teiza
besgala maigā balst.

Greetinās apšinā peepeschi pazehlās pagahjuschais
wakars; wina eewaidejās neisteizamās šahpēs.

„Greetin,“ wina meerinaja. „Neraudi, apmeerinees,
eesim ahrā pastalgatees.“ Par Helmaru ta nemineja ne
wahrda.

Greetina wehl nespehja aptwert, la winsch to pa-
metis.

„Aistahj mani weenu!“ wina luhdsā draudseni.

Anna štumji pakratija galwu un aischahja.

Greetina atkal fehdeja weena pati pee loga. Sawabi;
pulkstenis tikscheja šapat tā agral, tur rotaladamees šallee-
dsās muischas kalpu behrnt.

Šilai Marijas azis runaja: Nabaga behrns, šaut es
tew waretu palihdsēt! Wina wifu šinaja.

Šiti fruhstis aishween no jauna šautaja šahpju plošitā

frds: Rahdu grehtu tu efi nodarijufi, ta tew bija jalkuhst til befgala nelaimigai?

* * *

Pagahja deenas un nedelas.

Ulgreesas Greetinas tehws. Winu gan pahrsteidsa meitas pahrwehrstais isfats, tatschu winsch preezajds, ta ta atfal wezaja, weentulaja mahja.

Krehflas stundds tas stahstija par saweem zelojuma peedfihwojumeem.

Beeschi eenahja Rennera kundse; ari Marija, sehdebama wezaja atsweltnes krehfla, usmanigi klaufjads, tad winsch runaja par Romu un tureenes milfigo Petera basnizu, par Watikanu ar statstajdm glesnam, waj juhmoja par paradises stuhriti Neapelē, tur juhra til sila, un debefis til skaidras la nesur zitur.

Daschreis eeradds ari jaunais mahzitajs, Annina to aifween eepreelsh peeteiza.

Raut zil nomeerinajufees, Greetina fanehmads un aifgahja uf muischu.

Drihs ta pahrleezinajads, ta barons un Welzena kundse no behdigads episodes nesin neta. Anna un Bergens fargaja winas noflehpuumu un bija diwfahrt mihli pret to.

Par Helmaru wina nejaufchi dabuja finat, ta tas airodotees tomandejumā — Rosdamā.

Ruta garlailojads wairaf la jehlad.

„Wina augu deenu raksta wehstiules,” Unta kahdreif Marijai bija stahstijufi.

La bija peenahlufi wasara, flaista un faulaina. Greetina to gandrihs nejuta, tatschu Marijas behl wina preezajads.

Slimneezes krehflu noweetoja ahra sem wezads leepas, tur wina wareja elpot tihro gaisu. Neweens zilwels ne-

waretu buht smalljuhtigaš par šho wezo, weentahrscho fee-weeti. Ne ar masalo mahjeenu ta neaifflahra Greetinas rehtu.

Jaunawa kluffbâ bija batdijuseš no winas pahmetu-meem, bija domajuš dširdet:

„Eš jau to finaju — tu pati to pribeši — waj eš jau fahkumâ neteizu!“

Nebija nekaš tamlihdšigs. Reif wina bija metteni brihdinajuš, un ka ta kluwuš nelaimiga, wina to miht faubseja un neufkrihtošchi meerinaja.

Wafara aifgahja. Rudens wehšch puhta pah no plautajeem lauteem un katra deena neša lihdš atminas.

Dirâ septembra wakarâ tâpat ſpjhdeja mehneš; pee wezâš leepas atſpeeduseš, Greetina luhjojâš uf muifčas puš; ſchoreif mehnešniza nebija til ſkaidra un ſeltaina lâ toreif, pah wiſu bija pahrlaiduſeš weegla migla lâ blahwš ſchlidrautš, jeb art tâš bija aſaras wina azis?

Tai atkal bija jadomâ par wezo dſeefmu, ſo wina taiſni pirms gada ſchai wakarâ gawilledama bija dſeedajuš.

„Tahlaſ ne, tahlaſ ne!“ winšch bija luhdšis, nelaudams tai dſeedat behdigo noſlehgumu:

Sluht mehneš miglâ,
Un ſwatgsneš bahl . . .
Sit ſirdi ſahpeš:
Draugš tahlu, tahl!“

Rur winšch waretu buht. Ne ſtunda nepagahja, tad ta nedomatu par winu. Râ wina to ſel tad waretu aifmirſt?

Ui, wiſu paſauleš laimi par winu!

Atkal pagahja nedelaš — garas un weenmulas. Kopluš un juntuš atkal klahja ſneegš.

No wezâ mahžitaja iſtabas loga ſkaidri wareja redſet muifčas peleloš muhrus aif kailaſeem koleem.

Seemasfwehtli bija aif burwim. Greetina baidijās no teem — tā wina toš pawadiš?

Bes preeka ta apgahdaja dahwaninas tehnam un Marijai.

Geradās barons un luhdja Greetinu, waj ta buhtu ar meeru palihdset wina seewai fwehtku preefchwalarā isdalit dahwanas muifčas laudim.

„Pats par sewi saprotams, Greetin,“ winsch peebilda, „tikai tahdā gadījumā, ja tu to daritu labpraht. Tu tagad nahz tik reti, ta es gandrihs baidos luhgt, tik behdiga tu isflatees, tad est pee mums. Es biju eedomajees, ta tu katru deenu attezeš uf muifchu. Sinams, Marija sliima, un tew jawada šaimneeziba. Saki, behrs, waj tu wehl dseedi?“

„Ne,“ wina kluš teiza, man leetas, tehnam tas sewi-
schki nepatihl, un —“ wina gribeja teikt: „— es wairš ne-
waretu dseedat“ — bet aplusa.

* * *

Swehtku preefchwalarā Greetina aikal stahweja aug-
stajā sahle un salahrtaja dahwanas pee eglites.

Welzena kundse ar winu laipnt šarunajās.

„Tu tatschu rihtwakar ari atnahšā, Greetin,“ wina luhdja. „Schogad mums buhs kluš fwehtli. Bergeni ne-
eeradisees, Annas dehl, wina tagad nedrihst atstah mahju;
mehs buhšm gluschi weeni. Alnahz uf tahdu stundinu.“

Drihs wišs bija lahtiba.

„Tu waretu tšlahpt pee grafeenes, Greetin, un panai-
zat, waj wina schowakar nahšs leja,“ Welzena kundse teiza.
„Es pa tam eedegschu fwezites.“

Schis usdewums Greetinai nebija patihlams. Wina
atzerejās behdigo wakar, tad abas ar Annu bija uslah-
pufčas augschā un eegahjuschas Rutas salonā.

Patlaban ta gribeja suhtit Jahni, kad koridorā saduhrās ar Antu, kas nāza no grafeenes istabam.

„Labvakar, Greetinās jaunlunds. Šowakar juhs warsefet pastahstīt Greetinai to jaunū Wina man negribeja ne par to tizet, lai gan es tuhlin teizu, ka no Eberharda lunga un grafeenes kundses isnahls pahris. Ne, kas to šowakar buhtu domajis!“

„Anta, to tu runā?“

„Gan jau redsefet. Eberharda lungs tihri negaidot eeradees un tagad ir pee grafeenes kundses.“

Anta aisseidsās.

Greetina atbalstijās pret aulsto seenu. Greisfirdibas molās fagrahba wīnu ar neatwairamu spēhku.

Tā tad t a p e h 3 wīnš to wairš nemihleja, — tapeh3!

Wīnš mihleja staksto grafeeni Satewstiju!

Rutas istabas durwis atwehrās, krehslainajā ešā trita špilgta gaismas šwihtra.

Greetina redseja isnahlam wina pašhstamo stahwu, feeweete garā, ballā tehrpā tam sekoja.

„Uš redsefchanos, mans mihlais,“ wina teiza, to abām rošam apšlaudama. Es steigšhos šalahrtot tualeiti. Šitai paruhpešes, lai wezali pahraš nešbihstas no tawa negaiditā bildinajuma.“

Wina gaischi eefmehjās.

Wīnš to nosluhpsitija.

„Uš redsefchanos, dahrgā!“

Greetina dšili eerahwās loga eedobumā; šrds tai neprahtigi štās dusmās un šahpēs.

Raut til wīnš to neeeraudšitu!

Ne, wīnš balles bija neweetā: tur wīnš ašgahja, lepni pazeltu galwu, uswaras šmaidu sejā.

„Uš, Greetina waretu winam mestees šahht un usšaukt: „Tu maldees, weentgi mani tu mihli; tu wilees. šā w i n a t e w i w i l, w i n a — a u f s t a i š b e š f r d š r a d i j u m s ! “

„Nu wina šnaja, to nosihmē naidš.“

Greetina puhleitàs fakopot fpeklus. Wina gribeja flepús panemt mehteli un zepuri un aiseet.

Se peenahza Jahntís :

„Barona kundse leef luhgt, lai juhs weena pati isdalu dahwanas; winaí patlaban naw laika — tur eelschã ir Eberharda fungs. Gan jau redsefm, to tas no fshme.“

Winfch atwehra sahles durwis; pee eglites jau stahweja mahzitajs Renners.

„Waram sahlt,“ Greetina aislaustã balsi teiza, „barona fungs ar kundsi patlaban newar naht.“

Geaiznaja behrnus, atskaneja swehtlu dseefma, mahzitajs runaja — Greetina to dstrdeja la no tahleenes.

Ur fainneeziabas waditajas palihdsibu wina isdallja dahwanas, tad ahtri apgehrbas un pa peefnigufcho zelu bewas mahjup.

Martija fehdeja dshwojamã istabã pee krahfns.

„Waj ne, Greetin, rihtwalar tu paliffi pee m u m s?“

„Ja, Martij, es paliffchu pee jumš.“

Swehtlu wakarã wina fehdeja fawã istabinã; tur stahweja masa, isrotata eglite.

Martija, pee krahfns fehdedama, lasija bibeli.

Pamasãm fatumfa.

Basnizã swantija.

Greetina peezehlãs un panehma mehteli.

Weena pati ta gahja pa zelu, tur pirms gada bija staigajusi ar winu; pee mahtes kapa wina nokrita zelos — weena.

No basnizas skaneja la toreij:

„Naktš klusã, brihnischfigã,
Bet wisulaimigã!“

Un atkal wina stahweja basnizã un wareja luhgt, beifot atkal luhgt, lai w i n a m buhtu labi.

Winas luhgschanâ apsolofchi skaneja jaunâ mahzitaja balfs:

„Gods Deewam augstibâ, meers wirs semes un zilwekeem labš prahtš!“

Utgreeschotees mahjup, tai staroja pretim no wezâš mahzitaja mahjas logeem swezlfchu miršsumš.

Tehws un Marija winu sagaidija ar masâm dahwanam un leelu mihlestibu ſrdiš.

Wezais mahzitajs stahstija, ta pagahjuschâ gadâ winfchweens deenwidos fwinejš Seemasfwehtlu wataru un ilgojees pehz eglites, fwehtlu dseefmam un sawa weentgâ behrna.

„Nu mehš aifween palifâm lopâ,“ Greetina, winam peeglausdamâš, flufâ teiza, „aifween!“

Nakti, tad tehws un Marija jau bija dewufchees pee meera, Greetina, pee loga peegahjuš, ilgi raudsijâš uf mulščas gaischajeem logeem.

„Tu spawehri man mihlestibas durwis — paldees tew par to!“

* * *

Wezajâ mahzitaja mahjâ laifa gaitu gandrihs nejuta. Deenas willâš til weenmull, un tomehr peenahza pawafaris.

Rahdu deenu Greetinas flufajâ istabâ eenahza Anna, nesdama uf rokas sawu maso meitnu.

Ubas draudsenes ilgi farunajâš; Annai bija til daudš fo teift.

Pehz fwehtleem Greetina wairs nebija mulščâ bljuš. Nejauschi winai bija gadisees dsirdet, lura deenâ noliktas Heimara un Rutas laulibas. Remerfa kundse stahstija, ta masâ basnizina esot gresnota seebeem un nestaltamâm fwezem.

„Bill esot wiß tikpat krahſchni,“ wina turpinaja. „Weest nahlot no tuweenes un tahleenes. Waj juß, Greetinas jaunfund! ari eſeet luhgta?“

Nè, Greetina nebija aizinata. Ruta un Welzena kundſe, jadomà, to newehlejàs; ari Bergens un Anna drihſal atrunaja; warbuht weenigi barons par to bija domajiß, bet ari taß pehdejà laikà wairß nebija pret wina tik laipnß lã agral; tahdreiß wiñſch bija runajiß kaut to par nepateizibu, tapeh3 ta Greetina tik reti rahbijàs muifchã. — Nè, nepateiziga gan wina nebija.

Rahſu deena, wina rahſu deena! Saule lehja ſeltainuß pluhduß pahr ſalojoſcho ſemi, un ahbeleß ſeedeja, lã wehl nelad.

Laulibam wajadſeja notilt wakarã. Rad baſnizina eſwanija, Greetina eerunajàs karſta wehleſchandß wina wehkreiß redſet. Wairidamðß no zilweleem, ta pa maſam ſahnu durwtinam eſagadß baſnizã. Tur bija ſchilbinoſchi gaiſchß. Greetina eſſpeeddß tumſchatajã faktina aiß koka kolonnas, ſuru rotaja ſaſas wißas. Ap maſo altari pulzejàs lepna ſabeebriha. Welzena kundſe, lã kaut to gaididama, nemeerigi luhlojàs aplahrt. Greetina eerahwadß dſikal ehnã. Puhla ſchalfona peepeſchi apluſa; dſirdeja peebrauzam ratus. Wiſu azis peewehrjãß durwim; bija dſirdami apbrihnoſchenas iſchulſti; wini tuwojàs altarin.

Greetina nedſirdeja mahzitaja wahrduß. Rad Helmarß un Ruta nometãß zeloß, wina ſtrautt iſſteibſdßß no baſnizas. Tikai nedſirdet „ja,“ to wiñſch teiðß! Mahzitaja mahjã dahrſind ta apſtahjãß. Tur wina palika ilgi, ilgi. Baſnizã jau bija tumſchß, tikai no muifchãß ſkaneja rahſu muſika, bet wina wehl aiſween ſtahweja, atbalſtjuſeeß pret wezo gobu. Uſſtahia!

Uri taß pahrgahja, tikai ſirdt palika dſika rehta, to tatrß ſlahreens ſahpinaja.

Greetinas dſihwe riteja tahlal fluß un weentuli. Sehweß paraſti ſehdeta pee grahmatam. Uß muifchu wina wairß negahja. Remerſa kundſe gandrihß ildeenã eenahza palahkoteeß, lã lahjaß wezã mahzitaja mahjã. Jaunatß mahzitajãß

bija atturigs, talschu llusiba winsch atsween ruhpejās par Greetinu.

Bergenu pahrzehla uf Wini. Ta bija gruhtha deena, tad no Greetinaas atwadisjās abi ustizamee draugt.

„Neaismirjat man! pawisam,“ wina luhdja, toš lihds muischas trepem pawadidama.

Wina warbuht buhtu eegahjuß eetschā, ja alejā patlaban neparahditos augsti, walejt rati, luros ta eeraudßija Helmaru un Rutu. Pehdeja tureja groschuß. Greetina ahtri nogreesjās lahda fahnu zellnā. Auffs tai stās Rutas smeetli.

Barons wina atkal eizinaja atpatat uf muischu. Greetina atteildamad norohdija uf Mariju. Wezajai, flimajai feeweetei winas gahdiba bija nepeezeeschama. Schis ruhpes winai neweens nedrihtsteja atnemt. Ros sin, zil ilgi tai wehl buhs mihlais meerinajums, ta wina lahdam wajaßiga.

„Tu nedrihtst schein weena palikt, tu nonihtsti,“ barons teiza. „Wismas pahris reises nedela noteiktās deenās tew janah! pee mums.“

„Es jums tuhlfstoschlahrt pateizos,“ Greetina teiza; „tagad ne, warbuht wehlal, es newaru wehl —“

Pehz dascham deenam barons atkal eeradās.

„Tew schodeen latrā sind janah! man lihds,“ winsch stingri teiza. „Es esmu taws aibildnis un waru tew pawehlet.“ Greetina negribot pallaußja. Pazeetigi ta sehdeja lihdsjās Welzena kundsei, klauffjās, ta lahjas Annai, un dārdeja, ta Rutai esot flaisis sehns. Pagaidam esot leela kilda wahrda dehl.

Barons noteiza deenas, tad Greetinai jaerodās muischā.

„Ja tu lahdreß neatnahßi,“ winsch peemetinaja, „es pahrlleezinaschos, waj ir peeteefoschs eemesßs. Tu nedrihtst tā palautees fahpem. Wisa dshwe tew wehl preeschā.“

Wisa dshwe! Greetina satruhlās — waj ta winai buhs jadhwo? Wisa dshwe? Zil garßch tad ir zilwefa muichs? Alpmehram septindesmit gadu — un winai bija wehl itkat biwdesmit. Bet Deews taf ir schelligs, wina domaja, man neduhs til ilgi jadhwo!

Wina bija pallaufīga: noteiktos wafaros ta eerodās muiščā, ņehleja ar baronu ņachu, laņja tam preeņchā laitraktus. Deendā ta wadija maso ņaimneezibu wezajā mahzītāja mahjā; bet wifu wina darija beņ preeka, it tā miruņchu ņrdi.

Rahdu wafaru ta atkal bija muiščā un peespeedās uņmanīgi klauņtees, to baronš ņahstija par ņartupeku raņchu.

Peepeschi Welzena kundse klauņdamās pazehla galwu. „Weeņ,“ wina teiza un nolika roldarbu.

Jau bija dņirdamas balņs, durwis atwehrās un eenaħza Ruta, Helmara pawadita.

Greetina wairš newareja aisbehgt. Rā peekalta ta palika ņahwam.

Winsch, to eeraudņidamš, weegli nobahla. ņlaistā kundse jaunawai nepeegreesa ne masako wehribu.

Nometuņi ņawu ņamta mehteli, ta ņrauji metās pee mahtes.

„Mamuzit, tew jaiņņtir ņilda. ņedomajees, wezā grafeene Satewņtija Winē miruņi. Man atrakstija, ta buhtu wehlamš, lat eš buhtu klah, tad atwehrš testamentu — man jabrauz, eš gribu braukt uņ Wini, bet Helmarš paņata, ta taš neefot wajadņigs un negrib mani laiņ.“

„Nu ņehstatees tatschu wispirmš,“ baronš pahtrauza meitas wahrdu pluhņmu, „tad wareņim kopigi apņpreeņtees. Raš tew buhtu pret to to eebilst, Helmar?“ winsch greesdās pee meitas wihra, taš ņawu ņehdeklit bija atwirņijis ehndā.

„Galwenais eemeņlš ir taš, ta maņnais ņlmo. Man leekas, ta Rutaš klahbuhtne behnam daudņ wajadņigala, neņā testamenta atwehrņchanai.“

Wina balņš Greetiau ņahpinaja. Ta gribeja peezeltees un atņiht iņtabu.

„Waj tu jau atkal gribi aisbehgt?“ baronš eesauzās. „Neņas tamlihdņigs nenotiks!“ ņatwehris jaunawu pee rolas, winsch to nowilla uņ hrehņla.

Nemeens bes wina nenojauta, lahdaš mofas winaf bija tur ņehdet.

„Man japeebalso tawam wihram, Ruta,“ barons turpinaja. „Bes tam Winē tewi waretu ņagaidit pat nepatīņšanaš; ar pirmā wihra radeem tew nelad naw bijuņhaš ņewiņhli labas atteezibas. Galwenais tomehr ir, ta maņnais nejuhtas labi.“

„Tik launi nemas naw, Helmars aņsween pahrspihlē.“ Jaunās kundseš azis duņmigi eemirdņejās.

„Tomehr, Ruta,“ Welzena kundse eebilda, „ari eš labaf grribetu tewi atrunaf.“

„Bet eš tal jumš ņaku, ta man jateef Winē!“ Ruta aņaram azis ņauza.

„Labi, brauz — eš palīņņu pee maņā,“ Helmars wehņi teiza.

„Kaš tew rakņtiņš Ruta, ta tawa ņlahtbuhtne maja-dņiga?“ barons eejautajās.

„Luhl, taš jau ir,“ Helmars atbildeja winas weetā. „Wina ņaka, ta eņot no Wines ņanehmufi wehstuli, bet kaš to rakņtiņš, to wina man naw uņtizejuņ.“

Ruta ņamulņuņi luhtojās uņ ņemi.

„Peeteef,“ wina pehž drihņha aņi teiza. „Man ir rakņtiņš un eš brauņņu!“

„Rad?“ barons jautaja.

„Pehž eefpehjas drihņi; eš domaju pariht.“

Helmars bija peezehlees.

„Waj neeņim tawā iņtabā un neņņmeheņim taņdu zigareti?“ wiņņch greeņās pee barona.

Ubi lungi iņgahja.

Tiņlihdņ tee bija prom, jaunā kundse apbehra wihru aņakeem pahrmelumem.

Greetina peepeschi ņaprata, ta wiņņch naw latmigs. Starojofchais ņmaldš no wina ņejaš bija noņubis, ap lepno muti eefihmejās noguruma walbņš.

„Mamuzit, eš wairš newaru iņsturet ņcho meetpilņonīņlo dņihwi, muhņņigās ņaņijas, tur zita nelā nerund, tā

tīfai par kalponem un behrnu putriņam! Pilsoniškās sostiņas flatās manī tā brihnumā un runā par ekstravaganzem un deesīn to. Deewš, tā es lahdreis Winē dšihwoju, un nu man negrib laut pat aishraukt us tureeni!”

„Ruta, tu pati nesīni, to runā. Tēw tāpat wajašsetu interefetees par kalponem un šewiški par behrnu putriņau. Kas ta par mahti, tam behrns nestahw pirmā weetā?”

„Manš Deewš, nu ja,” jaunā kundse teiza, „masais jau ir tihri jauts, bet peelopt tahdu kultu un wišu beenu pawadit madonnas posā, tā Helmarš to no manis prasa, es newaru. Es wehl esmu jauna, gribu dejot, papreezatees! Galu galā tas wišs wehl nebuhtu tīt breefmigi, ja tīt Helmarš —”

Wina apluša.

„Tu aishween weltigi uštrauzeees,” Welzena kundse aishrahbiņa. „Es tēw eeteiktu šchahdas šzenas pahrat beeschi neuswest; tas notrullina wihra juhtas, tu winam ar laiku waretu kluht weenalšiga.”

Ruta škarbi eefmehjās.

„Tas jau ir notizis! Es juhtu, ka mums naw daudš kas lopejš; ja behrns —”

„Ruta! Neaismirstees!” Welzena kundse meitu štrauji pahrlrauzā.

Ta paraustija plezus.

Nejauschi paraudšijusees us Greetinas puši, wina šlali eefmehjās:

„Kungs Deewš, kapeh3 tīt isbeedeta šejina! Waj ne, masā, juhs newarat eedomatees, ka juhsu idealam buhtu lahda pelama ihpashiba?”

Welzena kundses rola šmagi usgulās Rutas pležam.

„Ne wahrba waitraf!“ wina nobahluſt eefauzās. „Eihds ſchim eš domaju, ka nerwoſtate, kaš iſpauſchaš tawāš pehdejaš wehſtulēš, ir neſenāš ſlimibaš fekaš. Nu redſu, ka tu eš pilnigi weſela. Tagad ſaprotu ari, ka juhſu lauliba naw laimiga. Gewehrotot tawāš ſobgalibaš, wainigā puſe man naw waitš ſamellē.“

Ruta ſmehjaš.

„Rapehž tit tragifſti? Gan jau mehš wehl kaħdu laiku ſawu juhgu pawillſim. Beš tam eš zeru Winē iſſlaideteēš. Waru doteēš zelā beš ruhpeim: wiſch ſehdēš pee ſchuhpula deenu un naſti.“ — — —

Helmarš pee galda bija neparafſti baħlš.

Greetina juta, ka taš laiku pa laikam winā noluhfojaš.

Ruta ruhpejaš, lai netruħtu weelaš nepatihlamām ſarunam; pret Helmaru wehršaš neſkaltami uſbrukumi, bet wiſch to neeewehroja.

Zuhlin pehž watarinam taš peezeħlāš un atwadijaš.

* * *

Sonakt Greetina neeemiga lihds pat rihtam. Atkal un atkal tai bija jadomā, žit nelaimigš wiſch iſſlatijaš.

Pehdejaš ruhgtumš pret winu, kaš wehl ſlehpāš kaħdā ſrds ſaktinā, iſgaiſa, atzeroteēš wina gurdo ſlatu un ažiš.

„Marij,“ Greetina otrā rihtā pee ſlimāš peegahjuſi, trihzoſchā bałſi teiza. „Waj tu ſini, ko eš watar redſeju?“

Marija pazehla ažiš.

„Tad ne Helmaru Eberhardu?“ wina, pateesibu jausdama, strauji jautaja.

„Ja, Marij, es redseju wina, bet ta!

„Nu?“

„Winsch isflattijas til noruhpejees. Laikam nesaflanas ar Rutu —“

„Es jau to sinaju,“ Marija pamahja. Tas ir taisns Deewa fods! Tas buhs wehl smagats, lai winsch redi, to pee tewis nogrehlojees.“

Greetina isbailēs peetruhtās.

„Marij! Es nebuhtu tizejusti, ta tew waretu buht til atreebigas domas. Ja tu buhtu redsejusti, zil winsch bija behdigē, šagrauftis —“

Wezā seeweete wina starbi pahtrauza:

„Greetin, nesahz atkal; tawa mihlestiba us wina tagad buhtu grehts.“

„Grehts?“ jaunawa atfahrtoja.

Wina aisslahja seju rolam — kur ta bija aismaldijusees!

Somehr — nepahrwarams spehts to willa pee wina — meerinat wina, teikt tam kahdu labu wahrdu.

Un tomehr, Martijat bija taisniba; wina nedrihtsteja par wina domat, winsch to bija atgruhdis un — ai, tās bija neisdomajamas behdas!

* * *

Ruta teeschām bija aisbraufust us Wini. To Greetina dabuja sinat, kad noteiktā wakarā, ta latru nedetu aisgahja us muischu.

Welzena kundse bija bijuši pilsēhtā apraudsti meitas dehtinu.

„Waj no Wines ir tahdas sinas?“ Greetna jautaja.

„Ja, wehstule Helmaram, bet loti ihfa. Wina raksta titai par mantoschanas leetam. Wezās grafeenes Satewflijas leelo ihpachumu uniwersalmantineels esot winas weenigā brahla Bodreflija dehts. — Nu, ta naw leela nelaine. Rutai peeteel ar to, to winai atstahjis miruschais wihrs. Es pat newaru eedomatees, tā wina wareja gaidit wehl wairaf.“

Welzena kundse apllusa, it tā jau buhtu par daudf isteklusi. Tas pateesti nebija winas raksturā. Taischu laikam tagad ta jutās weentula un ilgojās zilwela, ar kuru waretu no šrds isrunatees.

Greetina nowirsija šarunas uf Annu.

Bet pateklusi daschus wahrduš par Annas pehdejo wehstuli, Welzena kundse atkal atgreesās pee Rutas.

„Tu newari eedomatees, Greetin, tā mani tas šahpina, tā Helmars un Ruta newar ihsti šastanotees. Es no šchis laulibas zereju wisu labu. bet Rutai jau tagad wisš apnizis, pat behrns to garlaiko. Es jau negribu Rutu ween wainot. Helmars naw karstš mihletajs, laulibā winsch šluwis šlufs, druhms. Winas pirmais wihrs to islutinajis, juhšmodams par wisām tās šaprisem.. Helmars ir nopeetns zilwels un uštwer wisu zitadi. Ruta to šajuht tā truhkumu, ja wihrs šairu rihtu un wafaru no jauna neatkšahj mihlestibu. Raut til nu wina ahtraf atgreestos!“

Tas bija ilgi jagatba.

Pagahja wehtrainais nowembris, šlaidrs un aulstš peenahza dezembris, bet šlaisā kundse wehlaisween šawejās Winē.

„Pafinas mani ne par to negrib laist prošam,“ wina rakstija mahtei. „Es gribu šcho laitu labi isleetot; šas šin,

lad es atkal tikschi schurp. Bodrefflijs ir loti laipns. Winsch mani luhdja scho laiku usturetees Satewstiju pili. Es atkal dschwaju fawas istabas, un rihtos atmosfotees man leetas, it la wifs, wehlat peedshwotais, buhtu tikai fapnis bijis. No katras telpas man dweesch pretim tas brihnischkais laiks, lad es wehl biju grafeene Satewstija, un ir stundas, lad es aismirstu, ka drihs buhs jaatgreeschas schauros, apnizigos apstahlkos."

Welzena kundse scho weetu lasja Greetinat preeschä un ispluhda afaras.

"Ja tas wairs newar turpinatees," wina teiza, "Helmaram jafaka lahds noteizoschs wahrds. Mani wina wairs nellaufas. Es Helmaram jau wairakahrt esmu luhguf to nopeetni atzinat atpafak, bei wansch negrib. „Ro tas lishes, ja wina nahls speesta," wansch faka. „Zai jaatgreeschas Labprahthigi." — Nu, man leetas, ja wansch uf to gaidis, wina wairs nemaf neatgreesfisees. Wlaam energisli jausstahjas, jau zilwetu deht ween."

Wina afsehbdas pee ratstamgalba un fatwehra spalwu.

Greetina panehma roldarbu, lad eenahja barons, aplofni rotä.

"Wehstule no Helmara," wansch, to seewai sneegdams, teiza. "Wansch, leetas, faudejis pazeettbu un usaizinjis Ruta atgreesstees, pee kam gan loti wehst un stingri, la man schkeet. Bet waj ar to wansch to panahls: Ruta wihra negrib redset pawehlneeku, bet wergu."

Welzena kundse nopuhtas:

"Labi, ka wansch scho wehlechanos wispaher isteizis. Es gribetu redset, kas nu notiks.

Ruta atgreesās; tātchu ūchi atgreeschandās wihru dīki eewainoja, jo wina eeradās mahjās tīfat peh3 Seemas-
fwehtseem, neatzeredamās mihlo mahtes peenahlumu —
par preeku masajam eedehinat fwehtku fwezites.

Welzena kundse to Greetinai stahstot raudaja.

Atkal bija pawafaris.

Rahdu wafaru mulschā eerasdamās, Greetina tur at-
rada preefchā Rutu un Eberhardu. To wina nebija gai-
dijūfi.

Wifbeht wairš newareja.

Winat parahdotees, wif aplusa, tīfai Ruta ūwadi
eesmehjās.

Welzena kundse neatnehma Greetinas ūweizeenu; Wel-
zens to druhmi usuhloja.

„Sā tad,“ jaund kundse strauji pahtrauja flufumu,
„es newaru justees laimiga laulibā, tur wihra ūrds man
nepeeder nedallia. Ar noschelojamām paleetam es neap-
meerinos.“ Wina atkal ūfarki eesmehjās.

Greetina gribeja ifeet no istabaš. Skaistā kundse
tai peepeschi atradās lihdsjās un ūhpigi ūschnaudsa winaš
rofu.

„Paleez,“ wina ūauza. „Tu efi ta, ūuras dehl wina
ūrds nowehrfusees no manis, tu augstprahtigā prinzeūe,
tu!“

Greetina neaptwehra, to teitt. Winaš bailpildnās azis
ūstapās ar Welzena kundses pahrwehristo ūlatu.

„Mani tu, Ruta, wari aprunat, zil tew tihl,“ Helmarš
flufi teiza, „til neeepin newainiguš zilwekuš ūchai behdigajā
stahstā.“

„Newainiguš?“ Ruta greeūigi jautaja. „Wina laikam
pa ūapneem rakstijūfi tew wehtules un dahwinajūfi ūawu
gihmetni? Skaates, maht, te ir ūchi newainiba,“ wina no-
meta uš galda Greetinas gihmetni.

„Greetin!“ Welzena kundses balsi flaneja ruhgtš pah-
metums. „Greetin, waj mehš to bijām pelnījufhi!“

Brihdi waldija smags Ilufums. To pahrtrauza Hel-
mara balsš:

„Rapehž juhš tif pahrmetschi luhlojatees Margreeta?
Winaš gihmeine un wehštules man ir no ta laita, tad
Ruta wehl nebija atraline un nedsihwoja scheid.“

„Netizat winam,“ Ruta sauza. „Winfch par ņho
meiteni domadamš pret mani weenmehr ir bijš aulšis un
weenoldstgš. Ta ir neustizba!“

„Margreet,“ barona balsš bija neparasti nelaiņa;
waj tu teefchām efi winam rakstijufi?“

„Ja!“

„Gali, tā tu — es tevi ašween tureju par nopeetnu
meiteni — wareši ņarastitees ar wirsneeku Eberhardu, tur
tew talschu wajadsēja ņaprašt —“

„Peedod,“ Helmarš winu pahrtrauza. „Man leetas
tu pahproti. Margreeta bija mana lihgawa un es
winu buhtu apprezejis, ja man nebuhtu ņastahstitas leetas,
turām es notizeju un lausu ņho ņaderinaschanoš.“

„Tawa lihgawa?“ baronš jautaja, it tā dširdeto ne-
ņpehtu optwert.

„Ja.“

„Redši, tehtin, wina lihgawa,“ — Ruta atkal ņmehjās.
„Teefchām ta buhtu leelstla partija!“

„Klusu!“ Helmarš to pahrtrauza. Sigismunda jaun-
kundse, ejeet luhdsu mahjās un ašmirsteet wišu to neņtaisto,
taš jumš te bija jadsird.“

Rā smagā ņapni Greetina dewās mahjup.

Peleti mahloni ņrehja pee debešm; puhta ņlts
wehšch.

Tur muifchā wint zihnijās tahlat, jo nespehja dšihwot
lopā; ņaites, taš tos ņaistija weenu ar otru, bija ņasarauf.
Winfch nespehja ašmirst ņawu pirmo mihleņtibu.

Otrâ rihâ Greetina bewâs uf muifchu, lai Welzena kundsei wifu iftahftitu, Xutu pehz eefpehjas faudfot. Wini tur muifchâ nedrihlfteja domat, la fawu labwehlibu welifju-fchi nezeenigai.

„Tas bija gruhstis gabjeens. Jahnis, kurfch bija eegah-
is Greetinu peeteift, ifnahza pawifam pahrfteigts no mafâ
falona.

„Greetinas jaunlundse, peedodeet, bet Welzena kundse
ar Eberharda kundfi patlaban lagrto fawas leetas aifbrauf-
fchanai un newar —“ winfch aplufa.

„Tad pajautâ barona lungam, waj winfch newar mani
peenemt?“ apfpeefdama afaras, Greetina teiza.

„Winfch ari ir turpat — pee damam.“

„Pajautâ, Jahni, luhdsu!“

„Barona lungam fteidsoschi jabrauzot uf Wifenawu,“
Jahnis atgreesees fnoja.

„Urdeewu, Jahni!“ Greetina teiza, tad lehni apgree-
fâs un ifgahja. Winaf bija gandrihs tâ, it tâ ta otrreis buhtu
faudejuâ tehwu.

Rahdâ watarâ, tad Greetina, pee loga fehdebama,
ftumji wehroja watarfahrtumu, atwehrâs durwis, un uf
fleelfchna parahdijâs flais stahws.

„Margreet,“ bija dftirdama flufa balis, „waj drihftu
eenahft?“

„Ja, Helmar!“

Wini stahweja weens otram pretim. Jftabâ bija trehfla.
Tee newareja redset weens otra feju.

„Greetin, peedob man!“

„Wifu, Helmar, wifu!“

„Schodeen es tew wehl neifftahftifchu wifu fawas wai-
nas stahftu,“ winfch teiza, fatwerdams tâs rofas. „Es efmu
bijis nelaimigals, nekâ to waretu tizet. Raut es waretu if-“

pirkt ſawu wainu! Warbuht taß man ißdoßeß — wehlaß —
pallaban eß luhßfu tilai weenu: peenem manu behrnu “

„ſawu behrnu! Dod man to, Helmar, eß tewi
luhßfu!“

„Winßch ir ahrâ, ratos,“ Helmarß atbildeja un ißgahja.

Trihzoßchâm roßam Greetina eedeßfa lampu. Drißß
winßch atkal eenahja, neßdamß laut to uß roßaß. No ſegam
luhßojâß fahrta, meeriga feßina. Ar ſmeekleem un aßaram
Greetina ſanehma maßo radiuminu.

„Nu eß winu ſinu mißlâß roßâß,“ Helmarß trihzoßchâ
baßßi teiza. „Man jadodaß komandejumâ, un wina ir aiß-
zeßojuß.“

Greetina tam ſneedeßfa roßu.

„Neraißejeeß. Ruhpeteeß par behrnu buhß manß
ſwehtakaiß peenahlumß!“

Winßch noßßuhpßßiija tâß roßu.

„Uß redßeßchanoß, Greetin!“

Noglaudißßi maßo galwina, taß atßgahja.

Greetina atkal bißa weena — nè, ne weena, wina taß
tureja roßâß Helmara behrnu. Behz ilga, ilga laika ta atkal
dßeedaja, dßeedaja maßu ſchuhpßa dßeefminu.

„Greetin, behrnß, faß tew ir?“ no otraß ißtabaß atßla-
neja wezâß Marijaß baßßi. Wina til ilgi nebija dßirdejußi
to dßeedam.

„Marij, waj tu redßi,“ Greetina durwiß atwehrußßi ſauza:
„waj tu redßi, taß man ir! Winßch man atneßa ſawu behrnu,
ſawu wißmißlako! Marij, eß atkal buhßchu preeßiga un
dßeedafchu!“

Tas bija laimīgs laiks. Behrns bija Greetnas preeks un weentgās ruhpeš.

Saulainās deenās wina to nesa dahršā, preezajās par ta pirmem newarigeem folišheem un gaidīja Helmaru.

Tā pagahja deenas un nedelas. Rahdā tveizigā wafaras deenā, tad Greetina ar maso sehdeja ehnainajā lapenē, un pehdejais rotalajās ar raibeem aimentineem, Rennera kundse, tas bija nahlust apzeemot kaimineeni, pastahstija, tā Eberharda kundse ar mahti atgreesusees no zelojuma pa Schweiz; schoriht wišā agrumā ta aibraukust us pilsehtu, laitam schkirshandā termina deht.

„Gimu stahfahriga,“ wina peh3 brihscha teiza, „tam peeschkirs behrnu — winam waj winai?“

„Winai?“ Greetina atfahrtaja. „Behrnu, tur wina par to nemas naw ruhpejusees!“

Wina bailigi peespeeda maso few flahht, it tā kahds to winai jau gribetu atraut.

„Tur krits swarā wiš leetas stahwofli,“ masā kundse turpinaja. „Ja waina wina pusē, tad behrnu peeschkirs winai; ja abi lihdsigi wainigi, tad mahte to wismas lihds peeltam dshwes gadam warēs paturet.“

„Manš Deews!“ Greetina eesauzās; winas gara azim jau ainojās wefela rinda launalo eespehjamibu.

Geškirfstejās zelina smiltis; nah'ofchā azumirkt pee lapenes stahweja Welzena kundse un leelām, isbrihnaš pilnām azim wehroja behrnu Greetnas klehti.

„Paleez ween sehshot, Greetin,“ wina meerigi teiza, tad ta talsijās peezeltees, un nosehdās krehslā, kuru patlaban bija atstahjust Rennera kundse; pehdejā ahtri bewās pahri pagalmam us sawu dshwofli.

Mirkli walbija klufums.

Welzena kundses smaltajā sešā eesagās sawada isteifme,

noraugotees masajā sehnā, kas netrauzets šawā nodabā turpināja spēleetees ar okmentlineem.

„Wafar, eerodotees mahjās, dšrdeju, ka tu kopjot manu meitas behrnu,“ wina beidsot eefahā. „Par to mehš tew pateljibu parahdā; ilgal tew mehš šcho nastu neuštrausim. Eš nemschu maso pee sewiš.“

„Behrns man naw par nastu,“ Greetinā aprauti telza — „eš wīnu mīhlu un —“

„To eš tīzu.“ Pee šcheem wahrdeem Welzena kundses maigos salahoa weegls šahrtums. „Eš newaru isflaidrot šawado Eberharda ideju — atwest behrnu teeschi šcheit.“

„Bet, kundse,“ Greetina eefauzās, „kur tad lai mašnais palītu? Juhš ar Eberharda kundsi bijat aizzeļojušas un —“

„Wīnš wareja behrnu nodot mīšchā. Šaimneezibas waditaja par wīnu paruhpetos. Tad wīšmas nešzeļtos tīk daudš walodu. Un tagad dod man maso.“

„Kundse, prafeet no manis wīšu, tīlai ne behrnu,“ Greetina luhdša. Mīšais abām rozinām apwīja wīnas šallu un bailīgi štatiās Welzena kundse. „Eš šīnu, ka ešmu juhšu parahdneeze, un darītu wīšu, lai peerahditu jumš un barona lungam šawu pateljibu, bet behrnu, kuru wīnšch man uštīzeja, eš waru tīlai wīnam aidot.“

„Tew naw ne masalās teesības man to nedot,“ Welzena kundses balstī šlaneja neslēhtas dušmas. „Šas ir manas meitas behrns. Man ir neween teesības, bet ari peenahštums nodot behrnu ta mahtei.“

„Mahtei, kas par to neruhpejās,“ Greetina atīrauzā. „Ja wīna tagad wehšas nemt maso pee sewiš, tad šas noteet tīlai aīš bailēm no ta, šo pasauļe par šo teļš. Eš wehšreis atlahrtoju, ka atdošchu behrnu tīlai tam, kas wīnu man uštīzeja.“

„Greetin, neaīsmīrsti, ar šo tu runā. Waj tu gribt manai meitai atnemt neween wīhru, bet ari behrnu?“

„Wihru?“ Greetina jautaja. „Waj juhs teescham tà domajat? Protamš es newaru aifstahwetees, eepreefš ne-
apfuhdsot juhsu meitu. Bajautajeet Annai waj Bergenam;
warbuht tad juhs spreediseet zitahi.“

„Peeteel!“ Welzena kundse pahtrauza; warbuht wina
nojauta, ta wiš naw tà, tà Ruta to stahstijufi. „Peeteel!
Šhi fzena jaisbeids! Es neatstahšchu fawas meitas behrnu
winaš wihra mihsakai!“

„Neapmainojeet mani, kundse,“ Greetina, tuwat pee-
eedama, teiza. „Eberharda lungs jumš jau fazija, ta es
biu wina ihgawa — tà taš notikàs, ta es ta nepaliku, es
jumš waretu pastahstii. Tatschu — taš ir pahral smogs
stahstš; to es jumš gribetu aifstaupt; warbuht kahdreif weh-
lal jumš taš buhs šadsird —“

Welzena kundse wina atkal pahtrauza:

„Peeteel, man naw ilgi laika — tuhlin dod man
behrnu!“

Wina issteepa rotas vehz masa, kas, štraujàs wahrdu
mainas šatrauktš, šahla škall raudat.

„Behrnš palitš šheit, frustmaht!“ aif muguras eeru-
najàs špehziiga balšš.

Uigreesufees, Greetina eeraudšija Helmaru.

Winai usreif šluwa til labi.

„Es šinaju,“ wišch turpinaja, „ta tu tuhlin steigfees
šchurp, lai nemtu masdehlu pee fewiš. Paldees tew par to.
Tatschu — behrnš palitš š h e i t, šcho lehmumu es ne-
grošišchu. Wehlreis tew pateizos, frustmaht“

Wišch nošlupštija Welzena kundses šchauru, gaisch-
pelekà žimbà tehrpto rofu.

Rà bes wolodos ta luhkojàs jaunajà wihreeti, kas til
meerigi un zeefchi pateiza šawu wehlešchanos un šauza to

par „krustmahti“, it tã nekad nebuhtu bijis winaš meitaš wihrš.

„Eš jau biju muischã.“ winsch no jauna eesahka, „un dsirdeju, ta tu esot atnahtuß us schejeeni. Eš tuhlin dewoš schurp, lai nowehrstu domstarpibaš.“

„Jr labi,“ Welzena kundse aufsti teiza. „Teefa is-schirs, lam behrns peekriht. Til ilgi winsch war pallt scheit.“

„Veedod, krustmaht,“ Helmarš to pahrttrauza, „teefai atteezibã us scho leetu wairš naw to darit. Ruta un eš to jau notahrtojãm. Wina no behrna atteizãš, atstahjot to man, to eš ari wehlejoš.“

Netizigãm, tã schaufmãš eeplestãm azim Welzena kundse luhkjoš Helmarã.

Beidsot pahr winaš bahlãm luhpam iflaufsãš ne-flanigš :

„Tãš newar buht!“

Helmarš winu nopeetni usluhkoja.

„Tomehr tas tã ir.“

„Helmar!“ Welzena kundse sauza. „Mahte newar atteiktees no sawa behrna! Helmar, faki, ta tas naw teefa, faki!“

Weens weenigš wahrds bija metis tumfchu ehnu pahr winaš mihlatãš meitaš rasturu.

Raut ari agraf wina fahdreif bila nopuhtufees par tãš effzentrifko istureschanoš, tatschu tas wišš winaš azis bija tilai laprifes.

Ufwehrdama wihra neustizibu, affauzotees us Greeti-nãš wehstulem, meita bija eeguwuß dskalo mahles lihds-juhribu, jo ta winat tizeja, tã tatra mahte sawam behrnã, pehdejo par wifu wairaf mihlot.

Schodeen ta bija scheit atsteigufees, lai waretu atdot

šawai nabaga ašwainotai meltai winas behrnu, un wina — labprahīgi no ta bija atteikuseš!

„Ušween tīk lepnā, tagad dšiki pašemotā seeweete wāreja modinat noschēlu katrā.

To juta ari Helmarš.

Tuwaš peegahjēš, winšch teiza:

„Waj tas tewi tīk loti pahrsteids, krustmaht? Eš do-maju, Ruta maso nelad naw šewišchli mihlejuš, šaidralais peerahdšjumš bija pehšchnais zelošumš uš — — Juhš laikam bijāt Schweizē? Ro man bija darit, tad wājadseja dotees komandejumā? Man nebija neweena zita, kurv greeštees ar behrnu, ta ween ta, kuru eš Rutas dehl tīk dšiki eewainoju. — Rutai mošais ari tagad buhtu par nastu, jo wairā tavehž, ta wina, tā šchoriht išteizās, drihs domāšot dotees uš Wini. Wina grib buht brihwa.“

Welzena kundse bija aššlāhjuš seju rotam. Pehž brihscha ta aššlauštā balst teiza:

„Eš to newaru tizet. Man ar winu šarund; tas newar, tas nedrihtst buht. Gešim! Lauj man behrnu tuhlin nemt lihds. Ja Ruta teeschām par to negribetu ruhpetees, tad eš to darischu.“

„Eš tew pateizos, krustmaht,“ Helmarš meerigi teiza, „bet wišš paliks tā, tā eš esmu nolehmiš. Bes tam — behrnš tīk un tā pee tewiš itkat ihšu laizknu waretu patikt. Eš to drihs atkal nemšchu pee šewiš.“

„Bet kas winu kops un par to ruhpešees?“ Welzena kundse aššwainota jautāja.

„Krustmaht, tas ir manš noslehpumš,“ Helmarš atbildēja; wina azis mirdseja. „Ezi man, ja manas zerbās peepildisees, tad par maso gahdās mihlas rotas, un zehlatā šrdš to mihlēs.“

Wina šlats pahršlābdās pahr Greetinas seju; ta tumšchi peetwihla.

„Man leelas, es saprotu,“ Welzena kundse eesauzās.

Winaš sejas īsteikme pauda dušmas, naidu, nizinā-
šānu.

Ahtri nowehrsufees, ta aīsgahja pa maso zelīnu, tam
abās puseš leezās ehrlīchogu truhmi.

Ahrejī wina līdās meeriga — bet ne eelšēji, jo
tehrpu, laš tat aīškehrās aīš semu nolīklušča sara, wina
rahwa tīf stīpri, ta gabalš dahrgā auduma palīka
pee ta.

Greetīna šaprata winaš smago zīhnu, bet — laš to
buhtu warejīs nowehrst?

* * *

Dasčas deenas pehz šči notikuma Greetīna šanehma
wehstuli no Helmara.

Ta bīja šawada un tatschu bīhniščēka šajuhta, tad
wina to tureja rolā — kopsch ilga laika atkal wehstule no
wina.

Wīnšch rakstīja:

„Margreet!

Tawa nesalīhdīsinami zehlā fīrds dod man drosmī rakstīt
Tew šchīs rīndas. Es sīnu, ta Tu man ešī peedewušt, jo
Tu peenehmi mani atstahito behrnu, nepahrmetot manu —
šaušmī to īhstā wahrda — neustīzību.

Es Tew pateīzoš, Margreet, un reīšē luhdsu Tewi —
īslāfī šchīs rīndas — manas maldīšchānās un pahīlahpuma
atšīhšchānos.

Es to rakstītu, jo sīnu, ta stahstīt Tu man ne-
lantu.

Tu teiktu :

Es jau sen tew wifu esmu peedewufi; nerunafim waitš par to!

Ja, es sinu, ta Tu tà teiktu, jo paštsiu Sewi.

Greetin, es Sewi mihleju, flaiſti un pateefi. Tu biji mana pirmà mihleſtiba, to es Sew jau toreis tetzu, un to Tu newareſt nejuſt.

Es bliju laimigš; wiſaš manaš ilgāš ſaweenojāš wehleſchanà — ſaukt Sewi reiſ par ſawu ſewu.

Tad muſſchà eeradāš grafeene Ruta Gatewſkija. Rahd-reiſ agrà, agrà jaunibā mehš weenš pret otru bijām jutufchi laut to lihdiſgu kaiſlibai, tad maſà grazioſà meitene wehl ſtraidija aptahrt garām biſem ihſāš kleitināš.

Taš bija Bonnà, tad wina weeſojāš pee mäneem wezateem.

Pehz tam es eestahjoš karakſtolà. Wehlat es dſirdeju, ta wina ſalaulajuſeeš.

Tad nahza laiſš, Greetin, tad es wifu aiſmirſu Sawà tuwumà, manāš dſihweš laimigakaiš, ſwehtigakaiš laiſš. Un te peepeſchi man atkal mirdſeja pretim Rutāš daimoniſtāš azis. Es atſiſtoš — winaš ſlaiſtums mani pahſteidſa, bet, Sewi mihlot, es jutōš til droſchē, ta newareju eedomateēš: wina man kluhš bihſtama. Tatiſchu jaunà atraitne bija neween ſlaiſta, bet ari gudra un ſoketa un no garlaižibaš iſmeta tihlлуš pehz maniš.

Preteſtiba, uſ kuru ta aiduhrāš, winu eelairinaja. Ur afo ſeeweetes inſtinktu ta drihſ atklaſja, ta es tewi mihlu.

Sawu karagahjeenu wina eefahla deefgan gudri. Sahkumà ta runaja par Sewi tā mihlu, labu meitenti, wehlat ſahla wehrſt manu uſmanibu uſ mahžitaju Renneri tā Sawu peeelhdiſeju, bet til neuftrihtofchi, ta es nenojautu winaš ihſto noluhfu.

Pamofam mani ſahla grauſt greiſſardiba; es ſahlu nowehrot; bija brihſchi, tad man teeſham iſlāš, Tu iſtureeš

pret wina tā lihgawa pret lihgawaini. Tāt taflu mani bija nowedusčas eedomas.

Sawas ūķķeetamās neustizibas dehl es kluwu pret Sewi wehsafs un, lai aismirstos, beeschal eegahju pee Rutas.

Winas aprehēinatā toketerija mani drihs ween eedebstinaja laislibu.

Sirdi man gan dšiti eefahpejās, tad ta stahstija, it tā Tu ar jauno mahzitaju buhtu šlepeni šaderinajusees, bet šķaistās seeweetes tuwums man lka wifu aismirst. Es šwahrstijos mozoščalās šchaubās.

Man tatschu wajadseja jautat: Greetin, waj tu mani wehl mihli, jeb waj tas teeša, to man, par iewi stahsta? Tad wišs buhtu bišis labi — bet es to nedariju, jo jutu nelatmigu laislibu pret jauno atraitni.

Rahbu deenu usraštiju Sew wehstuli un nodewu to dahrsneeka seewai.

Utbildi nefanehmu.

Tas mani besgala šaruhgtinaja, jo, mineto wehstuli rakstidams, es domaju par Sewi ar wezo mihlestibu, g.ibe-dams atrautes no Rutas.

Kad es lahda wakarā, nerwofs un neapmeerinats, biju eeradees Welzenu muischa, Ruta man stahstija, ka Tu nu pateesi esot šaderinajusees ar mahzitaju Renneri; itai atllahiti wehl to nestnojot.

Mani pahrnehma besgala niznaschana, es biju niks par Sawu neustizibu, aismirdams patš šeweso.

Wehlat pee galda es redseju Sewi šehscham lihdsās mahzitajam.

Pehz wafarinam Tu dseedaji dseefmu, luru biji dseedajusi tai wafarâ, kad mehš eepafinamees.

Es metos ahrâ, lai man nelas wairš nebuhtu jadfirb; eenihdu wifu pafauli un wišwairaf Sewi.

Tad mehš fatilamees. Wehl tagad dširdu Sawu luh-dšošho balši, tahdâ Tu toreif fauzi manu wahrdu.

Es fanehmos — kapeh3 rahdit Tew sawas fahpes — un pagahju Tew garâm, lai rahditu, 3if dšiti Sewi nizinu.

Sai nakti es fastrihdejos ar Bergenu un tuhlna dewos atpatat uf pilsehtu.

Drihs mani komandeja uf Potsdamu.

Pirms aizeloschanas man eenesa Sawu wehstuli — to es nelastu eesweedu uguni.

Bergens bija toreif pee maniš un wifu redseja.

Sikko eerados Potsdamâ, fanehma Rutas wehstuli, pehz tam wehl weenu un tâ tahlaf. Sahlumâ es atbildeju ihš; pamasâm man eepatilâš weegli graziosâ tont rakstîtâš wehstuliteš.

Manas atbildes kkuwa ašween garafâš, lihds peehma mihlestibas wehstulu weidu.

Seemasfwehtlos mehš faderinajamees.

Tuwojâš muhsu fahsu deena. Mans garastahwollis bija neapraštams. Daschreis es stundam sehdeju pee rakstâm-galda, baltu papiri preeschâ; es gribeju Tew rakstît, isstahstît wifu, luhgt flaidribu — tomehr nedariju to.

Preenah3a deena, kad muhs falaulaja. Tu mehš bišâm wihrš un seewa un dšihwojâm gresnâ dšihwollî, kur uf latra folâ kalpotaji gaidlja pawehles.

Rahdreif es biju fapnojis par pawisam zitateem ap-

stahkeem, klusu mahjigu dšhwokliti, kur seewa mani sagai-
ditu pahrahtam no darba.

Muhsu salons gandrihs neweenu wataru nebija tufšs:
tur druhsmejšs lepnatā fabeedriba.

Rad es Rutai pahrmetu winaš stalo un isschēhdigo
dšhwi, ta man šarihloja šzenu, šahdu es wairš otrreis ne-
gribeju peedšhwot, un kluseju.

Šahda bija muhsu dšhwe.

Šad beidsot — pehz daschām meerigalām nedelam es
tureju rolās muhsu maso dehlitu.

Es domaju, ta nu ari mahtes domas wairaf weeno-
šees šchai masajā radijumindā, nu ta wairš neusluhtos is-
preežas tā weenigo dšhweš šaturu.

Šhl zeriba mani peewihla.

Wehl šlimibas gultā atrasdamās, Ruta jau runaja
par kristibu šwinibam, issuhtija wefelu rindu eeluhgumu un
pafuhtijumu.

Welzenu krusmahte šawu mihlo behrnu šchai šinā lee-
liffi pabalšija.

Pehz kristibam Ruta tāpat turpinaja apmelleš ispreežas
un rihtot weesibas mahjšs. Es tai beeschi atgahdinaju mah-
tes peenahlumus. Mani ašrahdijsimi ašween issauja
šzenas.

Rahdu rihtu wina šnoja, ta winai tuhlin jadodotees uš
Wini; tur miruši wežā grašene Šatewšija; winai, Rutai,
janolahrtošot mantojuma leetas. Es šinaju pehdejās ta jau
šen pilulgi nolahrtošas. Šd ta mašnais nejutās wefels, es
wina puhlejšs airunat.

Aizerees wataru Welzenu mušchā, šad mehš atkal
redšejamees, un Šew klawa šlaidrs, žil nelaimiga mana
laulibas dšhwe.

Drihs pehz tam Ruta aiskeloja us Wini.

No tureenēs wina man rakstija, lai es tai aissuhtot winaš dahrgleeiāš.

Lihdsās winaš leelajai rotāš leetu atwilltnei bija wehl otra ar neparastu atweramo mehanismu.

Ruta wehstulē man aiskrahbija, tā ar to jarihlojas; tant glabajās lahdēs loti dahrgs brilljanta grebsens, kuru ta arī luhdša nosuhttt us Wini.

Utwehriš slepeno atwilltini, starp daschadeem papireem es teescham atradu mineto grebsenu.

Peepeschi es fatruhloš, eeraudsidamš papira lapu — maniš raksttu ar Tawu wahrdu! Ta bija wehstule, us kuru Tu man nebiji atbildesjuš, par to es biju til faruhgtinatš, jo Tawa klufeschana man schita flaidrš neustizibas peerahbijumš.

Rā isteitt to, to issutu, scho atklahjot!

Tai wakarā es raudaju, raudaju pirmo reisi kopsch ilgeem laikleem, raudaju par sawu maidschanoš un sabojato dšihwi.

Uisween un aiskween es atfahrtoju pehdejo teikumumu no lahdas Tawas mehstules: „Helmar, ja Tew par mani lahdreis teittu to launu, netizi to. Tu tai fini, la neweens pafaulē Tewi nemihl tā tā tawa masā Greetina. Es buhtu nabaga'ais, nelaimigalais radijumš, ja Tu mani lahdreis wairš nemihletu — bet tas taitchu nenotikš!“

Domajot par scheem weenkahrshaseem wahrdeem, es jutu Tawu skumjo, klufš pahrmetoscho flatu, ar lahdu Tu mani pehdejo reis biju usluhlojuš.

Greetin, tā wina bija dabujuš scho wehstult sawās rotāš?

Zil daudš nelaimes buhtu aistaupitš Tew un man, ja Tu to buhtu sanehmusi!

Un tomehr — wina ween es nedrihtu wainot.

Ravehz es padewoš winaš flaitstumam un koketerijai?

Greetin, peebod man!

Es teescham esmu daudš zeetiš.

Tahlaf.

Ruta atgreesās no Wines.

Muhs eeluhdša uf kahdu dineju; Rura eeluhgumu peenehma. es atteizos.

Kad wina jau gresnojās weefšam, es sehdeju fawd darbistabā pee galda un strahdaju

Nemittgi man bija jadamā par Sewi.

Nollizis darbu pee malas, es isnehmu no atwilltneš Tawas wehtules un, tās lašdams, dšhwoju wišbriht-
škajā laitā, tad tās rakstītas.

Man nedširdot, bija eenahfust Ruta.

Redšedama man rokā Tawas wehtules, wina dufmās šaplehsa šawu mešginiu mutautinu un peeprašja šķir-
šchanos.

Otrā deenā mehs dewameš pee winas wezateem uf Welzenu mušchu, tur arī Tu nejausht eenahzt un dširdeji.

Šahloko Tu jau šini, arī to, ka Ruta labprahtigi attei-
zās no šawa behrna.

Kad barons to dširdeja, wišch mani aizinaja pee šewiš — mehs bijām šķilhruschees naidā — un luhdša peedo-
šchanu par pahrestību, to wišch man wahrdoš un darboš nodarijš, domadams, ka weenigi es esmu wainojams muhsu nelatmigajā lautības dšihwē.

Greetin, es Sewi dšikt luhdšu: peedod man wišu!

— Mehs dšihwoām tur, tur es pawadiju šawu behrntību — kludā, štattā dabas štuhritt.

Es darichu wišu, lai Tu aismirstu šmago laiku, kas Sew bija jayahrdšihwo.

Pajautā šawat širdi, Margreet; waj ne, Tu mani aif-
ween mihli?

Pirmo mihlestību newar aismirst!

Raksti man titat weenu wahrdu: „Ja!“ waj „Ne!“

Greetin, Tu tatschu rakstīš „Ja!“

Es štattichu štundas lihds šawat atbildei!

Helmars“.

Ja, Greetina bija kluwufi laimiga.

Ne mirkli ta neschaubijās, kašdai jaduht atbildet.

„Ja!“ mirdseja us baltās papīra lapas tā svehtatats folijums, wišflaistatā nahkotnes zeriba.

Peeg'auduſt behrnu pee kruhtim, Greetina tam stahstija par mahmulinu, kas to koti, koti mih'ēs.

Marija neteiza ne wagrda, tikat winas pelesajās aiz eemirdsejās afarās.

Greetina wehl nekad nebija redsejuſt wezo Mariju raudam.

Un tad peenahza deena, kad Helmars to otrreis tā lih-gawu tureja ſawās rolās.

Wina mihlestiba bija pahrbaudita, ſpehzigata, neschk-rama.

Stundas bija flaiſtas, til flaiſtas, ta wahrdoš to ne-waretu iſteikt.

Ja Greetinas laimi kas wehl wareja darit leelatu, tad ta bija Annas wehſule.

Greetina bija pawehstijufi jaunibas draudsenei, ta nu tomehr kluhs Helmara ſewa. Labā Anna dſiki ſirsnigeem wahrdeem to apſweiza, tāpat winas whrs.

„Dari Helmaru un wina behrnu laimigu, par zitu tew naw tagad jadomā,“ bija wehstules noſlehgums.

Tas bija iſtats wahrds.

Ur kluſu pateizidās luhgschanu ſirdi, Greetina noleezās ſem laimes pilnibas.

Ta bija flaiſtatā deena winas muhschā, kad Helmars un wina ſehdeja us diwana masajā dſihwojamā iſtabā.

Lihdsās rotalajās masats ſproggalwitīs. Helmars tu-reja Greetinas ſchauru rolu ſaweja un kala nahkotnes planus.

Marija, pee krahsns ſehdedama, peekrihtofchi mahja galwu pee ſatra ta wahrda.

Lihds Seemasſwehtleem winſch zereja dabut atwalina-jumu; treschajā ſwehtku deenā mahzitajs Renners tos ſalau-latu.

Marija Anninas un Rennera kundses gahdibā paliktu wezā mahzitaja mahš, bet Greetina nahltu tam lihds uf jauno dsimteni.

Greetinai azis iluwa walgaš eedomajotees, ta buhš jaatstahj wezā, ustizamā dwehsele, tatschu zitaš iswehles nebija — wina tagad peedereja Helmaram.

„Tu teeschām peepildisees mans jaunibas šapnis par ilufo, mahšigo dšihwi masā dšihwołlit,“ Helmarš teiza. „Krehšlās štundās tu atkal dšeedaš — waj ta buhš gawilejoscha laimes dšeesma waj ari ilufa šuhpla dšeesmina pee masās guliinas.“

Lai me!

Zit brihnischka isstatās pafaule, ja širdi eenahzis preekš. Roschu gaisma klahjas pahri tagadnei un nahlotnei: lahdaš behdaš wairš waretu nahlt?

Pahrdšihwotās šahpes wairš tilko ir šahpes; tās dara tagadni jo gaischaku.

Sehschot lihdiās mihšajam zilwekam, lehyt guloscho behrnu, Greetina isjuta faldatās laimes elpu un dšili pateizās Deewam par šcho štundu.

* * *

Zit drihs, zit drihs nahza nelai me!

Bija nowembris.

Rahdā wehšainā deenā Greetina bija apmellejuš Rennera kundsi, šawu otru mahmultnu, tā wina to lahdreis fauza.

So dširdot, jaunā mahzitaja šejā ašween paplaidšnajās šlumjšch šmaidš. Labā seeweete, wina šcho wahrdu bija pelnišust: ihsta mahte newaretu šršnigal ruhpetees par šawu behrnu tā wina par Greetinu.

Rad pehbeja tai atfinds, ta kluwuffi Helmara lihgawa, pahr wezo feju gan pahrlaidas flumja ehna, tatschu ta firsnigeem wahrdeem winu apfweiza.

Uri jaunais mahzitajs otra deena teiza daschus firnigugus wahrduß, bet Greetina dsirdeja wina balsi schygu peestanu; tad wina tam eeluhlojas feja, tas, ahtri nowehrfees, atgahja.

Schai nemihlgaja nowembra deena wina bija pawadijuffi patihlamu stundu pee wezds, laipnds, kundsjes.

Utgreeschotees mahjas, tai gawileja preim masais Wittors.

Panehmuffi behrnu rolas, Greetina peegahja pee Marijas gultas. Weza seeweete tai meegaini pamahja. Peepefchi winai bija it ta istaba peepluhstu blahwa migla, zaur kuru tllat palß schdeja lampas gaisma.

Nolituß maso, Greetina atbaltijds ar rofu pret galbu. Netahlas bafnizas torni pulkstens patlaban noßta sefchi. Masais spehji eekleedsas.

Greetina to atkal panehma rolas; winsch tuhlna no meerinajds.

Nemeerigi ta statgaja pa istabu un kluwuffi, ta wehtra jono ap wezo namu.

Marija bija eefnaudusees. Uri behrna galwina bija noßlihguß uf Greetinas pleza. Noguldijuffi maso guletaju uf diwana, wina pagreesa lampu ta, lai gaisma tristu ta sejinä.

Ro noßhmesja pehlschnd baiguma fajuhta? Tai apmeerinatos, wina wehreis wahrdu pa wahrdam islastja Helmara wehstull, kuru schoricht bija fanehmuffi.

Uhrä gaudoja wehtra, un winas nemeers auga ar tatra mirkli.

Greetina nebija mahntiziga, bet schai stunda ta nojauta, ta notizis tas breefmigs. Ro wisu wina towalar nedarija, lai kluwuffi fawu nemeeru!

Pehz wafarinam, tad Marija un masais jau zeeſchi guleja, wina lehrās pee grahmataš, lai faiſitu nemeerigās domaš.

Welkt, tā launu jaušdamāš, tāš trauzās taħlumā.

Masajā telpā bija klusš, tatſchu wina klauſijās, it tā taš noſlehpumains buhtu dſirdamš.

Wiſu nakti wina guleja beš meega. klauſidamās weh- traš brahsmā, tamehr masais lhdſās elpoja dſili un meerigi.

Beidsot, pret rihtu, ta eegrina ſnaudā.

Peepeschi to uſmodinaja pakawu troſtniš.

— Gar logu taħdš aħtri pajahja.

Nahſojchā azumirli pee durwim ſpehji klauweja.

Neprahtigā ſteigā apmetuſeeš tehrpu, Greetina eededsa uguni un aiwehra durwiš.

Wehja grubdeens eelausās iſtabā un iſdſehja lampu; Greetina redſeja eenahlam tumſchu ſtahwu.

Zautajumš tai nomira luhpās, jo patlaban no ſawas iſtabāš iſnahza Annina, laterni rokā.

Wahjā gaſma krita eenahzeja ſejā. Taš newareja iſteikt ne wahrda.

Greetina wina paſina: taš bija Andreiš, Helmara aptalpotaiš.

Wina tuhlin nojauta, ta notiziš taš breeſmiğš.

„Wirſneeta fungš —“ wlaſch beidsot iſdabuja pahrluhpam — „wirſneeta fungš — miriš! Watarwatarā!“

Greetina lehni ſanehma galwu rokās. Rā ſapni ta dſirdeja Anninu raudam; wināš auſtiš nemitigi atbaldſojās:

„Miriš! Watarwatarā!“

Sirds tai usreis bija kluwufi kluša, it tā kuru katru mirkli draudetu apstahtees.

Deepeschi wina skali eesmejhās.

Tas taf bija smeekligi, to winsch tur runaja. Helmars miris? Winas Helmars? Tas nebija eespehlamē! Rā winsch wareja buht miris, winsch, par kuru ta domaja deenu un nasti ar ilgam un mihlesibu? —

Wina eegahja istabā un pa tumsu taustijās us to puši, kur stahweja Marijas gulta.

„Marij! Marij! Sati taf wineem, ta tas naw teeja, šati, ta Helmars naw miris. Tas taf newar buht, newar buht!“

Ar skaidru apstau wina isrunaja šchos wahrduš. Wina newareja aptwert, ta saudejufi wisdahrgako pafaulē un no laimes kalngala nogruhsta besdibeni — — —

Annina aiffstrehja us jaunā mahzitaja mahju un modinaja Rennera kundsi:

„Mahzeet drihs, wirfneela kungs miris un jaunkundse saudejufi prahtu!“

Greetina wehl atween sehdeja us Marijas gultas malas, wežā seeweete raudadama tureja winas rolas šawejšās.

Uhrā ausa šalīs, peles nowembra rihts.

Rennera kundse, kas steigā bija usmetusees nepeezeeschamos apgehrba gabalus, isbijusees eesteidsās un noleezās pee nelaimigās.

„Greetin, nabaga behrns,“ masā kundse, asaram pluhstot, kluši teiza, „es jums newaru dot nelahdu meerinajumu, to spehj tilkai Deems —“

Šhee wahrdi eegreesās Greetinas širdi. Tā tad breešmigais notikumš to meh r bija ihstentba.

„Helmar, Helmar!“ wina eelleedsàs aifrautà balst —
un pafrita uf aufstàs grihbàs — — —

Rad wina atmodàs, bija gaischa deena.

Uffinà tai tuhlin là dsihwa pazehlàs breefmigà
naktis.

Ur meeru, furu ta pati apbrishnoja, un spehlu, sahdu
Deewš zilweleem dod nepahrredsamu sahpu deendš, wina
peezehlàs un apgehrbàs, lai gan Rennera kundse bija tam
pretim.

Greetina gribeja runat ar Undreju, bet taš jau bija
projam.

Ufaru apflahpetà balst Rennera kundse tai isstahstija
ihfo behdu stahstu: Helmara firgš apmahzibu jahjeenà
sahzis traot un nosweedis jachtneefu; ar galwu pret atmeni
atfitees, taš tuhlin bijis beigts.

Greetina farahwàs: wina to redseja pahrtwehrstu feju,
nedshwàm azim.

Uffinà tai pamodàs neatwairama doma: Man winsch
wehltreif Jaredf!

Meerigi ta apgehrba melno fehru tehrpu, to paschu,
furu bija walkajufi pehz tehwa nahwes, un praftija pehz
behrna.

Annina to bija aifnesufi pee Rennereem.

Rad maso atnesa, Greetina, neiffalama schehluma plo-
fta, to apgehrba un dewàs uf muifchu.

Wina pati wehl flaidri neaptwehra to dara.

Masais usgawileja putnu baram, taš pazehlàs no
parfa koleem.

Greetina neredseja zita — là ween breefmigo patee-
fibu.

Neweena nefastapust, ta eegahja muiskõd.

Welzena kundse sehdeja pee fawa rakstamgalda, tad wina atwehra durwis.

Peetruhlusees ta abàm rokam fatwehra krehfla atsweltni.

„Schehligais Deews!“

„Se ir behrns,“ Greetina fazita; „tagad man wiansch jums ja d o d, jo tam wairs naw tehwa —“

Tuwat peegahjust, wina gribeja eelsti masino Welzena kundse rolàs, tatfchu tas abàm rozinam twehràs pee Greetinàs.

„Greetin,“ Welzena kundse nestanigi tetza, „ko tu runa? Kam naw tehwa?“

„Helmarès ir miris!“

Welzena kundse atstihga sehdekti.

Brihdi waldija klufumès.

Rà aisklausta Greetina noleezàs, nolika maso ta wez mahminat klehti. Wehkreis noglaudijust maso galwinnu, wina gahja us durwim — nedroscheem foleem, it tà kuru ktru mirkli draudetu pakrist.

Tas, ko wina schat brihdi issuta, laikam bija wisgruhtakais.

Durwim aiskwerotees wina wehl dsirdeja fazeenu:

„Greetin!“

Behrns flaki eeraudajàs.

Weenu azumirkli ta jau gribeja mestees atpala, tad apstahjàs, iszihnija smagato firds zihnu, un eegahja barona istabà.

Welzens tureja rokà lahdu wehstuli un stihwi raudstjàs tant.

Pazehlis azis, winsch flusf teiza:

„Es to jau sinu, behrns — waj tu man fo gribejt teilt?“

„Es winu wehkreif gribu redset,“ Greetina luhdſa, „tifa! weenu reift wehl!“

„Waj, winsch tew bija tuws, Margreet — pehdeja laifa?“

„Winsch bija mans lhgawainis!“

„Labi,“ barons brihdi flufejis, teiza. „Tu wareſt brauft man lihdi; es jau lifu aiſſuhgt firguſ. Pagaidi weenu mirkt — es paſtnoſchu fehru wehſti ſawai ſewai.“

„Wina to jau ſin.“

„Jau ſin? No la?“

„No manie; es winai atdewu behrnu!“

Pehdejee Greetinas wahrdi ſlaneja la leedſeens.

Barons noglahſtija laſ matuſ.

„Nabaga, nabaga behrns!“ winsch flusf teiza.

Pehz ihſa brihſcha wint jau bija zela.

Lais bija aukſis, taſſchu Greetina! neſala, lai gan wina bija plahnt gehrbuſees. Sahpes to bija padartjuſchaſ nejuhtigu.

Drhſ rati apſtahlis pee nama, fur Helmarſ bija dſhwoitſ.

Andreſ atwehra durwis, ari ta ſejd bija redſamas afaru pehdas.

Kad barons jautaja, fur atrodas miruſchais, winsch, lahbas durwis parahbidamſ, iſchulſteja:

„Tur lihdiſ.“

„Paleez ſcheit, Greetin,“ barons teiza, „es eeeſchu pa preeſſchu, lai redsetu, la tur iſſtatadſ.“

Weena palikust, Greetina nedsihwâm azim apluhfoja swescho istabu. Se wiſſ biſa tã, tã wiſſ to aſtahiſ. Sem ſvogula jãutri tiſſſheleja pulkſtenſ; uſ galda biſa iſtai-
ſti laiſrakſti, ſakrautas grahmataſ. Krehſſſ pee rakſtamgalda ſtahweja atwiſſiſ, it tã wiſſ tiſſo buhtu peezehleſ.

Greetina panehma ſpalwaſſahtu, ſuru wina piſſſi wehl neſen biſa tureſuſſi, rakſtot winai wehſtuli.

„Li, waj taſ wareja buht? Waj wiſſ teeſſhãm biſa miriſ?“

„Ro eſ eſmu harijuſſ, ſa Deewſ mant tã ſodijiſ? Rãpeh3 eſ newaru nomirt, lai guletu tãpat tã wiſſ?“
wina ſew jautaja.

Durwiſ atwehrãſ, un eenah3a Andrejſ.

„Nu juhſ wareet nahlt, Greetinaſ jaunkundſe,“ wiſſ
fluſſ teiza, atwiſſidamſ aſtkaruſ.

Greetina tam ſeloja.

Wiſſ biſa noweetotſ leelã, tuſſſhã iſtabã. ſchi telpa reiſ biſa bijuſſ ſalonſ, bet Ruta aſſeedama biſa pa-
nehmuſ wiſu greſno eeſahrtu lihſi, tiſkai ſmagee ſarlanſihda aſtkari wehl biſa aſtahiſt pee logeem; zaur teem krita ſãhrtã
gãſſina bahlãjã, nedſihwãjã ſejã. ſa ſchãita tã dſihwiſãſ
elã.

Greetina fluſſ wehrãſ ſawã miruſſhãjã laimê. Tãſ
nehã lehnãſ, paſemigaſ domãſ, kaſ rodãſ modãſ aſſinã:
tur ploſãjãſ neſpeh3igſ niſnumſ pret launo, nepeeluh-
dſamo liſtent.

Andrejſ raudaja.

„Jaunkundſ,“ wiſſ beidſot teiza, „eſ wehletõſ, taut
jumſ buhtu aſaraſ aziſ! Juhſ iſſtatateſ tiſ breeſmigi
bahla un ſweſſha. Rãpeh3 juhſ neraudeet? Winam ne-
buhſ kapã meera, ja tee, kaſ winu mihleju to neaprau-
dãſ.“

„Raut eſ waretu raudat!“ Greetina eeſleedſãſ. Wina
noleezãſ pee miruſſhã un pee glauda waigu pee wina autſiãſ
ſejãſ.

Īlgi ta palika weena pee wina, jo arī Andrejs bija īsgahjīs. Wina ņarunajās ar ņawu mihlo, it tā tas wehl wifu waretu dārde.

„Pat wainagu eš tew neatnefu Helmar! Ko eš tew waretu dot kapā lihds?“

Nejauņhi wina atzerejās to ņahdreis bija teikusi Ma-rijai: ja ņahds miruņham eeleekt ņĆĶirstā ņawu matu ņprogu, aiņgahjeis drihs to paņĆhu aiņņauzot ņew lihds.

Ahtri Greetina atlaida matuņ un. panehmufi no loga ņĆĶehreņ, ņtrauji nogreņņa weenu no ņawām garajām, bruĆnajaām biņem, par ņurām winam aiņween bija preeņņ bijs.

„Ta lai tew atņwer puĶeņ, Helmar,“ wina iņĆuņņeja, uņliĶdama tam matpiĶni uņ ņirdņ. — „Paldees tew par wifu, ņauz mani drihs pee ņewiņ; ardeewu!“

* * *

Kad Greetina peĶz Helmara apbediņĆanaņ atgreņjās ņawā weentulajā mahjā, Welzeni to aizinaja uņ muņĆu, jo wairāņ tapeĶz, ta maņaiņ Wittors peĶz winas beeņĆi rau-
daja. Greetina atteizās. Wina ņinaja, ta weral ta wairņ neņpeĶņ no beĶrna ņĆĶirteeņ, ja maĶtei ņahdreis eepatiĶtoņ to nemt pee ņewiņ.

ņĶi warbuĶtiba iņrahdijs pareiņa, jo Ruta appreze-
jās treņĆo reiņ ar ņirņtu BodreņĶiju; peĶdejaiņ maņo Wittoru adopteja.

Greetina arween wairāņ ņadraudņejās ar Rennera Ķundņi.

Kad beidsjās ņehru gadņ, mahjitajņ Rennerņ winu bil-
dinaja WinņĶ Greetinu bija eemihleņiņ jau ņen, tad ta wehl bija draiņtā meitene, ņaņ prata ņirņnigi ņmeetees.

Wina iņziĶnija ņmagu ziĶnu ņtarp pateizibu un weenigi mihlā peemīnu. PeĶdeja uņwareja. Taņ winu ņahpinaja, omehr winņĶ aiņween tai palika pateeņņ draugņ.

Pehz diwi gadeem jaunais mahzitajs faderinajās. Tas Greetinai bija klusš meerinajums.

Jhī pehz Rennera labšam nomira Marija. Rennera kundse pahrnahza us wezo mahzitaja mahju pee Greetinas, lai pehdešā nejuštos til weentula.

Ubas feeweetes no fawa loga wareja redset winpus pagalma iškall rihlojamees jauno mahzitaja kundsi; Henrijs bija laimigs.

Rahdu deenu Greetinu aizinaja us muišču: barons Welzens guleja nahwes gultā. Greetina palka pee wina, to lopdama; kad winšch nomira, wina tam aisspeeda azis.

Barona behrēs Greetina redseja Rutu ar Wiktoru. Behdejais bija klais, tumšmatains sehns ugunigdm azim. Greetinai bija šahpigt redsot, ta mahte to nelaida winas tuwumā.

Drihs pehz barona apbedišanas Welzenu muišču pahrdewa. Welzena kundse ašgahja us Wini. Greetinu šahvinoja tas, ta tur, tur bija ašgahšis winas muhscha laimigalais laiks, dšihwoja un walbija šweschi laudis. Wezee deewi no ehdamšahles greesteem luhlojās nepašihstamās fejās.

Ras šin, kahdas azis lašja fenos usrakstus: „Lat dšihwo preeks!“

Pagahja gadi.

Pehz Rennera kundses nahwes Greetina pahrgahja us maso pilsehtinu, kurās kabsehtā bija aprakta winas mihlestiba. Se wina nejutās til weentula.

„Reis dšihwe klās til klaisa,“ wina domaja klusās stundās.

„Tagad klaisa škleet muhschiba, kas drihs man atwehrfees. Tur mani gaida — mana mihlestiba.“

Beigās.

Leisvoj

Grahmatu un pastarschu isdewneeziiba

„Orient“

Rigâ, Gertrudes eelâ 49, Marijas eelas st.
Tahlrunis 21000. — Pasta kastite 566.
Pasta tekofschs rehfiins Rigâ Nr. 10317.

Jaunatnes literatura

Esam fahfuschchi isdot grahamatos jaunatnei, katru mehnesi weenu grahamatu. Grahamatinas ir bagatigi illustretas (9—12 ilustrazijas katrâ grahamatînâ), ar krahfainu wahka sihme-jumu us krihta papira,

un maksâ tikai 50 sant.

tas ir tikpat, zil muhsu romani, lai tâ muhsu God. leelee lasi-taji waretu apmeerinat majo mahjneeku wajadsibas. Grah-matas buhs labi ismekletas un peemehrotas masajeem lasita-jeem, til pat saistofschas, lâ wifas muhsu isdewneeziibas isdotâs grahamatas un lehtuma dehl peejamas it wifseem.

Pehrkot muhsu romanus, God. leelee lasitaji, nepeemirsteet katru mehnesi nopirkt pa weenai grahamatînai no muhsu jaunatnes literaturas — nepeemirsteet fawu maso lasitaju wajadsibas.

Isnahfuschas un dabujamas wifos kioskos un weikalos pilseh-tâs un us laukeem, tâpat lâ muhsu romani sekofschas jaunatnes grahamatinas:

1. **Puisens un Bazila funks** — Howarda W. Sagarda pamahzofcha pasaziina. Schi grahamatîna ar aifraujofschu interesi teek lasita ne tikai no jaunatnes, bet ari no peeaugufcheem. Tekstâ 10 ilustrazijas.

2. **Pasaziinas behrneem** — br. Grimmu. Grim-mu pasaziinas mums wifseem ir labi pasihstamas un dauds lasitas, bet tâs nekad neapnihkt — aif-ween lasam ar leelako interesi. Bes tam schini grahamatînâ eeweetotâs pasaziinas ismekletas no masal fastopamam un ir bagatigi illustretas — katrai pasaziinai pa sihmejumam, kufus darinajis mahkslineeks A. Alfitis.

Sekojeet „Orient“ jaunatnes literaturai!

Romani turpinajumos

Nr. 44 „Tranšwalas warone“ 10 grahmatās.

Nr. 55. „Wartburgas Roze“ 3 grahmatās.

Nr. 59 „Tā paeet pasaules godiba“. Pirmās tšhetras grahmatas jau isnahkufšas. Grahmatā faistofchi attehlotā leelā eefarotaja puzpasaules waldneeka Napoleona dšihwe fahkot no weenfahrschā kofitāņu leitenanta lihds flawas augstumēem — feifara tronim, kad wiņsch bija pašlahwis few zitas tautas un semes, pahrweidojis Eiropas wilstu ģeografiskās robešas. Galma intrigas, nenowihdiba un fšaudiba rifina romana waroņu liktenūs, tee nereti zeesch nepelniti, tatschu taifniba tomehr uswar — kaut ari japahrzeesch teem dauds, lihds liktenis peeschfir eespehju fewi attaisnot. Romans muhs pahržel Napoleona laikmetā, aifrauj few lihds lasitaju, leekot juhsmot par waroņu preekeem un fšumt par wiņu behdam. Lafset — jums fchi grahmata patiks! Katras grahmatas zena 50 fant.

Wehl atrodas krahjumā sekoschi romani burtnizās

„Dšihwajo bahreni“. Flawijas Steno romans 5 burtnizās. „Lihds nahwei“. H. Šoberta romans 9 burtnizās. „Sultana werdsene“. L. Šcherar romans 8 burtnizās. „Wendetta“. M. Korelli romans 8 burtnizās. „Noseedfiģā mihla“. G. Perasini romans 50 burtnizās. „Raislibu warā“. W. Krišchanowfškajas romans 15 burtnizās. „Rad mostas mihla“. E. Marlittes romans 10 burtnizās. „Raislibu wilnos“. D. Bebutowas romans 20 burtnizās. „Augšchamzelschanās“, Ļ. N. Tolstoja romans 9 burtnizās. Katra burtniza 10 fant.

Grahmatas pehrkamas wišos kioskos un weikalos pilšehtās un uš laukeem. Rīgā, peeswanot pa tahlr. 21000, grahmatas nekawejojtees teek peefuhfitas mahjā.

Eefuhfot grahmatu wehrtibu pašmarkās, flehg-tā wehstulē, waj naudu eemafajot pasta tek. rehš. 10317, grahmatas nekawejofchi iifuhfam. Katram weikalneekam un kioskam pilšehtās un prowinzē uš peeprafijumu teek peefuhfitas grahmatas un paškartes komiifijā pahrdofchanai. Nepahrdotās grahmatas teek nemtas atpakaļ.

Grahmatu un paškarteschu isdewneeziba

2012404

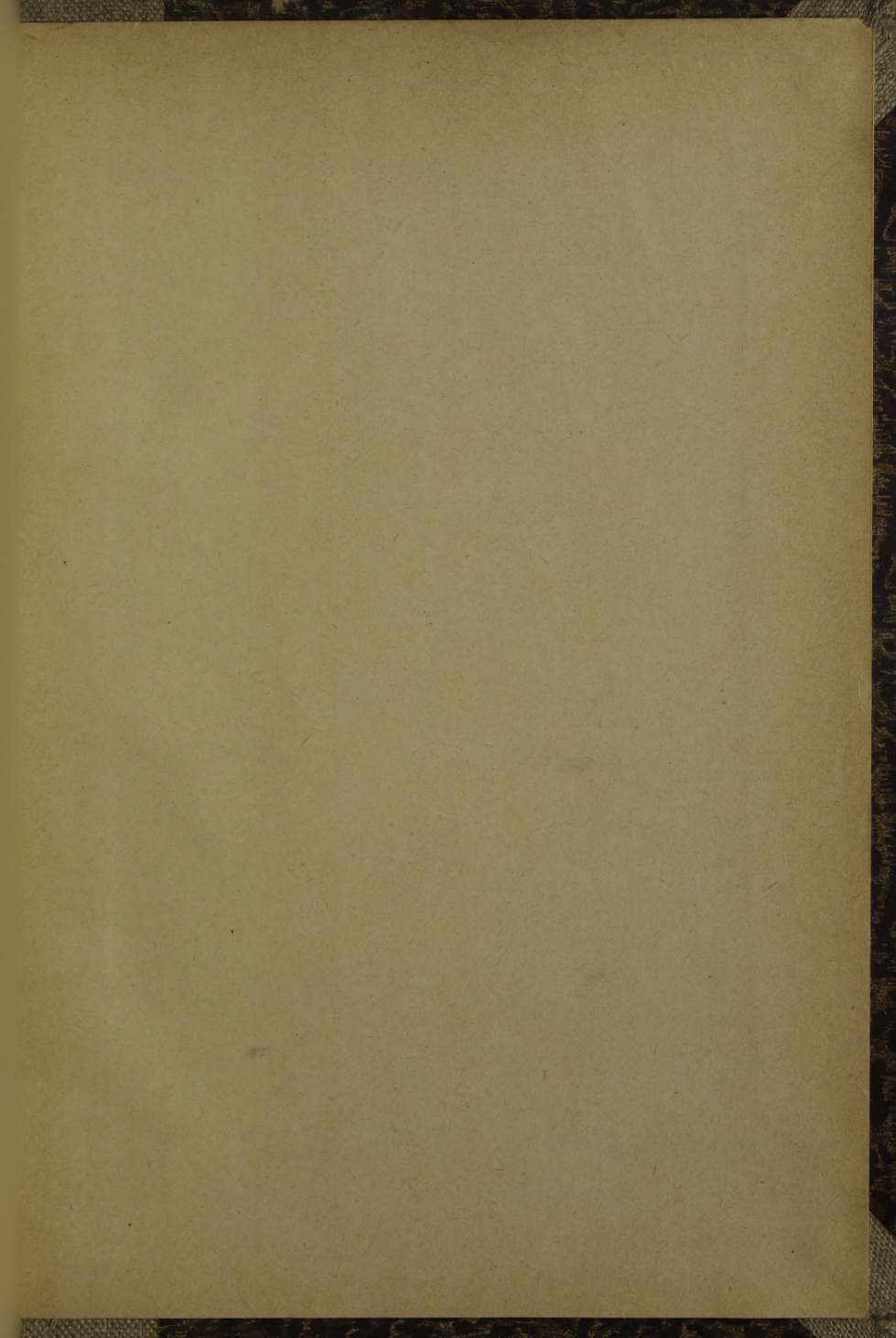
„Orientals“

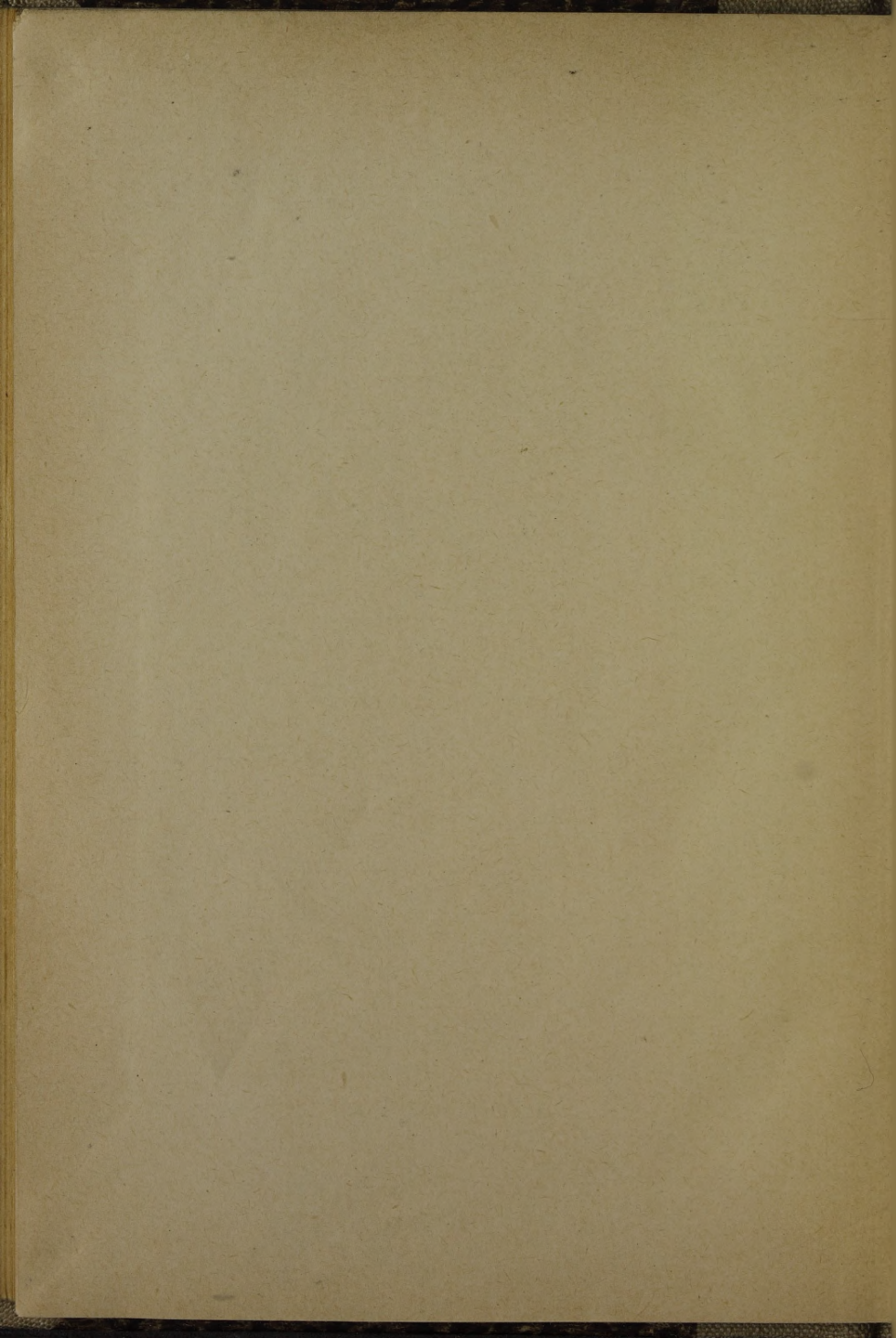
Rīgā, Gertrudes eelā 49, Marijas eelas št. Tahlrūnis 21000. — Pasta kasteite 566.

Pasta tekofschs rehšins Rīgā Nr. 10317.

Peeprafset wišur „Orienta“ paškartes, jo tās ir teeschām fšaiftas un mahšlineezifki iģatawotas.

24.5

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309045368